

Dosoftei
Psaltirea în versuri

Textele ediției de față sunt reproduse după:

Dosoftei. *Psaltirea în versuri*, 1673. Ediție critică de N. A. Ursu. Cu un cuvânt înainte de Înalț Prea Sfințitul Iustin Moisesescu, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei. Iași, 1974.

Dosoftei. *Opere, 1. Versuri*. Ediție critică de N. A. Ursu. Studiu introductiv de Al. Andriescu. Editura Minerva, București, 1978.

Dosoftei. *Opere poetice* (cu caractere chirilice). Selecție, comentarii și postfață de Pavel Balmuș. Editura Literatura artistică, Chișinău, 1989.

Textele în mare respectă particularitățile de limbă și stil ale autorului.

TABEL CRONOLOGIC

1624 26 octombrie se naște Dosoftei, mitropolitul (numele monahal al lui Dimitrie Barila), viitorul cărturar, poet, traducător, provenit dintr-o familie de negustori macedoneni. Originar de prin părțile Sucevei, viitorul ierarh, pe numele laic Dimitrie, coboară, se pare, din neam de mazili, ca fiu al lui Leonte Barila (Bărilă sau Borilă) și al Mariei, zisă și Misira. Doi frați ai săi, Chiriac și Vasile, sunt atestați la 1873 ca locuitori ai Sucevei, iar a unei surori — căsătorită cu unul Șerbu. Sunt puțin lămurite împrejurările în care Dosoftei îmbrățișează cariera ecleziastică: decisiv poate să fi fost însă impulsul celor dintâi înclinații cărturărești. Răzlețe, parvin din epocă și informațiile ce îngăduie reconstituirea primei perioade a formării sale spirituale, ca și mai târziu a condițiilor ce vor fi favorizat desăvârșirea culturii sale umaniste. Opinia potrivit căreia Dosoftei ar fi învățat la Iași, la Școala domnească de la Trei Ierarhi, ar fi susținută și de mărturia documentară ce confirmă prelungirea aflării sale în orașul de reședință ca ierodiacon la Mitropolie. Aici se va fi simțit întâi atras și înrăurit de personalitatea mitropolitului Varlaam, ale cărui inițiative culturale le va prelua, făcându-le să triumfe mai târziu deplin. Cunoștințele sale în domeniul limbilor vechi (elina, latina) sau al unor limbi și culturi moderne (polonă, ucraineană, rusă, neogreacă) ar justifica ipoteza unor eventuale studii continuate în Polonia, cum se crede la Lvov, în școala Frăției ortodoxe.

1649 După un răstimp petrecut ca ieromonah la Probota (Probata), unde prezența sa este semnalată, Dosoftei se impune, urcând treptele ierarhiei bisericești.

1658 Dosoftei se află în fruntea episcopiei de Huși.

1659 Devine episcop de Roman. În epoca păstoriei la Roman se naște, probabil, prietenia sa cu Miron Costin, precum și aceea cu Dositei Notara, viitorul patriarh al Ierusalimului, pe care îl întâlnește în 1664 la curtea din Iași a domnitorului Eustratie Dabija.

1665 Începe să versifice *Psaltirea* care se va dovedi mai apoi capodopera sa poetică.

1671 Ajunge mitropolit al Moldovei. În această calitate va sprijini în anii următori politica antiturcească a lui Ștefan Petriceicu.

1673 În Polonia, la Uniev, se tipăresc *Psăltire a sfântului proroc David (Psaltirea în versuri)* și *Preacinstitul Acatist și Paraclis al Preasfințitei Născătoare de Dumnezeu*, prelucrată de Dosoftei după traduceri românești anterioare, conținând numeroase pasaje de proză ritmată. (Lui Dosoftei i s-au atribuit însă, mai de curând, și o traducere anterioară a *Paraclisului Precistii*, scoasă de sub tipar la Iași, probabil în anii 1645-1649, împreună cu două fragmente biblice, *Cuvinte și jele*

la robie Ierusalimului, când din Ierusalim la Vavilon i-au mutat Navuhodonosor împărat, și pomenire și de năpaste ce-au năpăstuit acei doi giudecători pre Susana, tălmăcite din slavonă, și o introducere de 48 de versuri originale; din această perspectivă este reconsiderată și data debutului său literar.)

1674 În februarie împreună cu domnitorul silit să părăsească țara după lupta de la Hotin (11 noiembrie 1673), în preajma căreia trecuse din tabăra turcilor în cea a hatmanului Jan Sobieski, Dosoftei se refugiază în Polonia, unde rămâne până în 1675.

1675 La începutul anului el revine în Moldova, unde, după o detenție de câteva luni în mănăstirea Sf. Sava din Iași, redobândește funcția de mitropolit, probabil la intervenția lui Dositei Notara pe lângă domnitorul Dumitrașcu Cantacuzino. Urmează pentru Dosoftei un deceniu de intensă și sistematică activitate de traducere și tipărire a cărților de cult în limba română. Necesitatea consacrării limbii poporului în serviciul liturgic este înțeleasă de el, ca și mai înainte de Varlaam, din perspectiva acelui râvnit progres cultural, merit a risipi ignoranța („să-nțeleagă creștinii sfintele taine” — deziderat promo-vat de Dosoftei, ca slujitor al bisericii, în acord cu imperativele veacului, cu argumentele reținute din tradiția *Scripturii*) și a face accesibilă cartea adresată întregii seminții „rumânești” („tutinderea ce să află într-această limbă pravoslavnică”), mijloc de edificare a conștiinței naționale.

1679 De sub tiparul reînființat la Iași, la Trei Ierarhi, cu ajutorul meșteru-lui Vasile Stadnicki din școala tipografilor de la Uniev, apare, pentru început în condiții modeste, *Dumnezeiasca liturghie*, tradusă din grecește. Prin intermediul lui Ionașcu Bilevici, sol al domnitorului Gheorghe Duca în Rusia, Dosoftei obține sprijinul lui Nicolae Milescu și al patriarhului Moscovei, Ioachim, pentru cumpărarea unei noi tipografii. După cum rezultă și din scrisorile schimbate între Iași și Moscova în 1679, Milescu, deși „despărțit prin spațiu”, se dovedește a fi rămas legat sufletește de înfăptuirile din țară, iar patriarhul Ioachim elogiază acum „mintea aleasă”, „înțeleapta ocârmuire” și îndrăznețele proiecte culturale ale mitropolitului.

1680 Prin strădaniile lui Dosoftei, susținute de Duca, în capitala Moldovei (unde, în 1680, va fi instalată și o tipografie grecească patronată de patriarhul Dositei al Ierusalimului), vor continua să se editeze de aici înainte *Psaltirea de-nțelea a sfântului împărat proroc David (Psaltirea sla-vo-română)*.

1681 Editează un *Molităvnic de-nțelea*.

1682—1686 Tipărește *Viața și petrecerea sfinților* (4 vol.), dintre care doar trei apărute integral (Dosoftei o traduce începând din 1658 după izvoare grecești și medioslave, îndeosebi după *Mineiele* lui Maximos Margunios și ediția venețiană Glykis a *Mineielor* bizantine), ediția a doua a liturghierului, *Sfânta liturghie* (pentru tipărirea căreia Dosoftei căpătase acordul patriarhului ecumenic din Alexandria, Partenie Prohoros) și *Parimiile preste an* în 1683, poate și un *Octoih*, rămas neterminat, atribuit de asemenea lui.

1684 În ianuarie, în timpul scurtei reveniri în scaunul țării a lui Ștefan Petriceicu, mitropolitului i se încredințează o misiune diplomatică în Rusia, de unde, pregătit să accepte suveranitatea țarului, domnitorul nădăjduia să primească ajutor împotriva turcilor. Dosoftei este reținut însă la Kiev, unde, invocată fiind carantina împotriva unei epidemii de ciumă, este interogată și constrânsă să aștepte răspunsul la petiția adresată țarului. Declarația pe care o face în fața autorităților kievene îl arată hotărât, apărându-și cu stăruință cauza (exprimându-și rezerva față de promisiunile polonezilor „nestatornici”, Dosoftei atrăgea atenția asupra dezavantajelor ce le-ar prezenta pentru Rusia consoli-

darea puterii militare a turcilor în Moldova), pătruns de soarta țării, amenințată de „pierzarea cea din urmă”, și luptând să înlăture stăvi

la ce-i închidea călătoria. Între timp vizitează Lavra Pecerska și la cei șaiszeci de ani ai săi, se minunează cu candoare neprefăcută de miracolul conservării moaștelor adăpostite în peșteră, impresii ce vor declanșa și o rememorare cu virtuți literare, într-o notă, pe un volum din *Viața și petrecerea sfinților*. Cu aceeași neclintită speranță în izbânda popoarelor creștine asuprite în lupta comună împotriva „agarenilor” întâmpină Dosoftei campania din Moldova a regelui Sobieski,

În 1686, an ce va marca însă dramatic ultima perioadă a existenței sale. Expediția eșuează și mitropolitul, care, spre deosebire de domnitorul Constantin Cantemir, trecuse fățiș de partea polonilor, întâmpinând cu onoruri pe Sobieski la Iași la 16 august 1686, este nevoit să se retragă și el odată cu oștile regelui, ce părăsesc la 15 septembrie capitala Moldovei, incendiată. La plecare Dosoftei luă cu sine, poate din ordinul regelui polon, moaștele Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, precum și tezaurul și arhiva Mitropoliei - 396 de documente, unele purtând însemnările cărturarului care, în împrejurările tulburi prin care trecea țara, încearcă să le pună la adăpost. Deși în Polonia Dosoftei le asigura, precaut, printr-un act de inventariere legiferat cu martori la 22 octombrie 1686, ele se vor rătăci definitiv în afara țării, în Moldova revenind, după demersuri repetate ale oficialităților, doar moaștele Sf. Ioan, un secol mai târziu. Refugiul la Stryj și Zolkiew se transformă treptat pentru Dosoftei într-o semicaptivitate, despre care relatează corespondența sa cu Dositei al Ierusalimului din ianuarie 1691 și februarie 1693.

În campaniile sale în Moldova, pentru a

constrânge pe turci la o pace cât mai defavorabilă, întoarcerea lui Dosoftei (a cărei prezență în Polonia pare a conveni la un moment dat regelui în raporturile, lipsite de cordialitate, cu Constantin Cantemir) nu va mai fi cu putință. 1688 Anii din urmă îi sunt umbriți de numeroase suferințe: grija pentru tezaur, somațiile repetate ale domnitorului Constantin Cantemir de a reveni în patrie și imposibilitatea de a le da ascultare, anatema patriarhului Constantinopolului (după sinodul convocat la Iași în 1688, Dosoftei este excomunicat și depus din treaptă), ostilitatea clerului catolic și unit din Zolkiew, nesiguranțele și lipsurile traiului zilnic și, mai presus de toate, dorul de țară. Scrisorile sale din această vreme sunt cu adevărat patetice. Soli ai mitropolitului pribeag, ieromonahul Iona și chelarul Andrei călătoresc în Rusia, aducându-i câte vreun dar în bani sau în blăni de samur din partea țărilor și încurajările patriarhului Ioachim.

1690—1691 Pentru a nu rămâne dator prietenilor, Dosoftei tălmăcește, din limba greacă în limba rusă, lucrări de interes teologic, ca *Istoria bisericească* și *Vedenia tainică* a patriarhului Gherman al Constantinopolului (în 1690), *Împotriva ereziilor* de Simion, arhiepiscopul Tesalonicului (în 1691), sau *Epistolele* lui Ignatie Teoforul, arhiepiscopul Antiohiei, pe care le trimite mitropolitului kievean Varlaam Iasinski și patriarhului Ioachim, dovadă că el intervine, cu prestigiul erudiției, în polemica dogmatică ce împărțea la acea dată cercurile ortodoxe de la Kiev și Moscova în reprezentanți ai curentului latin și ai celui grec, tradiționalist.

1693 În acest an Dosoftei oferă de asemenea țărilor ruși Ioan și Petru Alekseevici, într-o antologie tratând *Despre prefacerea sfintelor taine*, câteva traduceri din clasici ai literaturii patristice, ca Ioan Gură de Aur, Efrem Sirul, Atanasie Sinaitul, în speranța că ele ar putea fi tipărite. În Polonia Dosoftei traduce și un fragment de tragedie renascentistă, cunoscută de el într-o prelucrare neogreacă, preocupările sale pătrunzând acum, surprinzător și decisiv, în sfera culturii laice, mai aproape întrebărilor existenței neliniștitoare. (Rodica Șuiu, *Dosoftei, mitropolitul* în vol. *Dicționarul literaturii române de la origini până la 1900*. Editura Academiei Române, București, 1979, p. 296—298). 13 decembrie. Departă de țară, la mănăstirea Zolkiw, azi Nesterov (Ucraina), se stinge din viață marele Dosoftei — „introducătorul limbii române în bisericile Moldovei” (D. Micu) și „fondatorul poeziei române literare” (B. P. Hasdeu), „primul poet român de clasă europeană” (I. C. Chițimia).

1974 Aniversarea 350 de la nașterea celui „dintâi poet” al neamului. Apare *Psaltirea în versuri*, editată la Iași de către Mitropolia Moldovei și Sucevei. Ediție critică de N. A. Ursu cu reproducerea paralelă a originalului fotocopiât. Cu un cuvânt înainte de Înalt Prea Sfințitul Iustin Moisescu, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei.

1978 La Editura Minerva, București, este tipărită cartea: Dosoftei, *Opere*, 1, *Versuri*. Ediție critică de N. A. Ursu. Studiu introductiv de Al. Andriescu.

1980 Mitropolia Moldovei și Sucevei scoate de sub tipar volumul Dosoftei, *Dumnezeiasca liturghie*, 1679. Ediție critică de N. A. Ursu. Cu un studiu introductiv de Înalt Prea Sfințitul Teoctist, Arhiepiscop al Iașilor și Mitropolit al Moldovei și Sucevei.

1989 La Chișinău, în Editura *Literatura artistică* vede lumina tiparului ediția Dosoftei, *Opere*

poetice (cu litere rusești). Selecție, comentarii și post-față de Pavel Balmuș.

1998 Editura chișinăuiană *Litera* tipărește în colecția „Biblioteca școlarului” capodopera dosofteiană *Psaltirea în versuri*. Ediția selectivă mai cuprinde un *Tabel cronologic* și un bogat florilegiu de referințe critice privind activitatea literară și umanistă a mitropolitului și creatorului versului românesc cult.

STIHURI LA LUMINATUL HERB A ȚĂRÂI MOLDOVEI

Capul cel de búor, a fiară vestită, Sămnează puterea țărâi nesmintită. Pre câtu-i de mare fiara și buiacă, Coarnele-n pășune la pământ îș pleacă. De pre chip să vede búorul ce-i place, C-ar vrea-n toată vremea să stea țara-n pace. C-atunci toată vita poate de să-ngrășe, Fără zăhăială, într-a țărâi pașe. Dară une date are și ea toane, De-ș calcă vrăjmașii și-i vântură-n coarne. Pentru-aceea-ș poartă cunună de aur Într-a sale coarne, în cele de taur. Stau împregiur dânsă trei planite-n hoarbă, Soarele și Luna, și Venus, podoabă. Din ce să-nsămnează țara că rodește În tot feli de hrană, de le prisosește. Și pre vremi de pace oamenii zburdează Într-agonisită, că pot de-ș lucrează. Vinul și cu grâul, și cu de tot viptul, Cu cirezi și turme, copără pământul. Dară miere dulce! Cine poate spune Ce-au miluit Domnul din ceri, că-s tot bune! Cine poate scrie toate de-amănuntul,

Că știută este țara-n tot pământul! Și-mbogățasc lesne, fără de zăbavă, Creștinii Moldovei, dând Domnului slavă.

[DOMNII ȚĂRÂI MOLDOVEI]

Domnii Țărâi Moldovei pus-au nevoință De-au învățatu-ș țara direaptă-n credință, Pravoslavnica lege ferind necorcită, Și-n ceri Hristos le cruță viață fericită.

Descălecat-au țara domnul Dragoș-vodă,

Fericită, buiacă, cu tot feli de rodă,

Când au adus într-însă româneasca limbă,

De bun neam și ferită de la calea strâmbă. Să trage de pre sânge rudă-mpărătească, Dumnezău l-au sporitu-l nainte să crească. Și fiii săi, Sas-vodă și cu Bogdan-vodă, Cu doamna lui Maria, lăsând bună rodă Pre Fedor Bogdanóvici, Lațco să numește, Cu doamna sa, cu Ana, de să pomenește. Pătru-vodă pre urmă-i purceasă pre viță, Carele-i zic Mușatîn, în bună priință. Stătut-au dup-acesta luminată rodă Țărâi stăpân Moldovei domnul Roman-vodă. Acest Roman să scrie-ntr-a țărâi urice Mare samodărvaveț și-n bună fericie, C-au stăpănit-ș țara din plai până-n Mare. Ș-au lăsat-ș în scaun fiu și ca mai tare, Ce ș-au născut din doamna, din Anastasia, Pre cél Bun Alexandru,-n trai cu fericia, C-au împodobit țara cu beserici late,

Cu mănăstiri vestite-n frâmșet luminate, Bistrița, Rădăuții și cu Moldovița,

Ș-alte multe bătrâne ce-ș da cuviința. Adus-au și pre svântul Ioan¹ în țară,

De ș-au vestitu-ș cinstea și preste hotară. Naintea lui mai fost-au Ștefan și cu luga,

Și Dumnezău cu bine li-au ascultat ruga. Iară dup-Alexandru, fiu-său Ilie,

Și Ștefan, a lui frate,-n scurtă bucurie. De-acia Bogdan-vodă domni mică vreme

Și ș-au mutat odihna unde nu să teme, Pentru-a Țărâi Moldovei râhnita dulceată,

De-aproape să prăvască pre Hristos în față. Ș-au lăsat-ș pre urmă roadă bună-n țară,

De i se nălță slava și preste hotară, Pentru Ștefan acel Bun ce-au bătut războaie,

De-au făcutu-ș de toate inemii pre voaie. Prin ținuturi prin toate să văd a lui semne,

Mănăstiri și beserici ce-au fapt fără lene. Că nu numai prin sate și pre la orașe,

Ce și prin munț și-n codri lui Hristos sălașe Ce-au făcut zugrăvite de dau strălucoare.

Să-i trăiască-n bun nume pomana supt soare. Pre fiu-său, pre Bogdan, ș-au lăsat să-i șază

În scaun să-ș domnească țara, să să-ncrează. Că ș-a lui nevoință n-au fost cu nemică

De-a lui al său părinte să fie mai mică. Svânta mitropolie cea noavă-n Suceavă

De dânsul îi făcută, cu multă zăbavă,

¹

Pronunțat I-o-an.

C-avea destulă luptă și treabă de oaste, Când îș bătea pizmașii lovindu-i în coaste. De-a lui destoinicie scrie și-n cronică, Că ș-au apărat țara cu bună ferice. Pre fiu-său, pre Ștefan, tânăr după sine Ș-au lăsat-uș în scaun domn bun, cum să vine. După-acesta stătut-au Rareș Pătru-vodă, De toate bunătăț plin, de cerească rodă. I-i Póbrata sălașul unde odihnește, Cu doamna sa Elena, de să pomenește, C-au fapt beserici multe, di-ntreg și-nnoite, La țară și la munte mari mănăstiri svinte. Pre urma lor domnit-au a lor bună rodă, Ilie și cel Tânăr Ștefăniță-vodă. Nemică n-au stricatu-i vrăjmașasca moarte, Că este-n ceri cu svinții depreună-n soarte. Și soru-sa Roxanda, să nu stângă neamul, Luă pre Alexandru ce-i zic Lăpușneanul. Domni ș-acesta bine și-n Slatină-ș fece Mănăstire frumoasă, pre toate le-ntrece.

De pre feț n-au rămasu-i, iară de pre fiice Sunt a țărâi a lui rod boieri cu ferice. Stătut-au în Moldova domnul Ioan-vodă,

Cu doamna sa Maria, nelăsându-ș rodă. Bătut-au cu izbândă, concenind vrăjmașii, Dară prietinel viclean i-au smintitu-i pașii, Dând coaste cu păgânii, făcându-i sminteală, Lui osândă și țărâi lăsând osteneală. De-acu de-ar sta Moldova tot ceasul pre răcă, N-a mai putea să scape turcilor din brâncă. Pre urma acestuia, fiul Mihnii-vodă,

Din Țara Muntenească sufletească rodă. Pătru l-cheamă pe nume și n-are prihană, Lăsat-uș-au în țară slăvită pomană Mănăstirea ce este în deal la Gălata, Că este pentru oaspeț tot cu masa gata. Stăpânit-au Moldova domnul ce-i zic Iancul, Și cu nemulțămire i să spune Veacul. Ștefan-vodă din Pătru, care mai sus scrie, Tinerel ș-au domnitu-ș mică bucurie, Că era țara stânsă de dese războaie Și nu putea stăpânii domni-n bună voaie. Stătu domn Aron-vodă, lăsat-au pomană Svânta sa mănăstire, și n-are prihană. Deac-au făcut și bine, lăsându-ș domnia, După dânsul stătut-au domnul Ieremia. Acesta de pre rudă i-i nume Movila, Că Dumnezău ș-au tinsu-ș și preste dâns mila. După dânsul domnit-au și Simeon-vodă, Lăsat-au și pre-acesta Dumnezău cu rodă, Că i să știu cuconii sufletească viță, De-i făcură cu Domnul în ceri cunoștință. După dâșii și Ștefan Tomșea, ce-au fapt Solca, De îngrozătură și de grea-nfocare Că-n zilele acelea, prin dese războaie, Lăcuiorii țărâi trăia cu nevoaie. Fost-au Gașpar, și fost-au Radul domn pre pace, Cu bună-nțălepciune, tuturor cum place. Ș-Alexandru Iliăș, dintr-a țării viță, Au domnitu-ș în țară, negăsând priință, Când păgânii aceia ce sunt dintr-Agara Conceniia-n tot feliul ticăloasa țara.

Barnovschi Miron-vodă are îndrăznire La Dumnezău cu svinții, fără de-ndoire. Moisi¹ voievoda,-n cereasca movilă, Cu frații săi trăiește-ntr-a lui Hristos milă. Și Vasilie-vodă cu domnii în rândul l-au dat Hristos odihnă precum i-au fost gândul, Cu doamnă-sa Tudosca prăvind cu dulceață, Cu ale ei odrasle, pre Hristos în față. Gheorghe Ștefan-vodă el încă nu-ș pierde Nedejdea de la Domnul, ce totuș să-ncrede. Și pentru Ghica-vodă laudă să zice, Că de-a rândul cu svinții trăiește-n ferice. Lui Ștefăniță-vodă Dumnezău să-i facă Odihneală cu domnii de viață, să-i placă. Cu a sa bună maică, cu Ecaterina, La Domnul din direapta să-i fie odihna. Evstratie Dabijea scris este la viață Să trăiască cu svinții în rând, fără greață, Cu iubita sa hiică, cu doamna Maria, Să nu li să mai stângă în veci bucuria. Și doamnă-sa Dahina încă să să vază La Dumnezău în casă cu dâns, să să-ncrează. Și Duca voievoda Dumnezău să-i caute Sufletul cu odihnă,-ntr-a sa bunătate. Iliăș Alexandru, din domnii de țară, Prin săraci ce da milă ș-au tins spre ceri scară. Și Petriceico Ștefan-vodă ș-are parte În ceri cu domnii țărâi și-ntr-a vieții carte. Cu luminat cinstită doamnă-sa Maria,

¹

Pronunțat Mo-i-sí.

În ceri să le găteze Hristos bucuria. Lui Dumitrașco-vodă bine să să zică, Că certă pre viclenii de le dede frică. Domnit-au după dânsul Antonie Ruset, S-aibă cu domnii parte ș-ă lui cinstit suflet, C-au lăsat-uș pomană cât au putut face; Dea-i Dumnezău cu svinții trai în ceri cu pace! După Antoni-vodă domni iarăș Duca, De la vlășescul scaun venind cu porunca De la-mpărat, să-ș șază domn bun preste țară, Să giudece săracii într-a ei hotară. Dară ismailtenii a sa lăcomie

Nu vor mai părăsi-o într-a lor vecie. Dădi și biruri, prumute, barot, zaharele.
Și cu alte dări multe, cu destule rele, Pustiit-au Moldova ținuturi prin toate,
Ca iadul fără satâu să să-mple nu poate. Dară vinovat cine-i, domnul au-i țara,
Cându-i astăz Moldova de toată ocara? Jecuită, prădată, stricată și arsă,
Unde-i cauț te-mple jelea cu inemă arsă. Nu ni-i vinovat nime pentru răutate
Ce pățim pentr-a noastre cumplite păcate, Că la noi ș-au făcutu-ș păcatul cuibare
De giurământuri strimbe,-n giudeț necăutare. Bir uiește cu mâzda cela ce-i cu vină
Și strică dreptatea celui fără vină. Avem și pentru preuț osândă destulă,
Că-i asuprim de-i scoatem din casă sătulă, Făcându-le pedeapsă și grea supărare,
De nu mai au în țară popii așezare.

Că lor le este ciuca de tot să le-agiungă, Treaba lor să le fie toată vremea-n rugă. Altă nemic să
n-aibă să le dodeiască, Lui Dumnezeu tot ceasul să stea să slujască. Avem și pentru farmeci la
Dumnezeu ură Și ce omul să schimbă dintr-a sa făptură, Cu ghidúșuri, cu turcă, cuci și cu
geamale, Tras în vale ș-alte din păgâni tocmele. Ș-au perit biata țară de păgânătate, Dumnezeu
o va-nvie,-ntr-a sa bunătate, Să să-ntoarcă și Svântul la a sa moșie, La odihna bătrână, la
mitropolie. Craiului Poloniei fără de zăbavă, Lui Ioan al treia, să-i rămâie slavă, Ș-a lui milostivire
să să pomenească Prin țări, prin toată lumea,-n veci să să cinstească. Și lui Constantin-vodă
Dumnezeu i-a face Locul în rând cu svinții, precum i să place. Iubitele odrasle pre urmă să-i șază
În scaun și pre pace țara să să-ncrează. Și cu boierii țărâi gând de bine s-aibă, Să poată trăi țara
cu bună oslabă. S-aibă de ce le zăce mult ai să trăiască, Și Dumnezeu în țară să să proslăvască.
Dă-le, Dumnezeu svinte, Svântul să le vie În țară, în Moldova, și cu bucurie, Ca-n zălele bătrâne,
și fără zăbavă, 'N-svânta mitropolie ce este-n Suceavă.

PSALMUL 1

Ferice de omul ce n-a merge În sfatul celór fără de lege Și cu răii nu va sta-n cărare, Nici a
ședea-n scaun de pierzare. Ce voia lui va fi tot cu Domnul Și-n legea lui ș-a petrece somnul, De
să va-nvăța de zî, de noapte, Să-i deprinză poruncile toate. Și va fi ca pomul lângă apă, Carele
de roadă nu să scapă. Și frunza sa încă nu-ș-va pierde, Ce pre toată vremea va sta verde.
Și de câte lucrează i-sporește, Și agonisita lui va crește. Iară voi, necurațai, ca pleava,
De sâng veț cunoaște-vă isprava. Când s-a vântura dintr-are vravul, Vă veț duce cum să duce
pravul, Și cu grâul n-iț¹ cădea-n fățare, Ce veț fi suflaț cu spulbărare. Și la giudeț nu vă s-afla
locul

¹
nu veți.

Să vă sculaț, ce-ț¹ pieri cu totul. Nice păcătoșii din direapta Vor fi cu dreptii să-ș ia plata, Că celór
drept Domnul le vede Toată calea din scaun ce șede. Și calea păgânilor cea strâmbă Va pieri, și
vor cădea-n grea scârbă.

PSALMUL 2

Ce poate fi de poveste, Ca aceasta, și de veste, De să zborără păgânii, Gloate, tineri și bătrânii,
De să vorovăsc cu svaturi În deșert din toate laturi! Și sfātuiesc necurațai, Cu craii și cu-mpărațai,
Și cu toțai să-nvitează Spre Domnul, de vor să piarză Pre alesul lui și svântul lubit fiul și
cuvântul. Iară noi, svânta sămânță, Să nu dăm cu dâș în sălță. Legătura să le spargem, În
giugul lor să nu tragem. Că Dumnezeu toate vede Din scaunul său ce șede

¹
ce veți.

În ceri, unde odihnește, De-acoló pre toț prăvește. Pre pizmașii și pârâșii Domnul va râde de înșii
Și-i va mustra de ocară Pentru carea-l supără. Cu mânie le va zăce A ce stătură cu price Și-i va
turbura-n urgie De muncile cu vecie. Iară eu-s pus de Domnul Crai pre muntele Sionul, Ca să-i
spui de-nvățătură Ce poroncește-n scriptură. Cătră mine Domnul zăce: „Fiul meu ești din
mătrice, Eu astăz te nasc pre tine. Și vei cere de la mine De-ț voi da limbile toate, Ce ți-s ocină
de soarte, Că-ț vor asculta cuvântul Și vei domni-n tot pământul. Și-i vei paște cu toiagul Cel de

fier în tot şireagul, De vei face-ntr-înşii cârduri Şi-i¹ zdrobi ca neşte hârburi“. Iar acmu voi, împăra¹ţai, Sama vă lua¹ţ, şi al¹ţai, De vă certa¹ţ cu cuvântul

Şi îi vei.

To¹ţ ce giudeca¹ţ pământul. Slui¹ţ Domnului cu teamă Şi vă bucura¹ţ cu samă, Să suferi¹ţ şi certare De la fiiu-său ce are, Să nu să cumva mânia Spre voi Domnul cu urgie. Şi ve¹ţ scăpa de la ceata Celóra ce-s de-a dreapta, Când urgia lui cea mare Va arde fără-ncetare. Atunce va fi ferice De ceia ce nu pun price, Ce cu inemă dreaptă Nedejdiuiesc să ia plată.

PSALMUL 3

Doamne, ce să înmul¹ţără Ceia ce mă trag cu pâră! Asupră-mi mul¹ţ să sculară, Cuvânt mare cuvântară, Dându-ş inemii credin¹ţă Cum să fiu în ocein¹ţă, Să n-aib agiutori de tine, Dumnezău, ce-m e¹şti cu bine, La nevoaie sprejineală, Şi la voaie în e¹şti fală. Că mi-ai împletit cunună, Cu podoabă depreună,

De m-ai pus cap preste al¹ţai, Să bat pre to¹ţ necura¹ţai. Am strigat cu glasul mare Cătră Dumnezău cel tare, Că mi-aude de mi-i vântă Dintr-a sa măgură svântă. Am dormit somn cu odihnă Până-n zuă de la cină. Şi m-am sculat deminea¹ţă, Că mi-i Dumnezău pova¹ţă. De-ntunerece de gloate Teamă n-am, nice mă poate Vestea rea să mă mânănească, Dimpregiur ce-a să-m gârbască. Scoală, Doamne, de mă scoate De la scârbe de la toate, Şi le dă bătaia-n gârbă A pizmaş ce-m cearcă scârbă. Şi scârşcând să-ş frângă din¹ţii În durerea sa greşi¹ţii. Că Dumnezău cu izbândă Va da celor buni dobândă.

PSALMUL 4

Când î¹ţ strig cu mare jele Dintr-adâncul de greşele, Dumnezăul bunătă¹ţai, Mi-ai ascultat dreptă¹ţai, Şi-n vreme de greutate

Mi-ai lărgitu-mi pre departe. Te-ndură şi miluieşte Pre mişel ce te doreşte Şi mi-ascultă mişea rugă, Ce ăi-s adevară slugă. Răilor, să nu vă paie Dumnezău mila să-ş taie! Ce căce iubi¹ţ deşerte, Dumnezău va să vă certe. Să vă părăsă¹ţ minciuna, Să nu o cerca¹ţ deauna, Ce să cunoaşte¹ţ pre omul Ce şi l-au minunat Domnul. Că Dumnezău mă ascultă, Când îl strig din grije multă. Şi când te mânii, nu face Rău altuia, ce nu-ţ place. Inema ce te sfădeşte La culcuş o umileşte. Şi fă jărtva cea dreaptă, De la Domnul să iei plată. Mul¹ţ giuruiesc daruri bune

Binele cine le-ar spune.

Iară spre noi, Doamne svinte,

Ţ-ai însămnat de mainte

Strălucoarea svintei feţe, De ne-ntoarce la blândeţe. De-aceasta m-dai bucurie Inemii şi veselie, Ca de casă cu strânsoare, Cu haine tinse la soare.

Vin şi grâu să prisosască, Oloiul să nu lipsască. Iară eu cu pace bună Voi adormi depreună, Şi când din lume m-ii¹ duce, Mă vei odihni cu dulce, În casa ta cea senină, Cătră nedejde deplină.

PSALMUL 5

Sloboz, Doamne,-n urechi svinte Grai cu de jele cuvinte Şi mi-ascultă mişea rugă La greu, ce-ţ sunt a ta slugă, Dumnezău şi împărate, Că mă rog cu dereptate. Încă zoare nu răvarsă De soare, când va să iasă, Svin¹ţia-ta mi-auz glasul Şi mă vez preste tot ceasul. Că tu, Doamne,-n fărălege Pre nime nu laş s-alerge. Şi-n casa ta n-ăvea² parte Vicleanul, ce-a sta departe. Strâmbii nu laş să trăiască, De-aproape să te prăvască,

¹ mă vei.

² nu va avea.

Că de svânta-ț căutătură S-or face pizmașii zgură. Urât-ai pre toț făloșii Și vei pierde mincinoșii. Și de om ce varsă sânge

Ți-i greață a te atinge. Iară eu, Dumnezău svinte, Cu mila ta de mainte,

Îț voi intra-n svântă casă, Unde șez, Doamne, la masă, De m-oi închina cu rugă, În frica ta, ce ți-s slugă, În beserica ta svântă. Și mă du fără de smântă Spre-adevăr, să nu duc greață, Că tu, Doamne, m-ești povață Și spre tine-m deregi pașii, Ca să nu-m strice pizmașii. Că li-i gura nedireaptă Și li-i inema deșartă. Cu gâltejele căscate, De izbucnesc răutate, Cu graiuri necuvioase, Ca un mormânt plin de oase. Și cu limba lor înșală, Să facă-n lume sminteală. Ce le dă, Doamne, osândă, Să nu-ș laude-n dobândă. Sfaturile să le piarză Și din mila ta să cază. Cu a lor păgânătate,

Să-i urnești la răutate, Că te, Doamne, mâniară, Clevetindu-te prin țară. Iară ceia ce te-aștaptă, Pre toț să-i bucuri cu plată, Cu tine-n veci să petreacă Bucurie, să le placă. Să să laude cu tine Carii Ț-vor numelui bine, Că dai bună cuvântare Dreptului și spori mare. Doamne,-n scut de bună vrere, Ne-ncununi cu mângâiere.

PSALMUL 6

Să nu mă-nfruntez, Doamne, la ceas de mânie^{*}, Când îm vei lua sama, cu a ta urgie. Ce-ț fie, Doamne, milă de-a mea lîngegiune, Oasele mi le strînge cu vindecăciune. Mi-i sufletul în groază și-n grea turbureală De zua cea de samă și de sârguială. Până când, milostive, vei face zăbavă Să mă-ntorci din pierzare la svânta ta slavă? Ce te milostivește de mă izbăvește Cu a ta bunătate ce ți să vestește. Că în moarte nu-i nime sa te pomenească, Dară-n iad cine poate să-ț mărturisască?

^{*} 7, 6

Mă trudesc fără vreme cu suspini, cu jele, Spăl în noptăle toate perinile mele Cu lacrămile mele, de-m moi așternutul, De când nu cerci de mine, că m-am stâns cu totul. Că mi s-au turburatu-mi vederea de spaimă, M-am vechit în pizmașii carii mă defaimă. Pizmașilor puterea să li să scurteze, Și cei fără de lege să nu-mi mai cuteze, Că mi-au auzit Domnul glasul de plânsoare Și mi-au ascultat Domnul ruga la strânsoare. La a mea greutate Dumnezău m-ascultă, La boala mea-m trimite mila sa cea multă. Priimitu-mi-au în jele lacrimi ovilite, Și sâmtârile toate îm sunt curățate. Rușine și necinste, fețe ocărâte Pizmașii miei să pață și muștrări cumplete. Și-ndărăpt să să ducă cu multă săială, Să-i cuprinză nevoia din grea sârguială.

PSALMUL 7

Doamne, Dumnezăul meu, tu-m ești razăm tare^{*}, De la gonaci mă scoate, de grea supărare. Cândai să nu mi-apuce sufletul ca leul, Când nu-i cine mă scoate, cându-m vine greul. Doamne, Dumnezăul meu, de-am făcut aceasta, De este strâmbătate în mânu-mi dând plata, De-am întors răutate, prin rău cine-m face,

^{*} 7, 6

Sau cuiva strâmbătate, mie ce nu-m place, De la gonaci cădere las să mi să tâmple Asupra mea pizmașii mânia să-ș împle, Sufletul să-m gonească pizmașii la fugă, Să nu hălăduiască, ce să mi-l agiungă. Viața-n pământ să-m calce atocma cu pravul Și slava să-m defaime, precum li-i năravul. Scoală, Doamne,-n mânie, rădică izbândă, Răsăpește pizmașii, le fă pre osândă. Și cu a ta poruncă, Doamne, te rădică. Să să veghe pizmașii, să-ț aibă de frică. Te vor încungiura-te năroade de gloate, Carile Ț-au Țănutu-ț poruncile toate. Beserica cea svântă carea Ți-i de slavă Să o-ntorci spre nălțame fără de zăbavă. Domnul giudecă gloate, giudecă-mi și mie, Cu a ta dreptate, fără de mânie. Păcătoșilor răul să să obârșască, Să-ndereptez dreptul să să proslăvescă. Că tu cerci de-amănuntul inema și zgăul Și știi cu de-adevărul dreptul și răul.

Agiutoriul meu este, Doamne, de la tine, Ce scoți din greutate pre carii ți-vor bine. Domnul giudește dreptu-i, tare și lung răbdă, Nu ceartă-n toate zile, nu sloboade pradă. Și de nu veți întoarce către pocăință, Are săgeți amănă scoase din tulbiță. Arcul întins încoardă, lancea strălucește, De strică și răstoarnă în ce să oprește. Și-n voi le-a slobozi-le, arse și-nfocate, Aceste vase toate de moarte gătate.

Cine umblă cu pizmă, îngreacă durere Și-ș fată strâmbătate, de-i face scădere. Cine va săpa groapă altuia să-l surpe, Sângur ș-va cădea-n răpă și viața ș-a rumpe. Că i să va întoarce în cap răutatea Și i s-a strânge-n creștet toată strâmbătatea. Mărturisi-ți-voi, Doamne, a ta dreptate, Și numele tău cel nalt cânt cu bunătate.

PSALMUL 8

Doamne, Domnul nostru, cum ți-ai făcut nume^{*}, De să minunează-n toate părți de lume! Că prin toate ceriuri tu dai cuviință, Sugarii din brațe ți-cântă cu credință, Când vii să cerci iadul, să legi pre vrăjmașul, Să-i culegi dobânda, să-i răstorni sălașul. Văz că-i făcut ceriul de mânule tale, Cu toată podoaba, și-i pornit cu cale. Ai tocmii și luna să crească, să scază, Să-ș ia de la soare lucoare din rază. Stele luminate ce lucesc pre noapte, De dau cuviință, tu le-ai urzât toate. Ce poate fi omul de-l aduci aminte, De cerci pentru dânsul folos înainte? Sau fiu-său doară, ce ți-i cu credință, De grijești de dânsul și-i faci socotință? Puțân nu de-atocma cu îngeri în slavă,

^{*} 6, 6

I-a-ntrece cu cinstea fără de zăbavă. Mare cuviință i-ai dat și cunună Să dea-nvățătură cu tocmală bună. L-ai pusu-l mai mare, toate să-l asculte, Câte sunt pre lume cuvânt să nu-i mute. Și i-ai supus toate supt a lui picioare,

Oile și boii, și tot de supt soare, Dobitoc sălbatec de câmp și de luncă, Jigăanii sirepe, ce strică ș-apucă,

Pasările toate, ce sunt zburătoare De vânt și de apă ce-s înotătoare, Pre chiții cei mare, pre tot feli de pește, Și-n tot ce-i în mare el oblăduiește. Doamne, Domnul nostru, cum ți-ai făcut nume, De să minunează-n toate părți de lume!

PSALMUL 9

Mă rog ție, Doamne, cu inema toată, Ciudesele tale spuindu-le-n gloată. Mă bucur de tine și-ți cânt pre tot ceasul, Numele tău cel svânt l-înalt în tot glasul. Că tu mi-ai înfrântu-mi pizmașii să fugă, De i-ai obosătu-i în goana cea lungă. De svânta ta față vor săca din fire Pizmașii tăi, Doamne, și vor da-n pierire. Mi-ai căutat giudețul și de greutate, Șezându-ți în scaun giudeci dreptate. Îngrozăș păgânii ș-au pierit vicleanul, L-ai rasu-l din nume de preste tot anul.

I-i sulița frântă, armele stricate,

A pizmașul trufaș cetățale sparte. Pierit-au cu sunet vestea lui cea mare,

Și Domnul cu vecii custă pre-așezare. Ș-au gătatu-ș scaun Domnul pre giudețe,

Să giudece lumea ne-alegând în fețe. Și cu dreptariul va socoti Domnul,

De-a certa cu lege vina a tot omul. Mișelului este Domnul de scăpare,

Agiutori la treabă, la greu stâncă tare. Că cine cunoaște cinstul tău nume,

Șede cu nedejde petrecând pre lume. Și cine te cearcă cu rugă curată,

Îl grijești la lipsă cu mână-ndurată. Cântați cu dulceață și slăviți pre Domnul

Care lăcuiește-n muntele Sionul. Și să-i faceți veste de tocmele bune

În limbile toate, că sunt de minune. Că prin lumea toată sânge ce să varsă

A șerbii săi Domnul necercat nu lasă, Nice le uită rugă și strigare,

Să-i lase-n nevoie fără scumpărare. Caută și de mine, Doamne,-ntr-a ta milă,

De-m vez greutatea și de vrăjmaș sălă. Și tu mă rădică de la prag de moarte,

Să-ți povestesc, Doamne, laudele toate, În mijloc de poarta a fiicei Sionul,

Să prinză de veste prin țară tot omul. S-ăvem bucurie de-a ta mântuință,

Să vedem pizmașii afundați în sălță. Că-n lațul acela care ei gătară
 Li s-au prins piciorul de să încurcară. Vestit este Domnul de giudeț ce face, Păcătosul da-ș-va în
 laț, cum nu-i place. Și să vor întoarce în iad de vor merge Toate limbi păgâne și fără de lege. Iară
 pre mișelul Dumnezău nu-l uită, Săvâi că-ș petrece viața-n grije multă. Ce pentru răbdare le cruță
 de-i gata Mișelilor Domnul de le va da plata. Rădică-te, Doamne, cu a ta tărie, Să să părăsască
 omul de mândrie, Să giudeci păgânii cu svânta ta față,
 Dătători de lege le dă și povață,
 Să vază păgânii că-s oameni cu minte
 Și să-ț înțeleagă svintele cuvinte.
 Dară căce, Doamne, te mutaș departe
 La loc de nevoaie și de greutate,

Și pre necuratul laș de să dezmiardă, De să sămetește pre mișel și-l pradă? Sfatul și voroava ce
 fac necurații Tind sălțe și lațuri să strice pre alții. Și să prind într-inse cu multă durere, Altoru nu
 strică, șie fac scădere. Că și păcătosul cu mult să fălește În dezmiardăciune, căce-i prisosește.
 Asuprele face, și-l grăiesc de bine, Mânie pre Domnul cu rău ce-are-n sine. Și nu va să cerce să-
 ș afle folosul, Ce stă-ntr-a sa pizmă-n tot ceas păcătosul. De toț dumnezăii mai presus să urcă Și
 căile sale pre tot ceasul spurcă.

Vor lipsi din față-i a tale giudețe, Că-n svânta ta lege n-a vrea să să-nvețe. Și căce ș-va-nvînce
 preste toț pizmașii, Inema i-va zâce să nu-ș mute pașii Din rudă de rudă până nu va face Peste
 toată lumea vrajbă și nepace. Gura i-este plină de amărăciune, De blăstăm, de hulă și de-
 nșelăciune. Supt limba lui este trudă și durere, Și-n gândul său poartă să facă scădere. Ascuns
 să supune-n leșnici cu bogații, Ca să viclenească, să nu-l prinză alții. Cearcă să găscă vreme
 pre-ndemână Întru să ucigă pre cel fără vină. Și cu ochii lacomi pre mișel prăvește, Ca leu în
 ogradă ascuns leșuiește, Túpilă s-apuce și să căpuiască, Pre mișel să tragă-n laț și să-l
 smerească. Și fără de veste i-va veni sminteală, Cu grea căzătură și cu sârguială. Cându-i va
 părea lui c-au făcut izbândă, De-au domnit mișeii, veni-i-va osândă. Inema-i grăiește precum i să
 place, Căce-ndelung rabdă Dumnezău și tace. Și ș-au întors fața, svânta căutătură, Să nu
 cerceteze pentr-a sa făptură. Rădică-te, Doamne și Dumnezău svinte, De-ț înalță mâna și-ț ádo
 aminte. Nu-ț uita mișeii de la a ta milă, Nu lăsa pizmașii să le facă sâlă. Pentru care lucru tine,
 Doamne svinte,

'Mânie pizmașul cu rele cuvinte. „Și să nu-i iei sama“, în inemă-ș zâce,
 Poruncilor tale să pune cu price. Nu-ș vede durerea, urgia venită,
 Ce-i pare să scape de mâna ta svântă. Iară ție, Doamne, neavutul caută
 S-agiut pre săracul cu mână-ndurată. A rău ș-a vicleanul brațele li-i frânge,
 Să le cerci păcatul până să vor stânge. În veci este Domnul de împărătește,
 Slava lui și cinstea nu să obârșește. Păgânii să pieie din svânta lui țară,
 Să nu mai rădice în creștini ocară. Mișei ce să roagă cu inemă frântă
 I-ai auzât, Doamne, cu urechea svântă. Și cu a ta milă a săraci să giudeci,
 Și la greutate pre mișel să nú-l treci. Să nu-ș mai rădice mândrul și sămățul
 Gâltejul în fală, ce să-i faci giudețul.

PSALMUL 10

Cătră tine, Doamne, mi-i toată nedejdeá ,
 De-m ești razăm tare la toată primejdeá. Zică cât le place ceia ce n-au minte,
 De vor să mă sparie cu a lor cuvinte, Să fug pre la munte cu pădure deasă,
 Ca o vrăbiuță să mâi fără casă. Că iată păgânii încordară arce,

Pun săgeți în tulbă, să grijesc de lance

Și vin prin tunec cu arce pre-amână, Întru să săgete pre cei fără vină. Giurământul nă-ș țin, hotarale strică,

Și de-mpăcaciune nu gândesc nemică. Ce eu am pre Domnul care mă grijește, Din svânta sa casă ce să odihnește. Din svântul său scaun din ceri caută Domnul Cu ochii săi cei svinți, de cearcă-n tot omul. Vede pre cel meser și pre tot lipsitul, Dereptăi și strâmbii de pre tot pământul.

Deci¹ strâmbătatea cine o iubește, Acela el sângur sufletul ș-urește. Că va ploua Domnul cu iarbă pucioasă Preste necurațai, și holbură groasă, Foc și sterevie cu năvală mare, Le-a trimite lațuri, păhar de pierzare. Că dreptu-i Domnul, dreptăți iubește, Giudecări drepte fața lui prăvește.

PSALMUL 11

Folosește-mi, Doamne, și mă sprejinește Cu a ta putere, de mă mântuiește, Că scăzură cei buni și să-mpuțanară, De nu-i dereptate nice într-o țară. Deșert cătră proape tot omul grăiește Și cu-nșelăciune va de-l păgubește.

¹ *Pronunțat De-ci.*

35

Cu buze viclene, din inemi-adânce, Grăiesc răutate și cuvânt de price. Despierde-vei, Doamne, buze-nșelătoare, A limbă sămată, de rău grăitoare. Să fălesc pizmașii că-ș vor mări limba, În cuvânt de svadă, să mulțască scârba : „Că buzele noastre sunt cu noi de față, Nu băgăm în samă Dumnezău ce-nvață”. Vez mișelătate, vez suspini cu jele, A lipsiți și meseri vez de durori grele. Acum pentru dânșii scoală, Doamne svinte, Să-ți umpli cu izbândă svintele cuvinte Și să-ți rădici sămnu cel de biruire, Că cutez cu dânsul fără de-ndoire. Că cumu-i argintul lămurit cu focul, Ț-sunt svinte cuvinte curate cu totul. Tu, Doamne, ne scoate și ne socotește De ruda aceasta și-n veci ne ferește. Că-mpregiurul nostru sunt gata s-alerge Cu rău necurațai cei fără de lege. Precum este ceriul mare de nălțame, Pre pământ adaogi de oameni mulțame.

PSALMUL 12

Până când, milostive, nu-ți aduci aminte^{*}, De mă uiți cu totul, o, Dumnezău svinte? Până când, milostive, ți-ascunz svânta față

^{*} 7, 6

De mine, ticălosul, cu destulă greață? Până când îmi voi pune sfaturi în biet suflet, Zua durori, și noaptea inemă-n greu cuget? Până când s-a nălța-să vrăjmașul cu scârbă, De va să mi să suie să să puie-n gârbă? Ce te milostivește, o, Dumnezău svinte, De mi-auz mișea rugă, mișele cuvinte, Cugetul îmi svințește, ochii luminează Dintr-a ta strălucire de senină rază. Să nu adorm în somnul de a doua moarte, Să nu răză vrăjmașul, să zăcă că-m poate. Că cea ce-m fac scârbă și grea supărare Le-ar fi de bucurie să fiu de pierzare. Ce mila ta cea svântă mi-i de bunătate, Mi-i nedejde și razăm despre greutate. Bucurie m-voi face și inemă bună De a ta biruire, cântând împreună. Dentr-a ta bunătate, carea-m vei trimite, Ca să-ți cânt svântul nume, o, Dumnezău svinte.

PSALMUL 13

Zăsă întru sine cel fără de minte, 'Ntr-a sa nebulie, deșerte cuvinte. Zăsă că nu este Dumnezău să vază, Să le ia de samă cine ce lucrează. Că scăzură cei buni, răii să mulțără, De stricară lumea și o împuțără. Ce Domnul din scaun preste toți prăvește, De le înțalege cine ce gândește. De cugetă bine și cearcă de Domnul,

Plinindu-i porunca, vede pre tot omul. Când să pornesc răii de sunt fără treabă, Atuncea-i de dânșii o nedejde slabă, Când nu-i până-ntr-unul spre bine să margă, Când să detorniră-n volnicie largă, Ț-ar putea-nțalege svintele cuvinte, Cari fac greșele, că sunt toți cu minte. Și să nu-ți mănânce oamenii cu pâine, Ca să-i concenească de astăzi, de mâine, Fără de săială și fără de

frică, Negândind de Domnul nice-ntr-o nemică. Pentr-aceea, Doamne, le trimite spaimă, Când nu
le-a hi-n veste, să bage de samă. Că tu, Doamne svinte, în ruda direaptă Ț-gătez lăcuința, carii
drag te-așteaptă. Că ei, bogătașii, pre meser defaimă, Ce Domnul l-a face bogat fără samă,
Trimițând putere de la Sion s-aibă,
Să-ș facă izbândă turma lui cea slabă.
Să o-ntoarcă Domnul din plean și din pradă
Gloata sa cea svântă într-a sa ogradă.

Să să veselească ú ú

De strâmbătate-n faptă streină. Mi-am oprit rostul să n-aib a zâce De fapt de oameni cuvânt de price. Printr-ale tale graiuri cinstite Ce-ai zâs cu rostul, Dumnezeu svinte, Mi-am păzât drumul pre căi vârtoase, Pietri-ascuțate și sâmceloase. Tu mă-ndereaptă-ntr-a ta cărare, Să nu-m scap pașii cătră pierzare. Eu ți-am strigatu-ți, Dumnezeu svinte, Să mi-ascuți graiul de rugămintă. Pleacă-ți urechea-n vreme de scârbă, De-mi iușiorează greul din gârbă. Și-ți minunează svânta ta milă, Carii ți-au frica să-i scoți din sâlă. Și de pizmașii ce să-nvitează Să-ți stea-mprotivă, vrând să mă piarză. Svânta-ți direaptă, Doamne, și stânga Le tinde îmbe de-mi potoli tânga. Și ca lumina tu mă ferește, Supt aripi svinte, de mă umbrește De fețe strâmbe ce mă ia frică
A le prăvirea, carile-m strică.
Că-m stau pizmașii împregiur suflet
Ca nește hiară fără de cuget.

Căce le este înfundat săul, Grăiesc asupră-mi cu de tot răul. Că mă-ntiră până afară Cătră grea moarte și cu ocară. Pusără-ș ochii de mă omoară, Și cu pământul mă împresoară. Mă ocoliră de mă vinează,
Precum fac leii, vrând să mă piarză. Scoală-te, Doamne, de-i ocolește Și sirepia le îngrozește. Și-mi izbăvește mișelul suflet, Că să mă piarză le este-n cuget. Sloboz spre înșii svânta ta armă, De-i răsăpește și le dă spaimă. Supt svânta-ți mână nu ți să pleacă, Pre a lor vină să li să facă. Și-i osăbește de svânta ceată, De le dă-n viață direaptă plată. Căce-i puțână svânta ta turmă, Datu-i-ai roadă cuconi pre urmă. Le-ai împlut zgăul de svânta mană, Care-i ascunsă cerească hrană. Și rămășițe nu lepădară Dintr-a ta zâsă să dea afară, Ce le lăsară să socotească Pruncii lor căi mici, să le plinească. Iară eu, Doamne, fără de greață, M-oi arăta-mă-n svânta ta față, Și-m vei da sațau cu a ta slavă, Când ti-oi vedea-te fără zăbavă.

PSALMUL 17

lubi-te-voi, Doamne, că tu-m ești putere . Mi-i Domnul vârtute-n vreme de cădere,

* 6, 6

Și mi-i de scăpare și de mântuință Dumnezeu, ce-m este nedejde-n credință Cu scutul îm este la ceas de năvală Corn de mântuință și de sprejineală. Lăudând pre Domnul îl voi striga-n treabă, Și de toți pizmașii mă va scoate-n grabă. Și când mă-mpresoară greutăți de moarte, Râuri de păcate de-mi turbură foarte, Și cu durori iadul când mă ocolește, Cu lațuri de moarte de mă ovilește, Cătră tine, Doamne, strig cu jele multă, O, Dumnezeu svinte, tu vin de mi-agiută.
Și să mi-ascuți glasul din svânta ta casă,
Mișaua mea rugă nainte-ți să iasă.
Să ți-între-n ureche glasul meu de rugă,

Să nu duc pedeapsă preste vremea lungă. De tine pământul tremură de frică, Dealurile, munți pier ca o nemică. Ție toată lumea cu frică ți-slujeste, Și de-a ta mânie fumul să lătește. Fața ta cea svântă cu foc pistrelează, Cărbuni de la tine s-aprind de dau rază. Ție ți să pleacă cerul și te-ascultă, Când pogori în țară, și stă-n groază multă. Lumina scripește supt svinte-ți picioare Cu negură groasă de grea strălucire. Când ai să faci cale unde ți-i cuvântul, Ai heruvimi gata de-s repez ca vântul. Pus-ai întunerec de-ți ascunz lumina, Cu sălaș de ape ce-ai făcut cu mâna. Și pre denainte-ți nuorii fac cale,
Cu ploaie aprinsă curând ca o vale. Piatră cu jeratec, cu foc împreună, Cu multă tărie Domnul din ceri tună. Da-ș-va de sus glasul, săgeți va trimite, Greșiții să-ș moaie inemi împietrite. Pre pizmaș goni-i-va cu fulgere multe Și le va da spaimă cu săgeți mănunte. Mările săca-va de s-a vedea fundul, Apele fugi-vor de-a rămânea prundul, De îngrozătură și de grea-nfocare Ce-a să slobozască Domnul cu suflare. Ce tu, Doamne svinte, la ceas de năvală De sus îm trimite a ta sprejineală. Și mă ia la tine de la ape multe, Trage de mă scoate de la vrăjmaș iute, Ce mi-i cu

urgie, și mă sânguește La zî de nevoaie, și mă sprejinește. Svinția-ta, Doamne, îm ești razăm tare, M-ai scos la lărgime, loc de alintare. M-ii¹ scoate la tine, dărui-m-vei plată Pentru dreptate, și milă bogată. Și mânelor mele vei da curățâie, Să iau de la tine dar cu bogățâie. Și căile tale celea ce-s de viață Să le păzâsc bine, cu multă dulceață. O, Dumnezeu svințe, și nu m-oi abate Dintr-a ta poruncă, să mărg în păcate. Giudețele tale îm sunt toate-n față, A ta dreptate o țai cu dulceață.

¹
Mă vei.

Și eu pentr u tine voi fi fără vină, Ferit de greșeală și curat de tină. Și mă voi feri-mă și de strâmbătate, Pentru să-m dea Domnul după dreptate. Și mânelor mele după curățâie, Naintea sa Domnul să-m dea bogățâie. Cu preacuviosul, cuvios ti-i face, Cu nevinovatul, ț-va fi viața-n pace. Iară cu aleșii, bun te vei alege, Cu cel îndărăpnic, ti-i strâmba din lege. Că oamenii sméreni, carii n-au mândrie, l-a mântui Domnul și le-a da tărie. Iară ochii cei nalt a sămeț și falnici Îi va smeri Domnul ca nește nehnarici. Și tu, Doamne svințe, îm trimiț lumină, De-m luminez față cu rază senină. Ș-al mieu întunerec dobândește rază

Dintr-a ta lucoare ce străluminează. Și de la primejde scap, Dumnezeu svințe, Cu a ta putere, de năpăști cumpbite.

Și tu mă vei trece preste zidiuri nalte, Prin căile tale cele strecurate. Cuvintele tale sunt arse ca focul Și sunt strecurate de scripâsc cu totul. Și tuturor, Doamne, tu le ești scutință, Ce-ș au cătră tine nedejde-n credință. Dară cine-i altul Domn fără de tine? Sau Dumnezeu altul gios sau la nălțame? Dumnezeu cel svânt ce mă-ncingi cu armă Și mi-ai pusu-mi calea-ntreagă fără samă. Picioarele mele le-ai tocmiț să salte

Ca cerbul pre dealuri preste măguri nalte. La război mi-ai datu-mi bună-nvățătură, Brațe de aramă la săgetătură. Și mi-ai dat scutință să mă sprejinească Svânta ta direaptă și să mântărească. Dojana ta-n bine sfârșit să mi-așeze, Ș-a ta-nvățătură să mă-nderepteze. Datu-mi-ai vârtute și mi-ai lărgiț pașii, Să poci călca iute să mi-agiung pizmașii. Deaca-i voi agiunge, să fac într-înș cârduri, Să să concenească, să trec preste stârvuri. Să n-aibă putere să să sprejinească, Nice s-aibă nime să le folosească, Ce cum zac pologii nainte-mi să cază, Puterea ta svântă, ce mi-ai dat, să vaza. Că tu, Doamne svințe, m-ai încins vârtute, Cu arma ce-ai datu-mi de-i prăvălesc iute. Până i-am înfrântu-i de dederă dosul, Ceia ce-m vrea răul și nu-m vor folosul. Și i-ai concenitu-i de sunt de ocară Pizmașii miei, Doamne, cât s-or mustra-n țară. Vor striga cu jele, și nu le-a-nțălege Să le folosască celor fără lege. Nici a căuța Domnul de-a lor greu și sâlă, Ce-i voi călca-n țarnă și-n prav fără milă. Stârvurile-n câmpuri, zăcând aruncate, Să strângă troiene de vânturi suflate. Și tu mă vei scoate de toi de gâlceavă, Limbilor m-ii¹ pune cap fără zăbavă. Oameni și năroade, ce nu-m sunt știute, Mie să-m slujască și să mă asculte.

¹
Mă vei.

Fiii streinatici carii mă mințără, Făcând vicleșugul să scorească pâra, Să li să vechească haine-n căi departe Și să șchiopeteze cu călcăie sparte. Viu, Dumnezeu svințe, ce ești cu ferice, Mărit să fii, Doamne, că nu laș să-m strice. Ce mi-ai dat vârtute și izbândă mare, Pre năroade multe mi-ai dat așezare. M-ai scos din pizmașii ce-m țânea mânie, De carii să scoală-ntr-ă lor sămețâie.

Mă vei înălța-mă și tu mă vei scoate De om fără lege, de scârbele toate. Și eu pentr-aceasta tutinderea-n lume Voi zăce ferice svântului tău nume Și ț-voi cânta, Doamne, -n svânta ta putere, Prin limbile toate, fără de tăcere. Că tu l-ai măritu-l pre-mpăratul s-aibă Milă și izbândă la vreme de treabă. Și l-ai însămnatu-l cu unsoare svântă, Să împărățască Dávid fără smântă, Și a lui sămânță în veci să trăiască, Cu scaun de cinste ce-a să-mpărățască.

Ceriurile spun fără-ncetare^{*} De slava ta, Doamne, de cea mare, Și facerea mânelor-ț svinte
Tăria dă-n toț vestea-nainte.

* 5 perechi.

Zi din zi voroava izbucnește,
Și noaptea din noapte gând vestește, Cât nu este graiuri să s-ascunză,
Sau cuvinte să nu să răspunză. Că le-au ieșit vestea-n tot pământul
De ce-au grăit ș-au răspuns cuvântul. Să s-auză la toț preste țară,
Să-nțaleagă marginea de-afară, C-au întinsu-ș sălașul în soare,
De scripește și dă strălucoare, Ca un mire când stă de purcede
Dintr-a sa cămară unde șede, Făcând voaie bună de drum mare
Ce-a s-alerge ca un bóinic tare, Cu purcesul din ceri, de la capăt,
De-ș oprește tâlnișul la scapăt. Și nu-i nime să-i scape de boare,
Să s-ascunză de dâns la răcoare. Așe-i legea Domnului cea svântă,
Fără vină și fără de smântă. Sufletele-ntoarce cătră sine,
A dori de Domnul, cum să vine. Mărturia ta, Dumnezeu svinte,
Credincioasă, dând pruncilor minte. Dereptațale ț-sunt adevere,
De nu fac nimăruia scădere, Și veselesc inemă curată,
Din porunca ta cea luminată, Ce-ntărește ochii cu lumină,
În frica ta, Doamne, cea senină, Carea preste toț vecii trăiește,
De te cântă și te proslăvește. Giudețele ț-sunt, Doamne, direpte, Adevere, și nu sunt deșerte. Ca
aurul cel bun sunt dorite Și ca piatra cea scumpă iubite. Și cu ce cu altă le-aș răduce? Că sunt și
decât stredea mai dulce. Pentr-aceea șerbul tău le țâne, Păzându-le întregi, cum să vine, Pentru
să ia cu asupră plată Din mila ta cea nemăsurată. Numai cine s-ar lua aminte De greșele, de
căderi cumplite? Și de-ascunse ce-am făcut cu greață Să mă curățăști până-s în viață. Și de
celea carile-s streine Să mă aperi, Doamne, cum să vine. Că de nu mi-ar putea să-mi învînce,
Atunci aș fi în bună ferice. Ș-atunci aș fi curățât de toate De greșele celea ce-s de moarte. Ș-ar fi
atunci cu bine priimite A rostului mieu, Doamne, cuvinte, Și inema mea mi s-ar deprinde Pururea
nainte-ț luând pilde. Dumnezeu, că tu mi-ești agiutorul, Tu mi-ești, Doamne, și izbăvitoriul.

PSALMUL 19

Domnul să te-asculte-n zî de greutate^{*}, Să te sprejinească-n scut de bunătate, Domnul lui liacov
cu svântul său nume, Și să-ț folosască în viața de lume. De la locul cél svânt ție să-ț trimiță, Din
Sion să-ț vie multă folosânță. Darurile tale să le pomenească Ș-a ta jărtvă-ntreagă să o-
mbogățească. Și ca să-ț dea Domnul inemii ce-ț place, Toată sfātuința să-ț umple cu pace. Pentr-
a ta izbândă să ne paie bine, Și să fie Domnul Dumnezeu cu tine. Numele lui cél svânt să ne fie
fală, De pizmaș să n-avem nice o sâială. De ce ti-i ruga-te Domnul să-ț trimiță Cu mână-ndurată
de bună priință. Cunoscut-am astăz că Domnul agiută Al său pomazanic cu putere multă, Că-i
aude Domnul din svânta sa slavă Ruga ce să roagă fără de zăbavă, Dându-i biruință la loc de
năvală, Cu svânta-ș direaptă, fără de sminteală. Aibă ei nedejde pre c-ai, pre telege, Limbile,
păgânii cei fără de lege. Noi s

PSALMUL 20

Doamne, împăratul, cu a ta putere, Să bucură foarte,-ntr-a ta mângâiere. I-ai dat ce-i dorește inema și-i cere, Și-n câte să roagă nu-l laș în scădere. L-ai întâmpinatu-l cu dar și cu bine, Spori de bunătate i-ai dat, cum să vine. Pusu-i-ai în capu-i de cinste cunună, În podoabe scumpe, s-aibe voaie bună. Cerșut-au la tine viață să-i sporească, Și i-ai dat lungi zăle, în veci să trăiască. Este-i slava mare de-a ta biruință, Și-ai pus preste dânsul slavă-n cuviință. În veci de veci da-i-vei bișug să-i sporească, Bună cuvântare cu dânsul să crească. Da-i-vei bucurie cu svânta ta față, Să să veselească în trai cu dulceață. Că-mpăratul nostru i-i Domnul nedejde, Trimițându-i milă de sus în primejde. Ceia ce-ț țin pizmă și-ț fac țărâi smântă, Să-i agiungă, Doamne, mâna ta cea svântă,

Să n-aibă să scape de svânta-ț direaptă, Să le faci pre vină și să le dai plată. Să-i pui ca cuptoriul ce arde cu pară, 'N vremea feții tale, când vei veni-n țară. Domnul urgisi-i-va-ntr-ă lor turbureală Și le va da focul să-i soarbă-n năvală. Cu roada lor, toată sămânța li-i pierde, Să nu fie-n oameni să să mai dezmiere. Că-ș porniră răul asupra să-ț strice, Sfat ce cugetară nu pot să rădice. Și-i vei pune-n proașcă, de-i vei bate-n față, Ce-au agonisitu-ș pre vină să-ș pață. Ivește-te, Doamne, de te nălță-n sâlă, Să-ț cântăm puterea în svânta ta milă.

PSALMUL 21

Dumnezău, Dumnezăul meu svinte^{*}, Cercetează și mă ia aminte! Prin ce lucru îmi-urnești departe Agiutoriul de la greutate? Mi-s departe de la mântuință Graiuri ce-am zâs fără socotință. Zua ți-voi striga, Dumnezău svinte, Nu mă vei asculta, nici aminte. Și de noapte să nu mi să ție Strigarea mea-n loc de nebulie. Că dintr-a ta svântă lăcuință

* 5 perechi.

Lui Izráil ești vântă-n credință. Moșii noștri tu le-ai fost nedejde, Și tu-i mântuiai de la primejde. Spre tine striga din greutate, Și să mântuia cu bunătate. Nedejdea le-au fost toată pre tine, Și n-au pățat nicăieri rușine. Dară eu ce sunt, Dumnezău svinte? Că om nu sunt, să mă iei aminte, Ce-s un vierme și fără de treabă, Ca omida ceea ce-i mai slabă. Și-ntr-oameni încă-s de ocară Și muștrare tuturor din țară. Mă-mprohită cineș mă zărește, Buze mișcă, cu capul clătește: „Zăci că Domnul ți este nedejde, Acum să te scoată de primejde, Și noi să vedem de ți-i cu bine, De să Domnul voiește cu tine“. Tu ești, Doamne, ce m-ai tras din mațe Și maică-mea m-ai dat viu în brațe. Și m-ai pus la sân de mi-ai fost viață, Hrană și cu sațau de dulceață. Din mătrice și din scâldătoare, Și din fașe m-ai pus pre picioare. Și din zgăul mamii, Doamne svinte, Tu-m ești Dumnezău, și-ț ad-aminte, De la tine să nu fiu departe, Ce-m dă agiutori la greutate. Că nu-i nimeni să mă folosască, Fără tine, nice să mă crească.

Giuncii și cu tauri mă-mpresoară, Cu căscate guri, să mă omoară, Ca leii ce apucă și zbiară, Cu gurile rânjite, pre hiară. Și ca apa fui vărsat afară, Și oasele mi să rășchiră. Inema-n zgău mi să veștezește, Ca o ceară când să răstoapește. Mi-i vârtutea ca hârbul de sacă, Limba-n gingini lipită să neacă. Și m-ai lăsat, Doamne,-n țărna morții, Și câinii mă-ncungiură cu toțai. Cete de vicleni mă oculiră, Mâni, picioare în potricăliră, Și oasele toate m-numărară, Și nice-ntr-o samă mă băgară. Și hainele, să nu mi le strice, Și le feceră părț fără price. Și pentru veșmântul denafară Pusără cu sorțai de-aruncară. Ce tu, Doamne, să nu-m pui departe Agiutoriul tău la greutate. La nevoia mea să iei aminte, Să mă sprejinești, Dumnezău svinte. Și sufletul să-m scoț de la armă, De nevoaie grea fără de samă. Sângură născuta mea cu mine Să scape de mânule de câine. Și să mă scoț de mișelătate, Să nu petrec delung răutate. Leul gura să i să despice, Inorogii coarne să le pice,

Să li să tâmpască sămeția, Să-ș cunoască și blăstămăția. Iară eu ți-voi spune svântul nume Fraților miei și-n mijloc de lume. Cari aveț cătră Domnul teamă, Lăudaț și-l făliț fără samă. Și liacov cu toată sămânța Cătră Domnul să-ș ție credința. Și toată sămânța să să teamă Lui Izráil de dâns fără samă. Că rugă de mișel nu defaimă. Ce-l priimește cu drag fără samă. Și de mine a

sa sfântă față Nu-ș ascunde cu ură de greață. Și mi-aude când îi strig cu jele, De mă scoate de la nevoi grele. Că eu, Doamne, pre tine te-am fală Și te laud fără de sâială. În mijloc de beserică mare Îț voi mulțami și-ntr-adunare. Pominoace încă ți-voi aduce, Jărtve grase și colive dulce. Carii îți fac slujba-n frică multă, Cu mișeii cu carii te-ascultă, Bine vor mânca cu sațau mare, Mulțamind cu laudă-n cântare. Și inema le va fi-n dulceață, Petrecând în veci de veci în viață. Marginile lumii să să sâmtă, Să să-ntoarcă toate cu credință Și să ți să-nchine-n dreptate Toț păgânii și limbi de departe.

Și ș-vor părăsi păgânătăia, Că ți-i, Doamne, a ta-mpărăția. Și vei împărăți-n limbi păgâne, De li-i îmblânzi cu a ta pâine. Pre boierii lumii, fără price Să să roage,-n sațau să mănânce, Și când ti-i ivi fără zăbavă, Cei din țărână să-i rădici cu slavă Denaintea ta, să ți să-nchine, Când le vei da plata, cum să vine. Și atunci, Doamne, de primejde Sufletul meu să te-aibă nedejde, Că pre tine, Doamne, te am viață, Sufletului meu trai cu dulceață. Și cei i-ai dat pre lume sâmânță, Să-ț slujască cu tare credință. Și ruda pre urmă carea vine, Să dea veste, Doamne, de la tine. Să-ț mărturisască dreptatea Ruda ce să naște-n toată partea. Să răspundă de ce-au făcut Domnul Bunătatea sa preste tot omul.

PSALMUL 22

Dumnezău mă paște și n-am lipsă , La loc de otavă ce-mi întinsă. Sălașul pre ape de răpaos, Și cu hrană suflet mi-au adaos.

* 5 perechi.

57

Și-n cărări drepte mi-i povață, Cu svântul său nume de mă-nvață. Că de-aș merge și-n umbră de moarte, Teamă n-am de rău, că tu m-ii¹ scoate. Toiagul tău și svânta ta vargă Mângâiere m-dau și hire-ntreagă. Că tu, Doamne, mi-ai gătat și masă, Și pizmașii nu-i suferi în casă, De de-aproape să stea să mă vază, Aceia ce caută să mă piarză. Ce-n pizma lor pre cap mă vei unge Cu oloi scump, vin încă-m v-agiunge, Din svântul tău păhar ce mă-mbată, Cu mila ta, Doamne, cea-ndurată, Carea merge-n soțâie cu mine, În viața mea, în zâle depline. Și-n casa ta să petrec cea svântă, În zâle lungi cu trai fără smântă.

PSALMUL 23

A ta este, Doamne, lumea și pământul, Ce le-ai umplut sânghur dintăi cu cuvântul. Și toate din lume de tine-s făcute, Și i-ai dat podoabă de năroade multe. I-ai pus așezarea pre mări și pre ape, I-ai făcut temeiul tare, să nu-l sape. Doamne,-ntr-al tău munte cine să să suie

¹ *mă vei.*

Și-n locul tău cel svânt odihna să-ș puie? Numai cine are mâni nevinovate, Inemă curată și fără păcate, Carele nu-ș duce sufletul afară, 'N vrăjitori să crează, lucru de ocară. Nice el să giură cu vro-nșelăciune Cătră cel de-aproape,-n loc de-mpăcăciune. Unul ca acela de la Domnul are Dar și bunătate, milă și spori mare. Și aceasta-i ruda ce cearcă pre Domnul, Spițele acestea să le ști tot omul. Să margă pre dânse și să-l vază-n față, Domnul lui liacov cercând cu dulceață.

Vă rădicaț ușea, cine-aveț mai mare,

Răsâpiț zăvoare și-ncuitori tare,

Să intre-mpăratul cu svânta sa slavă,

Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă! Cine-i împăratul acesta cu slavă? Nu ne dodeireț de faceț gâlceavă. Domnul este tare, puternic să certe Tare pre războaie, să taie, să ierte. Luați-vă ușea, cine-aveț mai mare, Răsâpiț zăvoară și-ncuitori tare, Să intre-mpăratul cu svânta sa slavă, Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă! Cine-i împăratul de vine cu slavă? Spuneț cine este, nu faceț zăbavă. Domnul puterilor, împăratul vine, Cu svânta sa slavă, oame, pentru tine, Din plean să te ducă unde ți-i gătată Odihnă și cinste-n slavă nencetată.

PSALMUL 24

Cătră tine, Doamne, bietu-mi suflet ^{*} Îl rădic cu rugă, cu tins cuget. Doamne, prin nedejde ce-am spre tine, Să nu laș în veci să duc rușine. Nice pizmașii miei să mă-nchiză Într-a lor vicleșug, să mă răză. Că toț ceia, Doamne, ce te rabdă Nu s-or stidi la vreme de pradă. Iară păcătoșii rău să pață Și rușinea lor să le stea-n față. Ale tale căi, Doamne, mi-arată Și-ntr-a tale cărări mă-ndireaptă. Și mă, Doamne, du de-m fii povață Spre-a ta dereptate de mă-nvață. Că-m ești Domnul dat de mântuință, Zua toată te-aștept cu credință. Ț-ad-aminte de ieftinătate, Din veci ce o ai cu bunătate. Că ți-i, Doamne, mila de pre-atunce Așezată spre toț cu gând dulce. Greșala mea cea de tinerețe Să o uiț, Doamne,-n ieftinețe. Și cu a ta milă Ț-ad-aminte, Să nu mă uiț, Dumnezeu svinte, Pentru a ta svântă bunătate, Carea-ntorci pre om din răutate. Bunu-i Domnul și din dreptate

* 5 perechi.

Ne-au pus lege de cătră păcate, Să ne ducă pre cale-n giudețe, Pre cei brúdivi și cei cu blândețe. În căile lui cele de viață Sângur Domnul le este povață, Și căile lui toate sunt milă, Nefăcând adevărului sâlă, Celora ce-i cearcă svânta lege Și mărturii ce-i feresc întrege. Și pentr-al tău, Dumnezeu, svânt nume Greșelele să-m ștergi de pre lume. Cine-i omul să-ț aibă de frică, Să nu-ț poată greși-ntru nemică? Îi vei da cu lege-ntr-a ta cale Ce Ț-au iubit poruncile tale. Sufletul lui în cei buni vei face Să petreacă cu sălaș de pace, Și sămânța lui va trăi-n țară De-a ocina moșii cu hotară. Cari au de tine, Doamne, frică Nu li să va sminti din nemică, Că li-i spune a ta svântă lege, Pre delaturea ei să n-alerge. Ochii miei spre tine, Doamne, caută În tot ceasul cu minte curată. Că tu îm vei scoate de căpcană Picioarele, din cursă vicleană. Caută-mi, Doamne, de mă miluiește, Că sunt sângur născut, și mă crește. Mi-am împlutu-mi inema de scârbă, Ce-m ia mișelătatea din gârbă.

Vezî-mi greul și de plecăciune Și-m trimite, Doamne, iertăciune. Vez pizmașii că mi să-nmulțără Și cu ură strâmbă mă urără. Mișelul meu suflet mi-l ferește De rușine, și mă izbăvește. Că mi-i, Doamne, nedejdea spre tine, Să-m trimiț folosântă de bine. Prostaticii ce Țan dereptatea Sunt cu mine-n toată greutatea. Că eu pentru tine pui răbdare, De la tine s-aib, Doamne, iertare. Și să izbăvești creștinătatea, Lușurându-i toată greutatea.

PSALMUL 25

Giudecă-mă, Doamne, că eu în prostime ^{*} Umblu-n toată vremea, ne-având rău pre nime. Și tu-m ești nedejdea că nu m-oi slăbi-mă, S-a cunoaște, Doamne, când m-ii ¹ ispiți-mă. Să mi-arză rărunchii, inema să hiarbă, Și ochii miei milă de la tine s-aibă. Că Ț-am voit bine cu slujbă dreaptă, N-am șezut în sfaturi cu ceată deșartă. Cu cei fără lege nu voi intra-n casă, N-oi priimi viclenii și strâmbii la masă.

* 6,6.

¹

mă vei.

Pre mâni m-oi spăla-mă cu cei fără vină, Cu dânșii voi merge la svânta ta cină. Împregiur oltarul tău, Dumnezeu svinte, Să-ț auz de hfală, davorind înainte, Ca să poci răspunde svintele-ț ciudese, Laudele tale preste gloate dese. C-am îndrăgit, Doamne, a ta svântă casă, Pentr-a ei frâmsețe să fie aleasă.

Cu slava ta, Doamne, ce o luminează,

De dă cuviință și sloboade rază.

Nu mă lăsa, Doamne, să fiu de pierire

Cu bietul meu suflet, ce să mi-aibi de știre. Și cei fără lege să nu-m fie-n viață, Crunțai și viclenii de carii Ț-i greață, Ce sunt pre tot ceasul cu răul amână Și de mázde strâmba li-i dreapta plină. Că eu cu prostia am cale deșchisă, Cătră vicleșuguri n-am hire deprinsă. Mă rog, Doamne svinte, de mă izbăvește, Pentru a ta milă ce Ți să vestește. Să nu-m mut piciorul din cărări drepte, Să te

slăvăsc, Doamne, în gloate-nțelepte.

PSALMUL 26

Domnul mi-i luminează și mi-i mântuiește, N-am de cătră nime nice o sântă. Domnul mă scutește cu pavață tare, Și n-oi avea-n viață frică de pierzare. De-ar fi cât de-aproape pizmașii cu scârbă
63

Ș-ar vrea să-m mănânce carnea de pre gârbă, Aceia pizmașii ce-m cearcă durere Le va slăbi sână și vor da-n cădere. De s-ar tăbări-să oaste cât de mare Să vie asupra-mi, am inemă tare. Și nu mă voi teme, cu a ta nedejde, Nice de o oaste să-m facă primejde. Numai ce am una să cei de la tine, În svânta ta casă să petrec cu bine Și-n zălele vieții să-ț văz de frâmsețe, Slujindu-ț în casă până-n bătrânețe. Că mă vei ascunde la zî de năvală Supt cortul tău, Doamne, ca să n-aib sânălă. M-ii¹ acoperi-mă în cămar-adâncă, Să fiu fără teamă, m-ii¹ sui pre stâncă. Acolo pizmașii n-or putea să-m strice, Preste dânș m-ii¹ pune cap fără de price. Dimpregiur ț-voi face jărtve lăudate, Supt umbrariul cel svânt, și cu cântări nalte.

Și ț-voi cânta, Doamne, cântec cu sântă, Ca să mi-auz glasul cel de umilință. Și mă miluiește, Doamne, de mi-ascultă, Inema mea ț-zăce cu durere multă, De te voi cerca-te, și svânta ta față, Că nu ți-i de mine, Doamne svinte, greată. Și cine să-ntoarce, Doamne, n pocăință, Îl priimești pre-acela cu multă priință. Și te voi cerca-te cu față curată, Să-ț văz svântă față și prealuminată.

¹

Mă vei.

Nu-ț ascunde, Doamne, față preacinstită, Nu fugi de mine la vreme cumplită. Ce-m trimite, Doamne, a ta socotință, Să nu duc delungul aposcorachință. Nu mă lăsa, Doamne, cu părăsâciune, Fără mântuiește, ce-m dă iertăciune. M-au părăsât nenea ș-am rămas de mamă, Ce eu, Doamne svinte, sunt ție pre samă. Și mă-ndereptează cu svânta ta lege Pre cale dreaptă, Doamne, de voi merge. Să crepe pizmașii, să n-aibă să-m strice, Nice s-aibă voaie asupra-mi cu price. Că să rădicară din părțile îmbe Mărturii asupra-mi cu cuvinte strâmbe. Sângură minciuna asupra ș-bârfește, Și nedereptatea însăș să vădește. Iară eu voi crede cu inemă-ntreagă Că-m va tinde Domnul mila sa cea largă. Da-m-va să văz și eu țara cea de viață, Să petrec cu svinții în trai de dulceață. Voi răbda pre Domnul să mă ducă-n slavă Și nu m-oi mănhi-mă de lungă zăbavă. M-oi îmbărbăta-mă ș-oi pune răbdare, Așteptând pre Domnul cu inemă tare.

PSALMUL 27

Cătră tine, Doamne, strig cu multă frică , Iacă mă-mpresoară pizmașii de-m strică!

* 6, 6.

Și de-i tăcea mâlcom, lăsându-i în voaie, Face-m-vor pizmașii scârbă și nevoaie. Cu cei din mormânturi de-atocma m-or face, M-or călca-mă-n tină, de-i vei lăsa-n pace. Ce mi-ascultă, Doamne, glas de rugăciune, Când mă rog spre tine și-m cei iertăciune, Cu mânule tinse spre casa ta svântă, În număr să nă fiu cu răii în smântă. Și cu păcătoșii ce fac strâmbătate Să nu mă pierz, Doamne, să duc răutate, Cu ceia ce nă țin giurământ de pace Cătră cel de-aproape, ce fac ce le place. Dă-le, Doamne, plata precum ei lucrează, După vicleșuguri ce-au făcut să-ș vază. Cu năravuri rele în mânule sale, Ce-au făcut altora să le faci cu cale. Lucrurile tale n-or să cugeteze, Poruncile tale nă vor să lucreze. Pentr-aceea, Doamne, le vei sparge ceata Și nu-i vei mai strânge, ce le vei da plata. Bună cuvântare s-aibi, Dumnezeu svinte, Că mi-auzâș glasul cel de rugămintă, De-m ești sprejineală și agiutorință, Și inemii mele ești nedejdiuință. Că mi-ai auzătu-mi de mi să-nflorește Mișelul de suflet și pelița-m crește. Și cu bucurie să-ț fac mulțămită Ție, Doamne svinte, cu rugă priimită. Svinția-ta, Doamne, ești bună tărie Besericii tale, și-i ești bucurie. Ești-i și scut tare-n toi, de sprejineală

Unsului tău, Doamne, la ceas de năvală. Mântuiește-ț, Doamne, a ta svântă gloată Și blagoslovește ocina ta toată. Pre pășiune bună crește și o-naltă, Să-ț mărturisască în veci cu

dulceață.

PSALMUL 28

Aduceți pominoace și veniți la Domnul, Lui Dumnezeu cât sunteți fii, și cu tot omul.

Aduceți-i cu miei graș Domnului și slavă,

Aduceți-i cu cinste, nu faceți zăbavă.

Să faceți cum să cade svântului său nume,

Dumnezeului nostru, domnii de pre lume. Să vă-nchinați la Domnul în curtea cea svântă, Cu inemă curată, cu gând fără smântă. Glasul Domnului toarnă cu smidă-n pohoaie Și tună-ntr-ape multe cu fulgere-n ploaie. Glasul Domnului face holbură pre mare, De-o umflă cu unde și cu valuri mare. Glasul Domnului iese cu multă vârtute, De potoale și marea și vântul cel iute. Glasul Domnului iese cu frâmsețe multă Și chedrii îi dăramă și din loc strămută. Și chedrii din Livanul Domnul îi detună, De-i frânge cu trupină, cu crengi împreună. Ca vițlul tămâiei mănunt îi zdrumică, De dă groază-n toț Domnul, să-i aibă de frică. Ca fii de inoroguri cu cornul în frunte, Așe va da iubitul războiul de iute.

67

Glasul Domnului taie văpaie de pară, Când își sloboade focul de s-aude-n țară. Glasul Domnului umple pustia de frică, De să-ngrozește hiara și carea-i mai mică. Cerbii lasă pădurea, dumbrăvi dărâmate, De fug la munții cei goli și la dealuri nalte. Iară cine ști rugă din lume tot omul, Năzuiască să scape în casă la Domnul. Că Domnul șede-n scaun când varsă potopul, Când face lumii groază și frică cu focul. Șede Domnul în scaun de ș-împărățește, Și gloata sa cea svântă Domnul o-ntărește Cu bună cuvântare pre viață de pace, Ce i-au giuruit Domnul deplin îi va face.

PSALMUL 29

Înălța-te-voi, Doamne, cu multă plecare , Că-m trimit sprejineală, de n-am lunicare. Să n-aibă bucurie pizmașii de mine, Doamne, Dumnezeu svinte, că eu strig spre tine. Că mă scoli de la boală și-m dai sănătate, Și-m iei sufletul lesne de la greutate. Tu m-ai scos de la iadul ce n-are lumină, M-ai luat de la cea ce pogoară-n tină. Cântați Domnului, svinții, cântați să știe, Și-i spuneți mărturia într-a lui svinție. Că svinția-sa Domnul scârba nu lățește, Ce dă milă și viață cui să umilește.

* 7, 6.

Cine va vărsa lacrimi și-a-nsăra cu jele, L-va dezlega la zuă den toate greșele.

Ce eu zăceam în mine, când mă-mbogaț¹ăsă , Că fără de sminteală m-va fi viața tinsă. Și tu, Dumnezeu svinte, mi-ai datu-mi putere,

De mi-au stătut frâmsețea fără de scădere. Iară când ți-ai întorsu-ți fața ta cea svântă, Mi-au scăzut buiecia și-am căzut în smântă. Și n-am de-acum ce face, numai ce-oi striga-te, Doamne, Dumnezeu svinte, iartă-mi de păcate. Că ce folos mi-a face sângele cel mare, De vreme ce-aș deșcinge să mărg în pierzare. Au doară poate spune țarna, să grăiască De svânta-ți dreptate, să te povestească? Auzătu-mi-au Domnul și mi-au trimis milă, Mi-au strânsu-mi slăbiciunea de mi-au datu-mi sâlă. Domnul spre bucurie mi-au întorsu-mi plânsul, Zăblăul ce-mbrăcasăm m-au schimbat dintr-însul. Și-m fece veselie cu veșmânt de slavă, Slava mea să te cânte fără de zăbavă. Că m-ai scos, Doamne svinte, de la umilință, Binele tău l-voi spune în veci cu credință.

PSALMUL 30

Tot mi-i, Doamne, nedejdea spre tine , Să nu laș în veci să duc rușine.

¹imbogațisem.

* 5 perechi.

Cu mila ta și cu dreptatea Să mă scoți din toată greutatea. Și urechea ți-pleacă de mi-ascultă, Să mă scoți în sânge de grije multă. Tu să-m fii Dumnezeu și scut tare, Năzuință, casă de scăpare. Tu-

m ești, Doamne, tărie și vântă, Cu a ta putere cu cea svântă. Și-n numele tău să-m fii povață, Cătră hrana ceea ce-i de viață. Și să mă scoț și de lunicare, Și de cursă-ntinsă cu pierzare. Că tu, Doamne, în ești așteptare Și nedejde cu credință tare. Sufletul meu în svânta ta mână Îl dau, Doamne, în nedejde plină. Și tu m-ai scos de la greutate, Socotind cu a ta dereptate. Ai urât pe cei cu-nșelăciune, Ce să păzăsc în deșertăciune. Și eu, Doamne,-ntr-a ta milă svântă Mă voi bucura fără de smântă. Că mi-ai căutat cătră plecăciune, De mi-ai trimis, Doamne, iertăciune. Sufletul meu de la greutate L-ai scos, Doamne,-ntr-a ta bunătate, Că n-ai lăsat să mă ocolească Pizmașii miei, să mă căpuiască. Să nu poată să mă-nchiză nime, Picioarele mi-ai pus în largime. Dumnezeu! meu, mă miluiește

Pentru scârba ce mă-nvăluiește. Ochii miei de groază să-ntristează, În toate părț căutând să te vază. Din fire slăbii, vintrele-m sacă, Sufletul, mișelul, ce-a să facă? Viața mi s-au strâns cu trai de jele, Suspinând adese de vești rele. De lipsă slăbii și n-am vârtute, Pace-n oase n-am de război iute. În pizmașii toț sunt de ocară, Vecinii miei mă urăsc în țară. Este-n frică toată cunoștința, S-au uitat întré noi și priința. Pâra mea văzând, toț mă lăsară, Ș-am sângur rămas strein afară. Mă uitară toț ca viii mortul, Fără treabă vas, pierdut cu totul. Auzând a mult zgromójd de pâră Din pregiurul meu acei sfătuiră, Să-m scoată din mine bietul suflet, Să-m facă rău ce le este-n cuget. Ce eu, Doamne, pre tine mi-i gândul Și nedejdea, precum în știi rândul. În mâna ta mi-s sorțai de viață, Să petrec cu trai fără de greață. Goana să le tai, Dumnezeu! svinte, Și să mă scoț de la mâni cumplite. Și fața ta cea svântă ț-ivește Spre sluga ta, de mă miluiește. Și de mână de pizmaș mă scoate, De rușine, de scârbele toate.

Strigatu-te-am, Doamne, să-m vez greul, Să mă izbăvești de la tot răul. Necurațai rușine să sâmță Și să-i soarbă iadul, să-i înghiță. Și buzele să le fie mute, Să le sece și limba cea iute, De dreptul rău să nu grăiască, Să-l defaime și să-l ocărăscă. Câtă-ț este, Doamne, bunătatea, De o tinz spre toț, în toată partea, Și averea ta, Doamne, cea strânsă, Ce veselești dreptii cu dânsă! Cari i nedejduiesc cu teamă Le-ai ascuns avere fără samă, Din mila ta cea nemăsurată, Să le fie-n vreme nencetată. Pentru lumea ce le stă cu scârbă, Li-i iușura nevoia din gârbă, Ascunzându-i în taină de viață, Să-i îndulcești cu svânta ta față. Și de turbureala omenească Să-i acoperi, să să odihnească. Să petreacă-n casa ta cea svântă, Limba rea să nu le facă smântă. Blagoslovit să fii preste lume De svântul tău și vestitul nume, Că ți-ai minunatu-ț a ta milă Pre cetatea ce i-i greu și sâlă. Ce de spaimă eu zâș întru mine Urnit cumva să nu fiu de tine, Să mă lepez cu greu și durere Din svânta ta față și vedere. Pentr-aceea mi-ascult, Doamne svinte, Mișelul meu glas de rugămintă. Și când ți-am strigat din greutate, M-ai întâmpinat cu bunătate. Cuvioșii toț, iubiț pre Domnul, Țâind dereptatea în tot omul. Că Dumnezeu! își cearcă giudețul Și va certa strâmbul și sămățul. Puneț bărbăție și răbdare, Cu vârtute, cu inemă tare, Cari aveț nedejde spre Domnul, Că veți fi lăudaț în tot omul.

PSALMUL 31

Ferice de cine-i slobod de păcate De la Domnul și fărădelegi iertate. Ferice de om ce nu i să menește În greșele, de la Domnul, când grăiește, Nice-n rostul lui să află-nșelăciune, Cându-ș cere de la Domnul iertăciune. Amurțat-am de-m sunt oasele vechite, Toată zua ce-am strigat, Dumnezeu! svinte. Că zua și noaptea mână ta cea svântă 'Ngreuiază asupră-mi de mă-nspământă. M-am întorsu-mă-ntr-a mea mișelătate, De mă spinul înghimpa cel de păcate.

* Perechi 6.

Fărălegea mea Ț-am spus, că n-am tăgadă, Și greșala mi-am văditu-mi cu spovadă, Cătră Domnul de mi-am spus păgânăția, Și tu, Doamne, mi-ai iertat necurăția. Denainte-Ț svinții tăi, carii Ț-fac zâsa, Țî să roagă în prilej bun pentru dânsa. Însă-n vreme de potop și de năvală Stau de dânsul de departe cu sâială. Zăs-ai, Doamne, îȚ voi da cu-nțălepciune, S-aibi aceasta-ntr-a ta cale sfaturi bune. Îm voi răzâma spre tine căutătura, De Ț-voi iușura nevoia și trăsura. Nu vă facereȚ ca calul fără minte, Nice ca mășcoaia carea nu să sânte Până nu o tragi cu frâul în zăbală. Carii n-au de tine nice o sâială, Nice vor s-asculte, ce să pun cu price, Îi vei bate pre-aceia cu multe bice. Iarî cine i-i nedejdea cătră Domnul, Mila lui încungiura-l-va în tot omul. VeseliȚi-vă, direpȚii, cu dulceaȚă Și vă bucuraȚ prăvindu-i svânta faȚă. Și toȚ svinții ce-s cu inem-adevară LăudaȚ vor fi de toată lumea-n țară.

PSALMUL 32

BucuraȚi-vă, direpȚ din țară , De Domnul, și cei cu adevară

* 5 perechi.

Vă să cade laudă-n tot omul.

Și să vă mărturisiȚ la Domnul, În cetera cea de zăce strune

Și-n psăltire viersul să răsune. Cântec nou să-i cântaȚ în strigare,

CântaȚi-i cu bună cuvântare. Domnul i-i cuvântul de credinȚă,

Și lucrurile lui cu priinȚă. Lui Dumnezeu mila este dragă

Și giudeȚ cu dreptatea-ntreagă. De mila ta, Doamne, i plin pământul,

Ceriurile le-ai fapt cu cuvântul. Și cu duhul rostului tău toate

Le-ai umplut de înger și de gloate. Cela ce strângi marea ca-ntr-un foale,

În prăpăști adânci, pre-arină moale. Să să teamă pământul de Domnul,

Cu câte să mișcă, și tot omul, Că sânur au zâs de să făcură,

Sânur le-au dat căriiaș făptură. Domnul răsăpește toate sfaturi

A limbilor de prin toate laturi, Voroavele și gânduri din gloate,

Și din boieri sfaturile toate. Iară sfatul ce gândește Domnul

Va petrece-n veci preste tot omul. Și fericie-i de limba ce are

Pre Dumnezeu Domn cu așezare Și poporul ce ș-au ales șie

În sorȚul său să-i fie moșie. Din ceri s-au plecat să vază Domnul,

Zări pre toȚ fiii ce-are omul. Dintr-a sa petrecere gătată, Preste toată lumea Domnul caută. Ce-au

plămădit cu mânu-ș cinstite Inemile lor ce-s usăbite, În tot lucrul Domnul le-nȚălege, Între cei buni

și-n cei fără lege. Nu va scăpa-n țaria sa craiul Cu bôinicii, să-ș lungească traiul. Caii cei buni, la

ceas de năvală, Îi vor face grije și sminteală. Și nu s-a folosî cu puterea, Nice să va scoate cu

averea. Că Domnul preste cei buni prăvește, Cu mila sa de le osfintește. Și le-a feri sufletul de

moarte, Și din foame Domnul îi va scoate, Că-i va hrăni să nu flămânzască Cu hrana sa cea

dumnezeiască. Iară sufletul nostru așteaptă Pre Domnul cu știinȚă curată. Și ne-agiută de ni-i

sprejineală Și pavăȚă-n vreme de năvală. Și inema noastră-n voaie bună De dâns să va veseli-

mpreună. Că-ntru svântul lui și cinstit nume Nedejdiuim, petrecând în lume. Hie-Ț, Doamne, mila

ta cea svântă Preste noi, precum te-am avut vântă.

PSALMUL 33

Blagoslovi-voi pre Domnul toată vremea și tot ceasul , Lauda lui este-n rostu-m să-i cânt cât îm poate glasul. De Domnul s-a bucura-să sufletul meu și va zăce, Blânzâi toȚ ca să auză, bucurie și fericie.

MăriȚ pre Domnul cu mine și să-i aveȚ și de teamă, Să-i înălȚăm depreună sântul nume fără samă.

Năzuit-am cătră Domnul și l-am cercatu-l cu rugă, Și-n toate grijile mele m-au mântuit fără fugă.

VeniȚ aproape de dânsul și să vă luaȚ lumină, Ca să fie faȚa voastră luminată și senină. Că și

mișelul când strigă Dumnezeu de sârg l-aude Și la scârbele lui toate cu agiutor îi răspunde.

Pregiur cea ce-au de Domnul frică, de-i slujesc cu teamă, Pus-au înger de-i ferește cu oști grele

fără samă. De-a Domnului bunătate cerce de vază, cui pare, Că-i ferice de tot omul ce-are sprins¹ nedejde tare. Svinții toți, s-aveți de Domnul frică, precum vă să cade, Că temându-vă de dânsul binele nu vă să scade. Bogătașii, ce-au nedejde pre strânsură și avere, Flămânzăsc în toată vremea și vin la mare scădere. Iară carii cearcă Domnul, de bine n-or avea lipsă, Ce vor avea de tot bine și masa le va fi tinsă. Veniți, cuconi, lângă mine s-ascultați de ce voi zăce, S-aveți de Dumnezău frică, să fie de voi ferice. Omule ce poștești viață, zăle să vez fără scârbă, Din gură ț-oprește răul și vicleșugul din limbă.

* În 2 cetverodvoite.

¹

spre dânsul.

Și fugi de la răutate și să faci ce este bine, Cearcă de găsește pacea și-i ia urma, cum să vine. Domnul cătră cei buni caută căutătură milostivă, Și la rugă le aude, să n-aibă rău împotivă. Iară fața lui cea svântă spre răi nu va să prăvască, Că-i va pierde de pre lume, să nu să mai pomenească. Spre Domnul strigă direpții și svinția-sa-i ascultă, De la greu îi mântuiește, nepetind în vreme multă. Că Domnul este aproape de cei cu inema frântă, Și smeriților cu duhul li-i agiutori și li-i vântă. Multe scârbe au direpții, și Domnul le iușiorează, Oasele lor după moarte le cruță să nu să piarză. Moarte rea dau păcătoșii și-ș vor pieri-n răutate, Cine urește direptul va suferi greutate. Că slugile sale Domnul de la greu le izbăvește, Și nu va avea scădere care spre îns năzuiește.

PSALMUL 34

Doamne, giudecă-i în dereptate Pre carii mă luptă-n strâmbătate. Ieș cu scutul și cu a ta armă, Să să obosască fără samă. Calea să le-nchiz cu a ta lance, Să n-aibă gonaci încătró face. Sufletului zî-mi : „Stăi cu credință”, Și tu să-m fii, Doamne, mântuintă. Să să schimosască-n grea rușine

* 5 perechi.

Carii pornesc răul lor spre mine. Cu răceală să să vârtejască, Carii în piz măsc, rău să-i găsască. Vicol să le bată țărna-n față, Să nu-ș vaza traiul cu dulceață. Domnul să le dea înger cu scârbă, Să le puie răutatea-n gârbă. Să le fie calea-ntunecată, Cu poticnituri și lunicată. Și să-i de la Domnul îngrozască Îngerul, și armă să-i gonească. Că cu deșert în pusără sălță Și cu pierzătoare să mă-nghiță. Bietul suflet deșert mi-l muștrară ; Sălța să-i apuce ce-ș uitară, Și căpcana încă să-i găsască, Și pre sâmostreă să-ș nemerească. Iară mișelul meu, Doamne, suflet De la tine să-i vie bun cuget. Să să desfeteze-n bucurie De a ta izbândă și tărie. Și oasele mele să grăiască De mila ta cea dumnezăiască : „Domn ca tine cine-i deprotivă, Cu firea ta cu cea milostivă? Că mișelul scoț de la mâni crunte, Și lipsitul de la pizmaș iute“.

Mărturii care-nvitează rele Să mă-ntrebe întrebăciuni grele, Pentru bine cu rău să-m plătească Și mișelul suflet să-m stărpască. Când ei să-nvita să mă-mpresoare, Eu mă îmbrăcam cu strecătoare, Să mi să zgârcească bietul suflet, Cu rugă, cu post, cu smerit cuget. Să-m vie-n sân ruga, de mi-i strâmbă, Bine de le zăc numai din limbă. N-am spre nime gând de răutate, Bine le poftesc ca unui frate. Ca om jelnic care-ș plânge mortul, Sunt trist, Doamne, și mâhnit cu totul. Pregiur mine s-adună cu șanțuri, Strângând bice asupra-mi și lanțuri, Cât și firea nu mi să mai sânte, Ce-m gatară să-i poci lua minte. Că să despărțară din priintă Și nu le-au mai venit umilintă. Cu bătai mă ispitiră multe, Asupra-mi scrâșcând cu venin iute. De mine să cauți, Dumnezău svinte, Și să mă scoți de la mâni cumplite. Sufletul meu, Doamne, să-l deradici, Unișoara mea, de lei sălbatici. Vestea îți voi face-n săbor mare, În limbi grele te voi slăvi

tare. Răul cine-m vor, să nu zâmbască, Și cu ochii să nu măhăiască, Carii îmi grăiesc de pace-n față, Și delaturi ei îmi sunt cu greață, Căscând gura până la măsele Asupra mea cu cuvinte rele: „Ferice de noi că ni-i pre voaie, De te vedem toț cum te despoaie“. Vezî-i, Doamne, cum ei să dezmiardă

Și nu-i lăsa-n voaie să-m dea pradă. Ce te scoală, Doamne, de mi-alege, Doamne Dumnezeu, și să-m faci lege. Să mă giudeci, Doamne,-ntr-adevărul, Să nu răză ceia ce-m vor răul. Nice ei să zăcă-ntr-a lor suflet : „Ferice de noi că ni-i pre cuget ; Cu totul să-l băm, bine că-l prinsăm, Setea noastră de-acmu noi o stânsăm“. Rușinea-n obraz să-i schimosască, Răutatea lor să-i îngrozască. Carii îmi vor răul, rău să-mbrace, Cuvânt rău să nu mai poată face. Iară dreptii ce-m cearcă bine, Doamne, să să bucure cu mine. Și mărit să fie, Îț vor zăce, Numele tău, Doamne, cu ferice. Carii poftesc slugii tale viață, Cu pace să-ș petreacă-n dulceață! Și limba mea fără de zăbavă Să deprinză în svânta ta slavă, Toată zua-ntr-a ta dreptate, Dând laudă-n dulce bunătate.

PSALMUL 35

Omul fără lege în sine gândește Răutăț să facă și nu să sâiește, De Dumnezeu n-are în ochii săi frică,

* 6, 6.

Îi pare că nú-l-va tâlni rău nemică. Cu vicleșug umblă fără de tăgadă, Făcând strâmbătate și rădicând svadă. Dereptate n-are în cuvânt ce zăce, Binele nu-i place, puindu-să-n price. Sara, când să culcă să să odihnească, Gândește la zuă ce rău să scornească. Ce mila ta, Doamne, pre ceri să lățește, Svânta-ț adevară núori covârșește. Îț este ca munțai dereptatea naltă, Giudețele tale-s adâncime lată. Că tu grijești, Doamne, oamenii și hiara, Și ți-ai tinsu-ț mila preste toată țara. Cu svintele-ț áripi tu ne țâi căldură, Ne hrănești de sațau cu hrană din gură. Avem bișug mare în svânta ta casă, Mâncări desfătate, băuturi pre masă. Că la tine este de viață fântână Și-ntr-a ta lucoare vom vedea lumină. Tinde spre dânș milă carii știu de tine Și fă dereptate căror ți-s cu bine. Picior de mândrie să nu mă smintească, Mână păcătoasă să nu mă clătească. Când vor cădea răii, să dea-n răpegiune, De s-a mira lumea de dânși cu minune.

PSALMUL 36

Nu rivni-n bișugul a om fără lege, Că fără zăbavă din lume s-a șterge. Și va săca lesne, ca otava verde,

Sufletul ș-a pune ș-averea ș-a pierde. Ce fii cătră Domnul cu inemă-ntreagă, Petreci făcând bine-n lăcuiță largă. Să trăiești în lume cu viață curată, Și Domnul te-a paște cu mână-ndurată. Silește cu Domnul să te dai în viață, Că-ț va da pre voaie inemii dulceață. Calea ta ce-ascunsă arată la Domnul, Spre dânș s-aibi nedejde, că iartă tot omul. Drept te va face, de-i fi tot lumină, Giudețul ți-va scoate-n miazăzî senină. Domnului te roagă și te cucirește, Nu râvni vicleanul calea ce-i sporește. Păcatele toate cu dânsul vor merge, Omului ce face călcare de lege. Stâmpără-ț mânia, urgia ți-oprește, Râvna, vicleșugul, de te curățește. Că di-i face rele, săci din rădăcină, De vei face bine, nedejdea ți-i plină. Curând s-a alege,-n vreme puțintică, Când vor pieri strâmbii în clipală mică. Blânzâlor pământul moșie rămâne,

Petrecând în viață direaptă spre bine. Săvái păcătoșii cu dinții lor scrâșce, Că tot n-au putere a drept să-i strice. De-a lor nebunie și Domnul va râde,

Văzând că le vine zî rea de-i cuprinde. Scos-au păcătoșii sabie din teacă, Arcele li-s gata războiul să facă, Să taie mișeii, săracii să giunghe, Au gând să nu lase drept nice unghe.

Sabia aceea într-înș să va-nfige, Coarda să va rumpe, arcul li s-a frânge. De puțân dreptul mai mult folos are Decât bogăția strâmbilor cea mare. Că răii și strâmbii mânule ș-or frânge, Iară pre dreptăi Domnul îi va strânge. Întregilor Domnul umbletele știe, Și le-au dat cu vecii úric pre moșie. La vreme cumplită n-or fi de rușine, În zâle flămânde le-a prisosî pâine. Înșiș păcătoșii îș

cunosc pierirea, Săvăi că să nălță pre lume cu firea. Ceia ce pun pizmă cu Domnul și price, Să țâne de dânșii puțină ferice. Îndată ce-or crește ș-or dobândi slavă, Vor pieri ca fumul, nefăcând zăbavă. Ia-mprumut vicleanul și nu mai plătește, Direptul să-ndură, dă și miluiește. Cari cătră Domnul sunt cu mulțămăită Vor ocina lumea-n vreme neclătită. Cari îi vor zăce sudălmii de ocară, Pre-aceia i-va pierde cu totul din țară. De va umbla omul pre cale direaptă, Cum iubește Domnul, dăru-i-va plată. Și când s-a tãmpla-să să pață cădere, L-va ținea de brațe să n-aibă scădere. De când am fost tânăr tot am ținut minte Până-n bătrânețe aceste cuvinte. N-am văzut dreptul pãrșât să pieie, Nici a lui sãmânță în foame să ceie. Preste toată zua dă și miluiește

A lipsit dreptul, și sãmânța-i crește. Fugi de răutate, fă ce este bine,
Și petreci în lume cu zălele pline. Dumnezău iubește pre giudeț să facă,
Svinții săi nu-ș lasă cuvântul să-i treacă, Ce-i țâne pre straje ca să le dea viață,
Strâmbii cu tot plodul pre vină să-ș pață. În veci ocinează dreptii hotară,
Părț ce le-au dat Domnul cu úric în țară. Cugetă dreptul gând de-nțălepciune,
Rostul lui și limba fac giudețe bune. Având de la Domnul în inemă lege,
Pre cale direaptă nesmintit va merge. Păcãtosul cearcă dreptului moarte,
Ce Domnul nu-l lasă și din greu l-a scoate. Îngădui pre Domnul, căile-i păzește,
Că te va-nălța-te-n lume și te-a crește. Și nu căuta răii căce sunt de-a hirea,
Că-n puțină vreme li-i vedea pierirea. Văzui pre spurcatul suindu-să búor,
S-agiungă ca chedrii tãmăiei la nuor. Și trecui pre-acia, caut, nu văz nemică
Rãmas de la dânsul, vro stâlpă mică. Țâne dreptatea, blãndețea păzește,
Că omului cël bun rămășița-i crește. Iară spurcãcioșii pierirea le vine,
Nice de sãmânță de dânș nu rămâne. Deci ¹ mântuința este de la Domnul
A drept și sméreni din lume tot omul.

¹
Pronunțat De-ci.

Că-i va scuti Domnul la vreme de scãrbă, Cu folos i-a scoate din ceata cea strâmbă. La sine i-va pune din partea direaptă, Să șază-n odihnă, dându-le-n veci plată.

PSALMUL 37

Nu mă vãdi, Doamne,-n vreme de mânia, Nice-m da certare cu a ta urgie, Că lãncile tale în mine-s înfipite Și svãnta ta mână pre mine să sãmte. Nu este pre trupu-mi leac de sănătate, Ț-am pornit mânia, de-m feci greutate. Oasele să muștră, ciolane n-au pace, De grele păcate n-am încãtró face. Am fãrãlegi multe de mă covârșește, Sufletul de sarcini abia să clãtește. De rane sunt putred, firea nu mă sãmte, De nesocotință mi-am pierdut din minte. M-am zgãrcit cu totul ticãcind în chinuri, Umblând toată zua cu mãhnite gânduri. Șoldurile mele sunt batgiocurite, Bietele ciolane sunt toate rãnite. Rãutatea toată asuprã-mi să strãnge, De suspini, de hlípãt inema să stãnge. Naintea ta, Doamne, jelea mea s-aude, Suspinile mele n-au unde s-ascunde. Mi-i sacă vãrtutea, inema-i mãhnită, Ochii n-au lumină, vederea-i lipsită. Cãț avui prietini și soțai în viață,

Mă vãd de departe, rudelor li-i greață. Și silesc pizmașii din viața cea dulce Mișelul meu suflet în rău să-l arunce. Sfaturi fac vicleane, grãiesc ce le place, Gândesc toată zua ce rău îm vor face. Asurzai ca surdul de gâlceavă multă Ce făcea asuprã-mi, gura m-stãtu mută. Mă feci cãtră dânșii ca om ce n-aude Și nu ști ce zăce, nice ce rãspunde. Nedejdea mi-i, Doamne, toată cãtră tine, Tu să mi-auz ruga, să-mi rãspunz cu bine. C-am zãs, Doamne svinte, pizmașii miei s-aibă De a mea cădere bucurie slabă. Nice ei să rãzã, de-aș și lunica-mă, Că scădere nu mi-i, de m-ii ¹ și certamă. Sunt în toată vremea cuprins de durere, Greșala-m voi spune fãrã de tăcere. Și mă voi grijimă de ce sunt cu vină, Cu rugă curată, cu fãgadă plină. Iară ei, pizmașii, custă cu trai dulce Și să silesc tare în rău să m-arunce. Că să înmulțără cine mi-s cu ură Și cu strãmbătate, făcându-mi

trăsură. Ceia ce-m fac răul pentru al meu bine, În loc de priință grăiesc rău de mine. Nu mă lăsa, Doamne, la sângurătate, Părăsât de tine să duc răutate, Ce să fii cu mine, să mă iei aminte, Cu svânta-ț putere, o, Dumnezeu svinte.

¹

mă vei.

PSALMUL 38

Grăit-am în mine să mă iau aminte^{*}, Să-m socotesc limba, să nă zăc cuvinte. Straje și ferință mi-am pus-mi pre gură, Când stă păcătosul de-m face trăsură. Tăcut-am ca mutul și nu i-aș mai zăce Să-i cuvintez bine, căce stă cu price, De mi să-nnoiește durerea cu boale, Jelea mea și tânga nu să mai potoale. Inema mea este în mine herbinte, Și-m este știința arsă de cuvinte. Cu limba mea zâs-am : „Tu, Doamne, mi-arată Sfârșenia vieții să o văz curată. Cîsla cea de zăle să știu cîtă-m este Și de ce mi-i lipsa să-m fie la veste“. Zălele cu număr mi-s la tine-n palmă, Nainte-ț mi-i statul nice de o samă. Că lumea aceasta-i ca o miză mică, Omul, cît de-a hirea, este o nemică. De vreme ce trece ca o umbră rară, Zădar să trudește de zî până-n sară, De ș-agonisește s-aibă și pre mâine ; Strânsura ce strînge nu ști cui rămâne. Acum ce voi zăce să fac întrebare? Mi s-au spus că-m este Dumnezeu răbdare. Avera mea este la Dumnezeu strînsă, La vreme de treabă să nu fiu în lipsă.

^{*} 6, 6.

Și mă izbăvește, Doamne, din greșele, Din cele streine și dintr-ale mele. Să nu laș nebunul să mă ia-n ocară, Să mă prohibească tutinderea-n țară. Amurțai de nă mi-am mai deșchis-mi rostul, Că m-ai făcut slobod în chinuri cu totul. De ță-ai opri, Doamne, mîna ta cea iute, Să nu mă sfârșască dîndu-mi bătăi multe! Prin ce-ț greși omul, l-ai dat în muștrare, N-ai lăsat să-l treacă fără de certare.

l-ai stîns bietul suflet de de-abia să-ngîănă,

Că nu-i mai de-a hirea de o painjînă.

Așe-i deșert omul ca o haină slabă, Stricată de molii și fără de treabă. Ce tu, Doamne svinte, ruga îmi-ascultă Și tu-m potolește grijea mea cea multă. Să nu să uie lacrimile mele Și streinătatea carea duc cu jele. Ca și toț părinții miei am fost nemernic Într-această lume, toată viața jelnic. Iușuirează-mi greul păn-a nu mă duce Să mă muț din lume la viața cea dulce.

PSALMUL 39

Așteptînd pre Domnul vreme lungă^{*}, În grele răbdări mi-au dat de rugă. Din groapă m-au scos, făcîndu-ș milă, Din tină de chin, de la grea sâlă.

^{*} 5 perechi.

Și scoțîndu-mă din păcl-adîncă, Grije să nu duc, m-au pus pre stîncă. Și mi-au dat picioarelor vîrtute, Să nu bag de samă-nivor iute. Și-n rostul meu mi-au pus-mi nou cîntec, În lauda Domnului să mînece. Văzîndu-mă, mult vor lua frică Și lumea vor lăsa-ntr-o nemică, Întinzîndu-ș mintea cătră Domnul, Cu nedejde cătră dîns tot omul. Ferice va fi de-acela suflet Ce nu-i va lipsi Domnul din cuget, Nice va prăvi unde fac glume De mîniecîi, de șegi de lume. Minuni ce-ai făcut, Doamne, vestite, Fără număr sunt, Dumnezeu svinte. Nime tocma nu-ț este cu gîndul, Să te-agiungă și să-ț știe rîndul, Nice-ț este nime deprotivă În firea ta în cea milostivă. Spus-am ș-am grăit preste măsură, Ce tu jărtvă nu poștești de-arsură. C-ai venit cu trup de-ai oprit sfara De pre lume și din toată țara. De demult ță-ai dat, Doamne, cuvîntul În lume să vii să-ț vez pămîntul. Și svintele cărț ele scriu toate, A să tăgădui nu să poate. Iară eu voia ta, Doamne svinte, Voi sluji cu gîndul cel herbinte, Că legea ta în pîntece m-zace,

Și ță-voi plini porunca cu pace. Ț-am strigat dereptățile toate, Vestindu-le-n năroade de gloate. Și buzele mele-s neoprite, Că tu sângur știi, Dumnezeu svinte. Adevara ta nu voi ascunde, Inema mea strigă de s-aude Cuvîntul tău cel de mîntuînță Ce ță-voi spune, Doamne, cu priință. Că nu ță-

aș ascunde svânta milă, De s-ar tâmpla fiecare sâlă. Și adevara ta acea-ntreagă O voi striga unde-i gloată largă. Și mă, Doamne, ție rog cu sete Milă să-m trimiț fără scumpete. Că ți-i mila, Dumnezeu, bogată Și ți-i svânta mână îndurată, Carea mă cuprinde-n bunătate, Că cuvântul ți-i cu dereptate. Multe răutăți mă ocoliră Cu fărădelegi ce mă pripiră. Să prăvăsc nu poci cu de-adevărul, Că mai multe sunt și decât părul. Dragii cine sunt inemii mele, Mă lăsară în primejde grele. Îndură-te, Doamne, de mă scoate Din nevoi, din grijile din toate. Rușine să pață-n grea ocară Carii cearcă sufletul să-m piară. Răceala să li să-ntoarcă-n gârbă Carii în vor rău și-m cearcă scârbă.

Când vor sta de răul meu să răză, De năprasnă răul să-i cuprinză. Iară cei drept carii te cearcă, Dese bucurii ca să nu-i treacă, Să le vie pre tot ceas vești bune Și veselii, s-aibă de ce spune De slava ta și de mântuință, Să cunoască cine-i cu priință. Că eu sunt cu tine fără lipsă, Din priința ta, Doamne, cea tinsă. Că ești agiutori fără zăbavă, Și să te văz, Doamne,-ntr-a ta slavă.

PSALMUL 40

Ferice de cine socotește Meser și lipsit de miluiește. La cumplită zî cu izbăvință Domnul îi va fi, și cu priință, Și-l va crește Domnul, dându-i viață, 'N lume trai să custe cu dulceț. Domnul n-a lăsa s-aibă sâială. Când pizmașii stau de fac năvală. Are-i și de grije la zăcare, Sculându-l din pat, făcându-l tare. Eu încă voi zăce și-o ruga-mă, Doamne, să mă iei într-a ta samă. Milă să-m trimiț și sănătate În sufletul meu fără păcate.
5 perechi.

Că pizmașii, ei mi să-mbunează, Și-abi-așteaptă în rău să mă vază. Cu-ndrăznire încă-m zăc de față Cuvânt de muștrare și de greață : „Moartea de-ar veni să-l ia din lume, Să-i pieie și urma cea de nume“. În lontru veniia să mă vază, Grăind dulce, și cine să-i crează. Fărălege și-au făcut strânsură, Răutate fără de măsură. Sfaturi aduna ieșind afară, Ca să nu-i priceapă cei din țară. Asupră-mi grăia pizmașii șoapte, Sa mă bage-n rău, de zî, de noapte. Cu fărădelegi mă blăstămară, Cu cuvântul cu cel de ocară : „Acesta ce-au adormitu-ș somnul De-acum să nu-l mai deștepte Domnul“. Cit și omul meu cel de priință, Ce m-am lăsat într-ă lui credință, La pâinea mea slobod de mănâncă, Vicleșugul asupră-mi rădică. Ce tu, Doamne și Dumnezeu svinte, Pentru mine să-ț aduci aminte. Și cu a ta milă mă deșteaptă, Să le plătesc pentru a lor faptă. Dintr-aceasta știu că-m ești cu bine, Că pizmașul n-a rade de mine.

Prin blândețea mea-m ești sprejineală, La greul meu, la cel de năvală. Și-nainte-ț mi-ai datu-mi tărie,

Să trăiesc cu tine de vecie. Lădat să fii, Dumnezeu svinte, Din vecii toț din cei de mainte. Și să zăcă toț așe să fie Domnul lădat peste vecie.

PSALMUL 41

În ce chip dorește cerbul de fântână*, Cându-l strânge setea de-l arde-n plămână, Sufletul meu, Doamne, așe te dorește, Cu sete aprinsă, de mă veștezește. Mișelul meu suflet de tine-nsătează, De Domnul puternic și viu, să te vază. Cândva de-aș agiunge să te văz în față, Să-m stâmpăr de sete în trai de dulceț. De-aceasta mi-i jele cu inemă arșă Și ochii miei lacrimi în tot ceasul varsă, Când auz muștrare cu răs ce mă-ntreabă : „Unde-ț este Domnul să-ț fie la treabă?“ Unde-m vine-aminte de svânta ta față, Mi să varsă-n suflet răceală de gheața, De dor ce m-agiunge de svânta ta casă Și de corturi tinse în funi de mătasă. Că de m-aș vedea-mă trecând pentre dânse, Cu cântări de rugă și cu jărtve-aprinse, 'N zî de sărbătoare făcând voaie bună, Cu viers de dulceț la rugă-mpreună. Voia rea nu-ț face, suflete mișele,

* 6, 6.

Nice-ț face scârbă suspinând cu jele, Ce să aibi nedejde spre Domnul curată, Că-ț va tinde milă cu mână-ndurată. Și tu, măhnit suflet, grijea te cuprinde, De ți-i tristă firea și fața nu-ț rade, Că-ț

aduci aminte de țara cea dulce Unde-i Iordanul¹, ș-acolo te-ai duce. De-ai avea putere, și unde-i Ermonul, La muntele cel mic, unde șede Domnul. Și te glăsăști tare ca marea când rage, Mărgând cu năvală la smârc ce o trage. Valurile nalte și spume de mare Umblă preste tine de n-au așezare. A sa milă Domnul zua ți-va trimite, Și noaptea te roagă la dâns înaintea. Și zî către Domnul : „Nu uita de mine, Că altă nedejde eu n-am fără tine. Și eu pentru-aceea duc viață cu jele, Că mie pizmașul mi-aduce vești rele Și mă dodeiește, ca să mă mâhnească, Să-m frângă din oase și să mă slăbască“. Că ei, toți pizmașii, stau de mi să strâmbă, Zua pân-în sară, și-m fac multă scârbă. „Unde-ți este Domnul?“, mă iau în prohiță, Pre tot ceas mă-ntreabă și grăiesc în hiltă. Voia rea nu-ți face, suflete mișele, Nice-ți face scârbă suspinând cu jele, Ce să aibi nedejde spre Domnul curată, Că ți-va tinde milă cu mână-ndurată.

¹ Pronunțat I-or-.

PSALMUL 42

Giudecă-mă, Doamne, și pâra mi-alege^{*} De limbă vicleană, de om fără lege. Și mă scoate, Doamne, că tu-m ești putere La loc de năvală, fără de scădere. Pentru ce mă lepez de petrec în jele, Cu față mâhnită, cu veșminte rele, Când vine pizmașul de mă tot îngână Prestea toată vremea și-mproașcă cu tină?

Ce să-ți fie milă, să-m trimiți lumină,

A ta dreptate să o văz senină.

Să mă iei de mână și să-m fii povață

Spre svântul tău munte, să-ți dvoresc în față. Unde ți-ai întinsu-ți cortul cel de slavă, Să ți-intru cu daruri fără de zăbavă, La sfântul jărtăvnic, cu jărtve de sfară, Sî-m faci bucurie să s-auză ú

de sîntem în vecini ocară, Limbilor de-aproape ce ni-s pregiur țară. Când vor să să mustre, pre noi ne pun pildă Și clătesc cu capul de-a noastră osîndă. Ni-i obrazul negru de-atîta ocară Ce ne bate-n față den zî până-n sară. Ponoslu ne-agiunge când le vine toană Pizmașilor noștri, de ne iau în goană. De-acestea de toate ce ne vin în spate, Nu Ț-am uitat, Doamne, a ta bunătate. Și ce ne-ai dat lege ne stăm pre tocmală, Cu inemă-ntreagă, fără de-ndoială. Săvâi că ne este și cărarea-nchisă, Cătră tine, Doamne, ni-i inema tinsă. Și săvâi că sîntem răului în soarte, De ne împresoară cu umbră de moarte, Nu ne-am lăsat, Doamne, de svîntul tău nume, Nice ne-am tins mîna cătr-alt domn de lume. De-acestea de toate vei face căutare, Că inema noastră știi fără-ntrebare. Că noi, Doamne svinte, sîntem zua toată Uciș pentru tine și cu viața moartă.

Pre slugile tale le giunghe prin oaste Pizmașii tăi, Doamne, ca nește oi proaste. Ce te scoală, Doamne, de-Ț stârnește somnul, Scoală să te vază din față tot omul. A ce, Doamne svinte, Ț-ascunz svînta față De noi, ticăloșii, cu atîta greață? Cât sufletul nostru în prav să zgârcește, Și vintrele nostru-n pămînt să lipește. Ce te scoală, Doamne, și vin de ne-ajută, Cu svîntul tău nume, cu mila cea multă.

PSALMUL 44

Inema mea scoate cuvîntul cel dulce Și cătră-mpăratul lucrul îm voi duce. Limba îm voi face condei de scrisoare A scriitori grabnic ce nu-i pre supt soare, Cu cât ești de ghîzdav să-Ț scriu în frîmsețe, Că-ntreci pre toȚ giunii cei din tinerețe. Din buzele tale este dulce graiul, Ț-au uratu-Ț Domnul să-Ț fie lung traiul. Și ca un puternic armele Ț-încinge, Calcă pre pizmașul și oastea-i înfrînge. Cu cât ești de ghîzdav tinde și stejește Cu a ta putere și împărățește, Pentru adevară și pentru blîndețe, Că Țai dreptatea de n-ălegi în fețe.

Purta-te-va bine mîna ta cea svîntă, Război ce vei face Ț-va fi fără smîntă. Săgețile tale sunt bine călite, Că zac denainte-Ț trupuri polignite. Împăratul nostru cu lancea de-amănă Taie pre pizmașul și-l giunghe-n plămîna. Scaunul tău, Doamne, este cu vecie, Varga Ț-i direaptă cea de-mpărățiaie. Ție dreptatea Ț este iubită, Iară strîmbătatea Ț este urâtă. Pentr-aceea, Doamne, Domnu tău te unsă Cu oloi de pace și-mpărat te pusă. SoȚailor tale le faci bucurie, Când ti-i arăta-te cu multă tărie Din casa cea scumpă, cu os tincuită, Vesmintelor tale tot li să uîtă. Vine de la dînse mîros și dulceață, Fără ce ești rumăn și vesel în față. Da-ș-vor împăraȚai fete desfătate Și cu dînse da-Ț-vor dar și bunătate. Crăiasa-Ț dvorește de-a direapta-n dvorbă, În veșmînt de aur, în scumpă podoabă. Ascultă-mă, hiică, și-Ț uîtă ruda, Casa și moșia, că-n dar nu Ț-i truda. Te-a-ndrăgi-mpăratul pentr-a ta frîmsețe, Că Ț-i Domn, și lúi te-nchină cu blîndețe. Nu-i în lume hiică ca-n Tir să dea rază, Va veni cu daruri nainte-Ț să cază. Ești rumănă-n față și dai cuviință, Ție Ți să-nchină craii cu credință. Cine va-ntra-n Iontru n-a putea să tacă, Ești craiului hiică, cine să te-ntreacă?

Cu atîta slavă ce ești înfrîmșată. 'N peteală de aur, în haine-mbrăcată. Aurul dă raze, frîmbii cuviință, Piatra, mărgăritul lucesc cu credință. Veni-vor pre urmă la-mpăratul fete, Veni-vor cu daruri fără de scumpete. Și le vor aduce să-Ț fie la nuntă, Să-Ț faci veselie cu dînse mai multă. Și soatele tale le vei băga-n casă, Ce-au govit cu tine, să le pui la masă. Uita-Ț-vei părinȚii, petrecînd în slavă, Că Ț-vei vedea feȚii fără de zăbavă. Preste toată țara boieri îi vei pune. Și svîntul tău nume tuturor l-vor spune. Preste toate roduri să fie vestiță Și preste toȚ vecii cinstea ta cea svîntă.

PSALMUL 45

Dumnezău ne este scut și sprejineală^{*}, Agiutori în scârbe ce vin cu năvală. Pentr-aceea nă ne mai cuprinde frică, Nice avem grije-n lume de nemică. De-am vedea pământul clătit de vânt iute, Și munții în mare den loc să-i strămute, Marea valuri nalte urlând să rădice Și să le izbască de munt, să-i despice Cu poarnele apei, Domnul veselește Svânta sa cetate și-ntreg o ferește.

* 6, 6.

Ș-au gătat într-însă casă de dă rază Domnul, și dintr-însă nu să depărtează. La vreme de grije svânta lui cetate Nu-i va strica nime nice de o parte, Că din zori de ză Domnul o-ntărește Svânta sa cetate și-ntreg o ferește. Toată-mpărăția de păgânătate Rădice războaie-ntr-a lor răutate, Că Domnul din casă răspuns va trimite Și să vor muia-să limbile-mpietrite. Că-n ceas ce sloboade Dumnezău cuvântul, Tremură păgânii și cu tot pământul. Domnul lui liacov la ceas de năvală Ne țane părete-ntr-a sa sprejineală. În oștile noastre Domnul este-n frunte, De-l văd toț păgânii război ce dă iute. Cine n-au prins veste, el vie de vază Pre-mpăratul nostru război ce lucrează. Că Domnul potoale numai cu cuvântul Oști ce sa rădică de pre tot pământul. Arcele sfărâcă, sabiile frânge, Sulițe și scuturi cu focul le-ncinge. „Părăsă războiul, Dumnezău vă zăce, Și să mă cunoașteț, să nu puneț price. Că Dumnezău altul nu-i fără de mine, Și mă voi nălța-mă-n toate limbi păgâne, De mă vor cunoaște, cu tot Răsăritul, Năroadele toate de pre tot pământul“. În trebile noastre-n toate este Domnul, Cu oști necuprinse, și să ști tot omul Că ne folosește-ntr-a sa sprejineală Domnul lui liacov la ceas de năvală.

PSALMUL 46

Limbile să salte Cu cântece nalte, Să strige-n tărie Glas de bucurie. Lăudând pre Domnul, Să cânte tot omul.

Domnul este tare, Este-mpărat mare Preste tot pământul Și-ș țane cuvântul.

Supusu-ne-au gloate Și limbile toate, De ni-s supt picioare

Limbi de pre supt soare.

Alesu-ș-au șie Parte de moșie Țara cea dorită. Carea-i giuruită Lui Iacov iubitul, Ce-i țane cuvântul,

Mila să-ș arate Cea de bunătate Spre noi, ticăloșii, Precum ne spun moșii.

* În 3 părechi.

Pre vârvuri de munte S-aud glasuri multe De bucine mare, Cu naltă strigare, Că s-au suit Domnul Să-l vază tot omul.

Cântă în lăute, În zăcături multe, Cântă pre-mpăratul, Că nu-i ca dâns altul Să domnească-n lume, Cu svântul său nume, Cântă să-nțăleagă Preste lume largă.

Că Dumnezău poate Pre limbi preste toate, De le împlânzește Și le-mpărătește. Scaunul dă rază Unde va să șază Domnul din direapta, Să-mpărțască plata, Pre boieri, pre gloate, Pre limbile toate.

Și cine să-nălță Din hire sămață, I-a vedea tot omul Cum i-a certa Domnul.

PSALMUL 47

Domnul este mare,

Lădat și tare.

Mai cu de-adins este

Lădat cu veste De-a lui bunătate, În svânta cetate Din măgura svântă, Ce stă fără smântă.

Cetate frumoasă De piatră vârtoasă, Bine-ntemeiată, De Domnul gătată; În țară-i vestită Cătu-i de tocmită.

Muntele Sionul Ce ș-au ales Domnul Despre miazănoapte Dă raze cât poate. Pre coaste de munte Cu ulițe multe, Cetatea cea mare Craiului cel tare, Cu curț desfătate, Cu pânzele nalte. Straja nu-i lipsește, Domnul o-ntărește.

Și-ntr-alt rând de lume De svântul tău nume Toț să povestească, Să te proslăvească. Să te ști tot omul Că tu ne ești Domnul, Și cât să vor naște Cu tine s-or paste.

Și cu ce schimb va da omul,

* 4 perechi.

Ca tot omul de supt soare. Și nebunul cu buiacul
Vor pieri de pre tot veacul. Ș-averea de dâș rămâne
De o iau rude streine. Cât să vor scoate din casă,
Numele li s-a uita-să, Li s-a uita și mormântul,
Cât i-a-mpresura pământul, Ceia ce nu-ș fac pre lume
De bunătaț s-aibă nume. Ce folos este de cinste
Omului fără de minte, Ce-ș dă firea omenească
Pre fire dobitocească, De merge fără săială
Pre calea cea de sminteală? Nu cunoaște că-l va duce
Dezmierdăciunea cea dulce De va da ca oaia-n răpă,
Și moartea l-va sorbi-n pripă. Iară dreptăi, dând rază,

Cătră pierire de-aleargă Și să trage pre moșie La-ntunerec de vecie. Ce folos este de cinste Omului fără de minte. Ce-ș dă hirea omenească Pre hire dobitocească?

PSALMUL 49

Domnul domnilor grăiește, Toată lumea să clătește, Și pre toț Durnnezău strigă De supt soare să să strângă. Și va aduna pământul,

Să-i auză toț cuvântul. Din Sion te vei ivi-te Cuvios, Dumnezău svinte. Când vei veni cu pohoaie, Nimăru¹i n-ii veghea voaie. Denainte-ț foc s-a-ncinge, Și greșiții toț vor plânge. Vei chema ceriul cu tine Și toț svinții, cum să vine, De vei giudeca pământul, Precum ți-ai răspuns cuvântul. Direptăi să vor alege Dintre cei fără de lege. Cu cuvântul tău cel dulce Pre toț svinții ți-vor aduce, Ce ți-au ținut legământul, De-au dat lege-n tot pământul. Atunci ceriurile toate Vor răspunde preste gloate

De giudeț ce le vei face 'N dereptate și cu pace. Așe ne grăiește Domnul, Și să-l auzăm tot omul, Să-l ascultăm fără price Cătră Izrail când zăce, De ne spune mărturie Pre giurământ cu tărie: „Nu ți-i altul fără mine Dumnezău, și să cauț bine,

¹
nu vei.

Că nemică nu-ț dau vină Pentru jărtva de fânină, Nice te-nfruntez de sfară De mânecuş și de sară. Jărtvele ți-văz ce-s de grase, Denainte-mi cându-s arse. Nu-ț voi lua de la casă Vițal, nice vacă grasă, Nice țăp hrănit din tur mă, Nice-ntăi, nice pre urmă. Hiara codrilor cea multă Toată de mine ascultă. Am și dobitoace multe, Și de zâmbri-am cirez multe, Pasări încă am cu câduri, De să țin de hrană-n câmpuri. Am și țarine destule, De-m sunt slugile sătule. Și când mi-a trebui pâine, N-oi veni să cei la tine, Că-m este lumea pre mână Cu de tot cu de ce-i plină. Nu-ț cei pécie de vacă, Nice de vițal, să-m placă. Sângele de țăp nu-m place, Și tu știi ce jărtvă-i¹ face. Să jărtvești Domnului slavă, Nefăcând multă zăbavă, Când ai grije, și-m dă știre,

¹
vei.

Că-ț voi fi cu izbăvire. S-aib de tine mulțămită Și priință neclătită“. Păcătosului grăiește Dumnezău și-l dojenește: „Ce-m spui tu de dereptate, Și de dânsă stai departe? De a mele graiuri svinte Nu ți-i grije, nici aminte. Spui altora să să sântă, Și tu stai fără sântă. Legea mea o ie¹i cu gura Și urăști învățătura. De cuvântul meu ți-i greață, Și ți-i răutatea-n față“. Ești cu furii în soțâie, Cu curvarii în frățâie. Limba-ț este mincinoasă, Și gura lăduroasă.

Șezând, grăiești rău de frate,
Ca să-l bagi la greutate,
Ce ți-i născut dintr-o maică ;

Și Dumnezău cum să-ț tacă? Ț-pare-n mintea cea zlobivă Că ți-i Domnul deprotivă. Nu știi că te va-nfrun¹ta-te Dumnezău pentru păcate Și ți le va pune-n față, De-ț va fi mai multă greață. Pentru-aceea să-nțăleagă Toț cu inema cea-ntreagă,

113

Pre Domnul să nu-l uíte, Și va cădea-n mâni cumplite, Și nu va fi cine-l scoate, Să-l apuce de la moarte. Faceț jărtvă laudată, S-aveț de la Domnul plată Și calea să vă arate, Să scăpaț de greutate.

PSALMUL 50

Fie-ț milă, Doamne, de mă iartă^{*}, Cu milostivirea cea bogată, Și pentru a ta ieftinătate Să mă curățăști de răutate. Și mai cu de-adins de rău mă spală Și mă limpezește de greșală. Că eu în știu a mea fărălege Și răul meu nainte-mi ce merge. Ție ți-am greșitu-ț, Doamne svinte, De-am

făcut răutăţ denainte. Cuvintele tale te-ndireaptă La giudeţ să-nvinci, când vei da plată. Iacă-s zămislii în strâmbătate, Aplecat de maică-mea-n păcate. Ce tu, Doamne, iubeşti dreptatea. De-ţi arăţ pre mine bunătatea, Şi cu taine ce nu să pot spune

* 5 perechi.

Mi-ai arătat a ta-nţălepciune. Cu izopul tu mă ocropeşte Şi mă scaldă de mă curăţeşte. Să hiu spălat şi alb ca omeţii, Să mă bucur şi eu cu direpţii De veşti bune şi preacuvioase, Şi să-mi bucuri mişelele oase. Doamne, nu-ţi întoarce svânta faţă De greşele ce-am făcut, cu greaţă, Şi de câte-am lucrat fără lege, Cu milostivirea ta le şterge. Înemă curată tu-m zideşte Şi duh drept în zgău îm noieşte. Nu mă urni din svânta ta faţă. Şi duhul tău cel svânt ce mă-nvaţă Să nu-l depărtez de cătră mine, Ce să-m dai bucurie cu bine, Cu svânta ta, Doamne, mântuinţă. Şi să-m dai şi duh de biruinţă, Ca să-nvăţ pre cei fără de lege Cătră căile tale s-alerge, Să să-ntoarcă de pre răutate Cătră a ta svântă bunătate. Şi mă scoate, Doamne, de la sânge, Cu mântuinţa ta de mă strânge. Şi cu adevara ta-mpreună Limba mea să-ş facă voaie bună. Şi buzele mele, Doamne svinte, Să-m deşchiz, şi rostul să te cânte, Să dea veste fără de săială În tot locul de svânta ta fală. Că de-ai pofti jărtvă, 1
ţ-aş aduce,
Ce jărtvele de ars nu-ţi par dulce. Lui Dumnezeu jărtva ceea place
Cu sufletul înfrânt ce s-a face. Inema cea zbrobită şi frântă
La Dumnezeu nu va fi de smântă. Şi cu a ta, Doamne, bună vrere
Sionului să-i faci mângâiere, S-aibă de toate părţale pace,
Până zidiuri nalte să vor face Pregiur Ierusalim¹ cetate,
Să scripască dar şi bunătate. Atunci jărtve drepte 1
ţ-vom face,
Colaci şi prinoase, cumu-ţi place, Vin şi pâine, unt şi cu grâu dulce,
Şi viţai pre oltari 1
ţ-vom aduce.

PSALMUL 51

Direptul să va cruţa ca un maslin^{*}, Iară strâmbul să va tăia ca un spin.

Ce te lauz, cela ce eşti tare^{**},
Cu mânia ce sloboz din nare, De faci toată zua răutate
Şi-n limba ta scorneşti strâmbătate?

†
Pronunţat l-e-.

* Stih. Aceste două versuri, puse ca motto, nu fac parte din
textul psalmului, ci aparţin lui Dosoftei.

** 5 perechi.

Ca dintr-un brici ascuţât pre cute,
Faci vicleşug şi-nşelăciuni multe. Toată strâmbătatea 1
ţ-este dragă,
Şi de cuvânt drept tu prânz tagă. Iubeşti a-mpresura cu cuvântul
Şi cu limba să-nşeli tot pământul. Ce Dumnezeu te-a strica cu totul
Şi te-a rumpe de unde 1
ţi-i locul. Că te-a săpa de la rădăcină,
De nu 1
ţi s-a mai şti de trupină, Nice te vei vedea-n ţară dulce,
Că la viaţa ceea nu ti-or duce, Ce vei fi strein de svânta ţară,
De 1
ţi s-or uita toţ de ocară Şi cu frică răzând 1
îţ vor zăce :
„Iată-1
ţ, oame, c-ai stătit cu price, De n-ai cerşut la Domnul putere,
Ce te-ai sămeţătu-te-ntr-avere, Răzămându-te-n deşertăciune
Şi scăpându-te de-nţălepciune“. Iară eu 1
îţ dvoresc înainte,
Ca un maslin rodit, Doamne svinte, Că nu-1
ţ lipsăsc din svânta ta casă
Cu tăgadă şi cu jărtvă grasă, Nedejdiuind, Doamne,-ntr-a ta milă,
Preste veci să-m fii vântă şi sâlă. Şi-1
ţ mulţămăsc că-m dedeş răbdare
Cătră numele tău pre-aşezare. Şi de mine svinţii 1
îş vor face

Bucurie pre viață de pace.

PSALMUL 52

În inemă-ș zâce cel fără de minte^{*}, Precum i să place, deșerte cuvinte. Zâce că nu este Dumnezeu să vază Și să ia aminte cine ce lucrează. Că toț să spurcară, unde-i vez ți-i greață, Nu ti-i cuteza-te să le cauț în față. Atunce ce-ț pare când va veni Domnul Din ceri să ia sama ce lucrează omul, Când nu va fi nime să poată-nțalege, Când s-or înmulți-să cei fără de lege, Când de cătră Domnul toț să vor abate, Când vor fi netrebnci, ne-având bunătate? Că nu-i până-ntr-unul nice să-nțaleagă Ceia ce fac rele cu inemă largă, Mâncând pre creștinii ca pre nește pâine. Ca să-i concenească de astăz, de mâine. Că nice de Domnul nu-ș aduc aminte, Până le-a veni-le spaimă cu fierbinte. Când să vor vedea-să petrecând cu pace, Le va veni veste precum nu le place. Fugindu-ș de umbră să hălăduiască, Îi va-mproșca Domnul ca să-i răsâpască. Cu multă urgie oasele le-a frânge, Vor fi de ocară și nu s-or mai strânge, Că vor cădea-n câmpuri goale și mâncate De mûșini, de pasări, de gadini spurcate.

* 6, 6.

Vor fi de muștrare și de grea ocară,
Că vor fi de Domnul defăimaț în țară. Dă, Dumnezeu svinte, din Sion să vie
În creștinătate a ta-mpărăție, Și-ț întoarce prada carea ți-i robită,
Să-ș vie la urmă-n țara cea dorită. Să vază liacov, să să veselească,
Cu creștinătatea să te proslăvască.

PSALMUL 53

Doamne, mă spăsește^{*}
Cu svântul tău nume,
Fă-mi giudeț pre lume
Și-ntreg mă ferește.

Cu a ta putere,
Grije când am multă,
Tu, Doamne, mi-ascultă
Ruga din tăcere.

Că să rădicară
Asupră-mi păgânii
Și cu toț streinii,
De mă-mpresurără.

Și nu-ț au de frică,
Când svântul tău nume,

* 6.

Ce-i vestit în lume, L-iau într-o nemică.
Ce mie mi-i vântă Domnul, sufletește, De sunt și trupește Întreg, fără smântă.
Cine mi-s cu scârbă, Le va veni răul Din tot de-adevărul Și le-a cădea-n gârbă.
Veste preste lume, Doamne, îț voi face, Cu jârtve de pace, Svântului tău nume.
Că mi-i cu ferice Când tu mă vei scoate Din scârbele toate, Să n-aibă să-m strice
Pizmașii, să-m caute, Și-ntr-a lor cădere, Stând fără scădere, Să-i văz de departe.

PSALMUL 54

Ascultă-mi ruga, Dumnezeu svinte, Și nu mă trece, ce-m ia aminte, Că-m feci rea voaie pentru

grea ură,

De sunt cu spaimă-n cugetătură. Și mă ia grije pentru strigare Ce-m fac pizmașii cu supărare, Cu păcătoșii ce să-nvitară Pentru să-m facă veste rea-n țară. Și cu urgie să întărită, Cât mi-i de dâșii inema-n smântă, De mă aduce cătră grea oară, Spre frica morții de mă-mpresoară. Groază, cutremur mă-ntunecază, Firea nu-m poate să stea să vază. Zâs-am în mine : „De-ar fi puțință, De-aș avea aripi de porumbiță“. C-aș zbura lesne, de-aș depărta-mă La păduri dese unde nu-i teamă, Dumnezău svinte, ș-aș aștepta-te La loc de grije ca să-m ții parte. Neacă-le, Doamne, și le-mparț limba, Să să scurteze din oraș scârba, Să nu mai umble să leșuiască Pre supt zebrele, să căpuiască, Întinzând lațuri în drum cu nadă, Fără ce-nșală și scornesc sfadă. Că de pizmașul nu mi-ar hi jele Ce-ar ocări-mă cu ocări grele,

Că m-aș ascunde de la trăsura A om năprasnic, ce mi-i cu ură. Ce mi-i mai jele și mai grea trudă, Când în pizmește om ce mi-i rudă, Carele-m știe voia și gândul, La masă șede cu mine-n rândul, Și-n sărbătoare merge-mpreună La casa svântă-n soție bună. Unii c-aceștia, de-ar veni moartea Să-i concenească cu toată soarta, De vii cu totul iadul să-i soarbă, Să nu mai hie cu lumea-n hoarbă, Și a lor case pusti să șază, Ce-au fapt în lume răul să-ș vază. Eu cătră Domnul strig, când am teamă, Domnul m-ascultă că-i sunt pre samă. Sara ș-amiază, și demineață, Grăiesc la Domnul fără de greață, Că mă aude și mă va scoate, Și voi fi-n pace de toi de gloate. Că ei cu mulțai vin cu grea toană Și să-nvitează să mă ia-n goană. Auză-i Domnul și să-i smerească, Că ce-i vecinic să le plătească. Și ei să n-aibă cu ce să scoate, Să să plătească de cătră moarte. Căce n-avură spre Domnul teamă, Le-a da certare fără de samă. Domnul ș-va tinde mâna să-i piarză, Căce nu vrură cuvânt să-i crează. Ce să spurcară cu giurământul

Și nu-ș ținură întreg cuvântul. Să despărțară de dâns cu greață, Ca să nu-i caute în svânta față. Inema-ntr-înșii nu să potoale, Grăiesc din gură cuvinte moale, De-ț par ca untul de unsuroase,

Ele-s ca lancea de sâmceloase. Iară tu, oame, n-ii¹ hi cu lipsă, De-i hi spre Domnul cu mintea tinsă, Că ți-va da hrană și te-a griji-te, Și de gâlceavă-n veci te-a feri-te. Iară pizmașii vor da-n genune, Urniț de Domnul în putregiune. Oamenii cei crunț nu-ș-vor petrece Zălele vieții, ce-n sârg s-or trece. Iară eu, Doamne, te am nedejde Și stâncă tare, fără primejde.

PSALMUL 55

Dintr-a ta milostivire mă rog, Doamne svinte^{*}, Milă să-ț fie de mine, să mă iei aminte. Și să nu laș toată zua om ce mi-i cu scârbă Să mă lupte, să stropșască, să să puie-n gârbă. Sunt cu mulțai strânș asupra-mi să mă dea de răpă Și să bat de la nălțame să mă surpe-n pripă. Ce tu, Doamne, mi-ești nedejde, și zua n-am teamă, De Dumnezău mi-i voroava și m-oi lăuda-mă.

¹ nu vei.

^{*} 4, 4, 4, 2, 2. Probabil din greșeală cifra 2 a fost repetată, căci versurile au numai 14 silabe.

Pre Dumnezău mi-i nedejdea și nu mă ia frică, De rău ce mi-ar face omul nu gândesc nemică. Mi să strâmbă toată zua și stau de mă-ngână,

Că li-i gândul rău să-m facă și veste streină. Să pun leșnici, întind lațuri și stau de vinează, Abia-m rabdă bietul suflet încurcat să-l vază. Ce tu, Doamne,-ntr-o nemică i-vei lăsa s-alerge, Cu urgie împoșca-i-vei cei fără de lege. Iară eu, Dumnezău svinte, viața mea ți-voi spune, Că mi-ai șters lacrimi din față și mi-ai dat vești bune. Și de-a ta făgăduință mie-m pare bine, Să să-ntoarcă toț pizmașii, să fugă de mine. Și-n ce zi te voi chema-te voi pricepe-ndată Că tu-m ești, Dumnezău svinte, cu milă bogată. Cu Dumnezău m-oi fâli-mă în grai ce voi zăce, Cu Domnul m-oi lăuda-mă-n cuvânt de ferice. Pre Dumnezău mi-i nedejde și nu mă ia frică, De s-ar porni toată lumea, să-m strice nemică. Pentr-aceea, Doamne svinte, eu ți-am de făgadă Ce voi da laudii tale fără de tăgadă, Că mi-ai scos mișelul suflet de moarte cu jele Și mi-ai șters ochii de lacrimi, iertându-mi greșele. Și de lunicuș mi-ai datu-mi să mărg fără greață, Slujindu-ț precum să cade,-n lucoare de viață.

PSALMUL 56

Hie-ț milă, Doamne svinte, hie-ț milă^{*}, Că spre tine mi-i nedejdeă când am sâlă.

* 4, 4, 4.

Și mișelul meu de suflet ție caută,

Să-l acoperi cu aripa ta cea lată, Până să va trece toiul^{*} Și va-ndărăpta pohoitul.

Am strigat, Dumnezeu svinte, cătră tine, Și tu, Doamne, mi-ai trimis cu de tot bine. Și folos din ceri mi-ai dat cu mântuintă, De-am bătutu-mi pre pizmașii să să sâmtă.

Că i-am datu-i de ocară,

De s-aude preste țară.

Ț-ai trimisu-ț, Doamne, mila ș-adevara, De mi-ai curățat ponoslul și ocară, Și mi-ai scos din lei mișelul meu de suflet, Ce gârbiia pregiur mine cu rău cuget.

Că de nu mi-ar părti Domnul,

Turburat mi-aș dormi somnul.

Fiii lumii ș-au ieșit din omenie,

Le sunt dinții lănci cu ostii de mânie

Slobozâte, și li-i limba spată iute,

Ascuțată-n doauă rosturi ca pre cute.

Dinții să li să jimbască

Și limba să să tâmpască.

Și te sui, Dumnezeu svinte, să te vază Tot pământul de pre ceri cum sloboz rază. Și să nú laș să mă prinză-ntr-ă lor sâlță,

* 4, 4.

Să-m zgârcească bietul suflet, să-l înghiță, Și groapa carea-m gătează Să-i înghiță și să-i piarză.

Că mi-i inema gătată să te vază

Pre tot ceas, Dumnezeu svinte, lăsând rază.

Și cu slava mea sunt gata să mă mânec,

Scoală, slava mea, te scoală de zî cântec

În lăută. Demineată

Mă voi scula cătră viață,

De Ț-voi spune preste gloate bunătatea,

Și-n păgâni Ț-voi spune, Doamne,-n toată partea.

Că-Ț agiunge mila-n ceri de covârșește,

Ș-adevara preste nûori să lățește.

Și suind în ceri să-Ț crească

Slava-n țara creștinească.

PSALMUL 57

De-adevăr de graiț bine^{*} 'N dereptate, cum să vine, De v-arătaț cu blândețe Carii sunteț pre giudețe, Când la inemă vă zace Strâmbătatea ce vă place Și vă-s mânule deprinse A lua măzi cu dânse.

* 4, 4.

Streinați-s din mătrice

Păcătoșii, și li-oi zâce Că din zgău să răzlețără

În minciuni de rătăciră. Ca viperea-nveninează

Cu mușcătura, să piarză, Și cuvânt cu dereptate
 Nu-l vor nice de departe Să-l auză, s-aibă trudă,
 Ca și aspida cea surdă De descântec ce vinează
 Vânătorul să o piarză. Ce le dă, Dumnezeu svinte,
 Certare, să ție minte. Și-i ucide preste falcă,
 Să le frângi dinții, să tacă. Și leilor le despică
 Fălcile cu care strică, Fă-i ca apa ce-i vărsată,
 Ce nu-i în samă băgată. Și arcul să-ș tragă moale,
 Să să slăbască din foale, Să pieie ticăitește,
 Ca ceara ce să topește, Și ca cubelcii să arză
 De soare, și să nu-l vază, Să nu poată să să tragă
 Preste spini, fără de vlagă. Ca păduceii să sece
 De pojar și de vânt rece. Cu urgie să dea-n râpă,
 Să-i soarbă de vii cu pripă. Și dreptul, lăsând rază, Va ieși pentru să vază Și va sta cu față
 blândă, Prăvindu-i duș în osândă. Și li s-a spăla de sânge Pre mâni, când răii s-or stânge. Ș-
 adevăr va zăce omul Că de toate știe Domnul. Și va face Domnul parte Celor buni de dereptate,
 Și celor strâmbi cu căutare Le va da Domnul certare.

PSALMUL 58

Ia-mă, Doamne, de la greutate, De pizmaș ce-m sunt cu răutate. De fărădelegi tu mă plătește Și
 de crunte mâni mă izbăvește. Că pizmașii stau de mă vinează, Mișelul meu suflet vrând să
 piarză. Mi să pun puternicii în gârbă, Să-m facă scădere și grea scârbă. Fără vină și fără greșală,
 În țân calea să-m facă năvală. Ce, Doamne, mă rog să-ț hie milă, Scoală de vin și să-m vez de
 sâlă. Vin, Dumnezeu svinte, de mi-aiută, Ca lui Izrail, în grije multă.

Și sama să iei a limbi păgâne, Ce n-au, Doamne, stideală de tine. Și să n-î laș să-mble fără
 lege, Ce să-i întorci spre sară s-alerge Împregiur de târg, să flămânzască, Ca câinii cercând să să
 hrănească. Că ce latră ei și ce lucrează Le pare că nu-i nime să-i vază. Ce tu, Doamne, de dâșii
 vei râde, Când în laț cu păgânii s-or prinde, De vor fi de batgioc, de ocară, Și le-a ieși vestea
 preste țară. Iară eu, tu-m ești, Doamne, putere, Sprejineală și fără scădere. Ești-mi, Dumnezeu
 svinte, cu milă, De mă-ntâmpini cându-mi este sâlă. Și pentru pizmaș îmi vei da știre, Când le-a
 veni vremea de pierire. Și sa nu-i uciz, Doamne, din țară, Ce să-i laș să fie de ocară. Și-i gonește
 din țară s-alerge, Ca să nu-ț ufte svânta lege. Că de multă vreme li-i gătată Cum ț-au slujit să li să
 dea plată. Că-ș spurcară din tot giurământul, De nu-ș socotiră-ntreg cuvântul. Căzură-n laț pentru
 sămețâia, Căce i-au cuprins blăstămăția. Le va ieși vestea de perire Ce le va veni fără de știre.
 Și te vor cunoaște ca ești Domnul

Pre tot locul și preste tot omul, Și pre Iacov ai oblăduință, Că pământul tot ți-i cu credință. Și
 pizmașii cei fără de lege Să să-ntoarcă spre noapte s-alerge Ca câinele și să flămânzască,
 Pregiur târgul tot sa cehăiască, Cercând hrană și scurmând prin tină, Să să culce și fără de cină.
 Iară eu să-ț cânt, Doamne, de sâlă, Sara când mă culc, cu a ta milă, Să mî bucur și de
 demineață, Zua petrecând cu bună viață. Că, Doamne, m-fuseș de sprejineală Și scăpare la zi
 de năvală. Tu-m ești rază, tu-m ești și putere, Și te voi cânta fără tăcere. Tu-m ești Domnul,
 tărie și sâlă, Dumnezeul meu ești, a mea milă.

PSALMUL 59

Doamne, lepădatu-ne-ai și ne-ai surupat, Pre noi mâniatu-te-ai și ne-ai și cruțat. Pământul clătitu-
 l-ai și l-ai strămutat, l-ai strânsu-i frânturile și l-ai vindecat. Că te-ai arătat-te aspru și aprins, De
 ne-ai adăpatu-ne cu vinuri de plâns. Și de teamă cine-ț au, le-ai datu-le sămn, De arc să să apere
 cu toiag de lemn.

Și ceia ce ți-s iubiț să ți-i izbăvești Cu brațul tău cel drept și să-i mântuiești. Și pre mine când mă

rog, Doamne, să mi-auz De la locul tău cel svânt și să-m și răspunz, Ca să nu-m fac voia rea, nice să tânjesc, Că tu parte face-m-vei să mă veselesc De târgul Sihemului, de valea Sohot, Că mi l-ai dat cu urfc, cu locul cu tot. Al meu este Galaad, al meu Manasii, De straje-m este Efrem lângă căpătâi. Iuda¹ -m este ales de s-au arătat în giudețe laudat, țărâi împărat. Moáv² mi-a hi la căldări, Edom m-a-ncălța, Filistenii vor sluji de m-or desculta. Și toți carii mi-au pizmit mi să vor pleca, Și nainte-mi vor veni de-i voi giudeca. Nime nu mă va-ntiri să fug la cetăț Cu șanțuri, cu tare străj, cu porț cu lăcăț, Nice m-a-nșira să fug până la Edom, De oaste-nspăimat, să scap de umbră de om. Și nu vei ieși cu noi război sa ne porț, Ce ne vei lăsa să him ocărăț de toț. Pentru-aceea ne rugăm ne dă agiutori, Că de folosul de om este puțan spori. Doamne, într-agiutoriul tău ne vom lăuda Cu numele tău cel svânt și război vom da Tuturor pizmașilor, și li-om cuteza, De-i vom lua-n sulite și-i vom râteza.

¹ Pronunțat I-u-.

² Pronunțat Mo-áv.

PSALMUL 60

Mă rog, Dumnezeu al meu, tu să-m socotești Rugămintea ce mă rog și să o primești. Când strig de la margine, de preste hotari, Tu, Doamne, să mă auz la svântul oltari. Și când sunt în voie rea, tu să nu mă laș, Ce pre stâncă să mă sui la al tău sălaș. Și povață tu să-m fii, cale de scăpat Despre față de pizmaș, razăm și turn nalt, Petrecând în casa ta-ntr-acoperemânt, Supt svânta ta aripă, viață pre pământ. Că tu, Doamne, îmi-ascult rugă ce grăiesc Și mi-ai dat cu svinții tăi parte să trăiesc, În moșie ce le-ai dat pre loc desfătat, Și-mpăratului vei da să stea neschimbat. Preste rod de rod să-i dai să custe lung trai Denaintea Domnului, ce ți l-ai pus crai. Mila ș-adevara lui cine va grăi Să o poată cugeta în veci ce-a trăi? Și numelui tău cel svânt, preste zăle lungi, Ce-am făgăduit voi da cu jărtve, cu rugi.

PSALMUL 61

În ce chip nu s-a pleca cătră Dumnezeu Și i să va cucerii biet sufletul meu? Că de la dânsulu mi-i folos ș-agiutori, Acela mi-i Dumnezeu și răzămători.

Cu dânsul mă sprejinesc și nu m-oi clăti, Și-n greu ce mi s-a tâmpla el mă va scuti. Pizmașilor, până când veți umbla zăluș,
De veți lega-vă de om, veninaț și cruz? Și vă puneți de-mproșcaț ca-ntr-un zid plecat, Gândiți că l-
i¹ răsăpi ca un gard stricat.

Și stați de vă sfătuiți prețul să-m schimbați Și cu sete alergați cu rău să-m stricați. Din rost în zăceți bineți, de mă îmblânziți, Și din inemă cercați să mă vicleniți. Ce eu tot mă voi pleca cătră Dumnezeu, Și lui să te cucirești, biet sufletul meu. La dânsulu mi-i să răbd, că mi-i Dumnezeu, □

PSALMUL 62

Dumnezăul meu, Dumnezău svinte^{*}, Ț-am mânecatu-ț dvorbă nainte. Că pentr u tine mi să-nsătează Bietul de suflet; vrând să te vază, Cât de ori multe ce te dorește, Trupul, mișelul, să schimosește, Ca-n pustii dese și-nsecetate, Fără de apă și necălcate.

De m-aș vedea-mă-n svânta ta casă, Mișelul suflet s-ar desfăta-să, Prăvind de-aproape svânta ta slavă, Că de-aș vedea-te fără zăbavă.

Că mi-i mai bună-n toată dulceața Mila ta, Doamne, decât și viața. Ce pentr-aceea ti-oi lăuda-te 'N buzele mele de bunătate. Ț-voi ura bine, și-ntr-a mea viață Să văz de-aproape svânta ta față Și cu mâni tinse să stau la rugă, 'N sfântul tău nume, ce-s a ta slugă. Atunce, Doamne, s-ar sătura-să Bietul meu suflet dintr-a ta masă.

* 5, 5.

Buzele mele te-ar lăuda-te

Cu bucurie de bunătate, Că mie somnul mi să stârnește

Și-n vremea nopții, de te chitește. Și cătră rugă de demineață

Gândesc la tine, că-m ești povață. De mă acoperi supt aripi svinte,

Țându-mi umbră-n vreme fierbinte, Mișelul suflet lipit să țâne

Preste tot ceasul, Doamne, de tine. N-a putea nime să mă despartă

De-a ta dreaptă carea mă-nvață, Iară aceia ce-m cearcă răul,

Fără de veste să-i soarbă tăul. Stârvuri să zacă, căzuț de aramă,

Să nu mai hie nice-ntr-o samă. Hulpile noaptea pârț să le facă,

Și zua pasări să nu le treacă. Iară-mpăratul gând depreună

Cu Domnul s-aibă și voaie bună. Și cine este giurat cu Domnul,

Laudă s-aibă de la tot omul. Și să-ș astupe pizmașii gura,

Să să oprească vrajba și ura.

PSALMUL 63

Dumnezău svinte, tu mi-auz glasul^{*}, Ce mă rog ție preste tot ceasul.

* 5, 5.

Și de pizmașii în derădică Mișelul suflet fără de frică. Și să m-acoperi de ceata strâmbă Ce dau cu mulțai să-m saie-n gârbă. Că li-i tăioasă limba ca spata, Cu venin iute li-i arcul gata. Fără de veste, cu lancea plină, Vor să săgete cei fără vină. Ne-având de tine, Doamne, săială, Dau de-l împoașcă toț cu năvală. Ș-au întăritu-ș cuvânt de sfadă, Să-ntinză lațuri, să puie nadă. Zăcând că n-are cine să-i vază, Cearcă-n tot ceasul ce să le cază. Ce ei ș-or pierde toată sărita, Cercând altora să vază smânta. Ce pentr-aceea, Dumnezău svinte, Ce fac viclenii să-i iei aminte. Și te rădică de le spari ceata, Să le slăbască arc și săgeata. Sălă să n-aibă să păgubască, Ca și săgeata cea cuconească. Limbile-ntr-înșii să ostenească, Lumea de dâșii să să ciudească. Și să să teamă de cii tot omul, Să pomenească ce-au făcut Domnul. Și ce lucrează toț să-nțaleagă, S-aibă dreptul inemă-ntreagă. Și toț direpții le va fi fală, Având pre Domnul de sprejineală.

PSALMUL 64

Ție să cuvine, Doamne svinte^{*}, Lauda-n Sion să ți să cânte. Și ție făgadă să va da-să În Ierusalim¹, svânta casă. Să mi-auz și mie de făgadă, Când vei strânge tot omul la radă. Atunci de pârâș fără de lege Și de păgânătăț ne vei șterge. Ferice de cine li-i aleasă De-i vei lua la svânta ta casă, În curțile cele desfătate, Să să îndulcească-n bunătate, De beserica ta de cea svântă, Ce stă cu minune, ne-având smântă. Ne rugăm și noi, Dumnezău sfinte, Să ne-ascuț la ceas de rugămintă. Că svinția-ta ești așezare Pre uscat tuturor și pre mare. Tu sprejinești munții în vârtute, Când turburez marea cu vânt iute. De valuri, de urlat să-ntrestează Toț păgânii și să spământează. Și de semne ce văd îi ia teamă, Pre cei de departe, fără samă. Demineață când ieș, tu dai rază, Și de tine cina să-mfrâmșază.

* 5 perechi.

1

Pronunțat l-e-.

De tine pământul să adapă, Și de bișug nime nu să scapă. Că păraul tău, Dumnezeu, varsă, De sațau gătind tuturor masă. Brazdele pământului le-mbată, Să rodească secere bogată. În ploi bune, vesele să crească Vipturile și să să mulțască. Anul cu cunună l-nărocește Și cu de tot bine l-îndulcește,

Câmpii de grăsamă să să împle Și pustia grasă să să tâmple. În frâmsețe, dealurile nalte Bucurie le-a-ncinge să salte. Să-nvăscură oile, mieorii, Și s-or veseli secerătorii De zăpódii ce vor unda grâne, Și toț vor cânta sătui de pâine.

PSALMUL 65

Strigaț lui Dumnezeu, toț din țară , Cântaț să s-auză pân-afară Numele lui cél svânt, și-i daț slavă, Dați-i cinste fără de zăbavă. Zăceț cătră Domnul : „Ce-s de nalte Lucrurile tale și-nfricate! Când ieș cu mulțame de putere,

*5 perechi.

Pizmașii tăi toț stau cu tăcere. Și pământul ție tot să-nchină, Cu cântare și cu față lină, Și să roagă svântului tău nume, Ce-i vestit de cinste preste lume“. Veniț de vedeț, cui i să pare, Cătu-i Domnul de strașnic de tare, Că-ntrece toț oamenii cu svatul, Și marea o-ntoarce cu uscatul. Și prin văi îș trece oastea lesne, De le-agiunge apa pre la glezne, Și de dânsul toț au bucurie, Că-ș domnește vecii cu tărie. Și ochii lui prăvăsc preste gloate, De vād lumea și limbile toate. Pentr-aceea toț să să păzască, Și greșiții să nu să mândrească. Iară voi, păgâni, fără de price Lui Dumnezeu să-i zăceț ferice Și să-i strigaț cinstea preste gloată, Să-i răsune slava-n lumea toată. Că mi-au pusu-mi sufletul în viață Și piciorul mi-au ferit de greață. Când ne cercai, Doamne,-n strecătoare, De ne-ardeai c-argint în herbătoare, Ne băgai picioarele prin lațe Și scârbele ne puneai în brațe. Că ne-ai suit păgânii în ceafă, Cu rău ce ne fac și ne cer leafă. Ce tu, Doamne, cu lesne ni-i trece Prin pară de foc, prin apă rece,

Și cătră odihnă ne vei duce, La răpaos și la sălaș dulce. Pentr-aceea îț voi întra-n casă Cu tăgadă și cu jărtvă grasă. Și rugile ce ț-am giuruite Le voi da-le să nu să uife. Cu rostul meu ce-am zâs la nevoaie Ț-voi aduce cu drag și cu voaie Jărtve de ars cu măduhă grasă Și tămâie, cu mieori de-acasă. Și cu tauri, vătui ț-voi aduce, Vin și pâine, unt și cu grâu dulce. Și vă strângeț de-auzăț tot omul Să vă spui s-aveț teamă de Domnul, De cât bine mi-au făcut și-m face, Și-m ferește sufletul cu pace. Cătră dâns de-am strigat, având scârbă, Mi-au iușuratu-mi greul din gârbă.

De supt limbă i-am nălțat cuvântul Și s-au auzit în tot pământul. Că eu de-am iubit vro strâmbătate,

Domnul să nu-m caute-n greutate. Pentr-aceasta Dumnezeu m-ascultă Și mă scoate din grijea cea multă. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, Că nu-m lepez mișele cuvinte, Nice mila ț-oprești despre mine, Lădat să fii, cum ți să vine.

PSALMUL 66

Doamne, tu te-ndură și ne ură-n viață , De-ț străluminează pre noi svânta față, Și ne miluiește să-ț cunoaștem pașii Pre pământ ce-i merge să ne-nfrângi pizmașii. Să-ț mărturisască năroade și gloate Ce-ai făcut izbânda, și limbile toate. Și păgânătatea s-aibă voaie bună, Că-n dreptul giudeci pre toț depreună. Și limbile toate li-i deșchide cale Pre pământ să ție poruncile tale. Și gloatele toate să-ț mărturisască Ție, Doamne svinte, și să-ț mulțămască De bișug de roade ce ș-au dat pământul, Că ne-ai urat bine, Doamne, cu cuvântul. Năroc și ferice ne-ai dat fără samă, Și limbile toate să-ț aibă de teamă.

PSALMUL 67

Domnul să scoale, să-i fugă de ştire ^{*} Toţ pizmaşii noştri şi să răşchire, Să fugă departe de svânta lui faţă Cine nu-l iubeşte şi-i caută cu greaţă. Fum cu sterevie faţa să le arză, Şi ca de foc ceară, răstopiţ să cază,

* 6, 6.

* 6, 6.

Şi toţ pizmătarilor de-a lui faţă svântă Aşe să despieie şi să cază-n smântă. Iară pre direpţii Domnul să le facă S-aibă de tot bine, viaţă să le placă. Şi cu bucurie să desfeteze, Nemică de-a lumii să nu-i întresteze. Cântaţ cum să cade Domnului pre nume Şi să-i faceţ cale când vine pre lume, De va să suie preste scăpătate, Cu svântul său nume şi cu bunătate. Faceţ bucurie de svânta lui faţă, Iară pizmătarilor să-i cuprinză greaţă. Săracilor Domnul le este părinte, Văduvelor este giudeţ de mainte. De la locul cél svânt unde lăcuieşte, Tutinderea-n lume el oblăduieşte. Şi pre toţ îi creşte şi-i face cu casă, Cu sfat de la dânsul să vor aşeza-să. Domnul ce sloboade pre cei din prinsoare, Pre ceia ce-s chíşavi da-le-va strânsoare, I-a pune movile ca şi în pustie, Să şază mormânturi, pentru gingăşie. Din vremea aceea când tu, Doamne svinte, Te milostivisăş de-ţ luai aminte Gloata ta cea svântă şi-i erai povaţă Prin pustietate, de-mbla fără greaţă. Tremura pământul de-a ta strălucoare Şi s-aprindea ceriul de vărsa sudoare. Muntele Sinaiul fumăga cu pară, De svânta ta faţă, şi lumina-n ţară. Că tu, Doamne svinte, ţ-dedeseş cuvântul

Atunci cu Izraîl să stea cât pământul, Să-ţ fie moşie, şi i-ai datu-i ploaie 'N vreme secetoasă, de vărsa pohoai, Să-nverzască câmpii, s-aibă vita hrană, Să nu flămânzască mişei preste iarnă. De-a ta bunătate s-aibă bişug mare, Poruncile tale să le strige tare. Şi să prinză veste toţ de-a ta izbândă, Când va sta-mpăratul să-mparţă dobândă. Iubitul pre steaguri cu multă frămşeţ Va-mpărţi pre cete lefe cu blândeţ. Şi tu, oaste svântă, n-ii ¹ hi ca mainte, Să te culci afară la tăciuni herbinte, Ce vei dormi-n casă, de ti-i desfăta-te 'N sân de porumbiţă,-ntr-ăripi argintate. După ceafă aur cu lucoare verde

Ț-va slobozi raze, de nu ti-i încrede. Ț-va stoli-mpăraţi, Cel din ceri, cu slavă, De-i coperi munţi fără de zăbavă.

Ca-n Selmon când cade omăţul de-albeşte, Aşe toată ţara cu tine s-a-nveşte. Muntele cel mare ce-au pogorât Domnul, Munte cu grăsame de-l ştie tot omul, Muntele Vasanul, muntele de lapte, Ce-are pregiur sine multe măguri nalte. Toţi munţi aceştia vor răhni Sionul, Măgura ce-a mică ce-a lăcui Domnul. Ş-au ales într-însă loc să-ş puie cortul, Că-n noi va petrece Dumnezău cu totul.

¹

nu vei.

Când va veni Domnul de-a face căutare, Vei vedea atunce ce-i de oaste mare, Vei vedea carăta unde şede Domnul, Că n-are putere să-i ia sama omul. Mii şi leghioaie, şi sute nescrise, Fără ce-are Domnul, şi oşti ce-s ne-atinse. Şi-ncătró purcede, unde i-i cuvântul, Are călărim repede ca vântul. Şi Domnul dintr-însă departe dă rază, Nu pot sta pizmaşii să cate să-l vază. Văzut-ai Sinaiul când ardea cu pară, Când stai ¹ de departe de-l vedeai de-afară. Că te lua groază de urlete multe Şi de glas de bucin ce să vedea-n munte. N-ii ² păţi c-atunce să te îngrozască, C-acmu vine Domnul să te miluiască, Să te ia cu sine din plean, din şerbie, Să te suie-n ţară, să-ţ dea-mpărăţie. Prin dare puţână ce Ț-au luat Domnul, Ț-va da bogăţie de-a răhni tot omul, Te va-mbia-n casă şi te-a aşeza-te

'N sălaş cu odihnă, de ti-i desfăta-te. Bună cuvântare s-aibi, Dumnezău svinte, Zî de zî să-ţ crească slava ca mainte.

Că-n războiul nostru stăm fără de frică, De toi de năvală nu gândim nemică, Ce facem putere cu a ta izbândă, De ni să sporeşte nainte dobândă. Că tu, Doamne svinte, cu lesne ni-i scoate

¹

stăteai.

Cu a ta vârtute de la prag de moarte. Iară pre pizmașii vei lovi din frunte, Di-or sta ca pologii capete căzute. Vârv de păr din vină nu li s-a ierta-să,

Ce cu vârv măsură le vor da cea rasă. N-or putea să scape nice-n vârv de munte, Că din Bazan Domnul i-a prăvăli iute

Și-i va băga-n mare de-i vor vedea fundul, Să le zacă-n mestec oasele cu prundul. Vei brodi prin sânge ca și de mainte, Ce limpiia câinii, de vei țânea minte. Cându-ț mergea Domnul la război în frunte, De sta polignite stârvurile crunte, Ieșiia atunci tot omul să vază Pre-mpăratul nostru război ce lucrează.

Când să-ntorce-acasă îi mergea nainte

Boierii și curtea șiraguri tocmite,

Prin cântări de șiruri de jocuri de fete,

De le da-mpăratul dar fără scumpete. Din cetele toate, din năroade mare Veniia la Domnul bună cuvântare, Și din toată vița cea izrailească Să cânte pre Domnul și să-l proslăvască. Micu-i Veniamin și puțin cu ceata, Ce-i la război iute și ager cu spata. Boierii lúdei¹, ce mergea din frunte, Zavilon, Neftalim, cei cu steaguri multe, Și cu toț boierii, când ieșiia-n oaste, Împungea pizmașii cu sulița-n coaste. Mergea fără frică și fără de greață,

¹ Pronunțat l-ú-.

Că tu, Doamne svinte, le erai povață. Deci¹ poruncește cu svânta ta sâlă, Și să să-ntărească pre noi a ta milă Care-ai făcut, Doamne, și veste să-ț iasă Preste Ierusalim, din svânta ta casă. Daruri împărațai ție să-ț aducă, De frică să-ț aibă și hiara de luncă. Taurii cei coarneș să să spământează, Și vacile grase să nu să cuteză Să să mai rădice să ne împresoare, Strecuraț c-argintul să calce-n picioare. Ce tu, Doamne svinte, păgâni ce cer svadă Să-i rășchiri departe și să-i dai în pradă.

De pre la Eghipet rugători să-ț vie, S-apuce nainte de la Tiopie, Și toț împărațai ce sunt preste lume

Să vie să cânte svântului tău nume. Și să-ț cânte, Doamne, când te vei sui-te

Pre din sus de ceriuri, despre răsărite, Să-ț slobozăști glasul și să-ț dai cuvântul, Să tremure lumea și cu tot pământul.

Să-ț trimiță slavă, Doamne, cu credință, Să-ț cânte creștinii cu prea cuviință. Când de preste nûori, Doamne, ti-i ivi-te Minunat cu svinții ce ti-i pogori-te În creștinătate, și să ne dai sâlă, Domnul lui Izráil, cu svânta ta milă. Că ție să cade bună cuvântare, De-a ta-mpărăție ce-i cu așezare.

¹

Pronunțat De-ci.

PSALMUL 68

O, Dumnezeu svinte, tu mă scoate De pohoii de ape, toi de gloate, Ce-m vine la suflet, și de gloduri Cu pâcle adânce, fără poduri. Că sunt încungiurat de adâncuri, De mă trage vivorul la smâncuri. Strigând mi-au venitu-mi amețală, Mi-au amurțât limba-n osteneală. Ochii să tâmpiră de zăbavă, Dorind, Doamne, de svânta ta slavă. Și pizmașii miei stau împotrivă, Fără număr, cu ceată zlobivă. Perii capului meu covârșiră, Asupra mea când stau de să-nșiră. Fără vină mă dederă platnic, Și tu, Doamne, mă știi de sunt pradnic, Și greșelele m-știi de grămadă, Că de tine nu-mi este tăgadă. Pentr-aceea mă rog, Doamne svinte, Și de mine să-ț fie aminte, Să nu ducă dreptii rușine Și necinste-n ceva pentru mine, Că eu pentru tine duc ocară Și muștrare ce-mi vine din țară, Cu răceală ce-m iese pre față, Cât de mine li-i frațelor greață. Ce-s cu mine născuț dintr-o maică Vor de sine strein să mă facă.

Petrec pizmă și muștrare deasă. Și cându-m postesc mișelul suflet, Duc ocară ce nu-m este-n cuget. Iară când mă-mbrac în strecătoare, Le sunt de batgioc în sărbătoare. Ceia ce bea la crâșme mă cântă Și pre la porț mă iau în prohiță. Iară eu cătră tine cu rugă Mă rog, Doamne, că sunt a ta slugă. Și-m cerc vreme să mi-aflu-ndemână De la tine să iau milă plină. Și să mi-ascult, Doamne,-ntr-adevară, Să nu mă laș să hui de ocară, Nice să laș să m-afunde tina, Ce să rădici de pre mine vina. Și să scap de cine mi-s cu greață Și de genuni adânci, line-n față. Vivorul apei să nu mă tragă, Să mă-nghiță genunea cea largă, Nice smârcul buza să-ș deșcheie Să mă soarbă și să să încheie. Ce să mi-ascult, Doamne,-n greutate, Că-ț este mila cu bunătate. Și cu ale tale ieftinețe Să cauț cătră mine cu blândețe. Să nu-ț ascunz a ta svântă față Despre mine, Doamne, cu vro greață, Ce-ț sunt slugă, și-n mișelătate Să mi-auz de sârg cu bunătate. Mișelul să-m iei suflet aminte

Și să-l izbăvești, Dumnezeu svinte. Pentru pizmașii miei tu mă scoate, Că tu-m cunoști muștrările toate. Pășcăiala m-știi și de ocară, De pizmașii ce-m supără-n țară. Sufletului muștrare-i sosește Și mișelăciune-i prisosește. Așteptam cineva să mă plângă La nevoaie ce sunt și la tângă

Să mă mângâie, și n-ăvea nime Să să găscă din omenime. Și mă hrăni-ră-n foame cu here Ceia ce i-am hrăni-tu cu miere. Și-n sete cu oțăt m-adăpară, Să le fie masa de ocară. Să să puie-nainte-le cursă, Ce-m dederă oțăt pentru mura. Să-ș ia plata și să să smintească, Și-ntunecăciunea să-i orbască. Să nu vază când vor da de scârbă, Să-i zgârcească răutatea-n gârbă. Și să-i verse Domnul cu mânie, Să-i agiungă undă cu urgie, Să le fie curțale pustie, Și casele de dâș să rămâie, Nime-ntr-înse să n-aibă să șază, Să șuire cine-a-ntra să vază. Că pre cea ce i-ai dat certare Alergară să-l bată mai tare. Și mă preste rane usturară, Preste-adaos mai mult mă muștrară.

Dă-le și lor adaos pre vină, Pre greșală certare deplină. Și să nu-ț încapă-n dreptate, Ce să le raz numele din carte. Cu direpții să nu-i scrii la viață, Și să li să puie vina-n față. Iară eu, într-a mea lăngegiune, Te am, Doamne, de vindecăciune. Și ți-voi lăuda cinstitul nume, Doamne svinte, cu cântec pre lume, Și cu laudă te voi mări-te, Pentru ca să-ț placă, Doamne svinte, Decăt vițal tânăr, când răsare, De-i cresc coarne și gemănări tare. Să mă vază mișeii, să salte

Cu veselii, cu cântece nalte. Cercaț pre Dumnezeu fără greață, Să vă custe sufletele-n viață.

Că mișeilor Domnul le-ascultă Și-i sloboade din grija cea multă. Și ferecațai săi nu-i defaimă, Ce le trimite vești bune-n spaimă. Lăudați-l, ceriuri și pământuri, Cu dealuri, cu șesuri și cu câmpuri, Și mărele vesele să salte, Cu unde s-arunce valuri nalte. Câte-ntr-înse să mișcă ș-au viață, Să să veselească cu dulceață. Că Dumnezeu au dat mântuință Sionului, să n-aibă sântă. Și cetățale toate s-or face

’N jidovime și vor sta cu pace, Să lăcuiască și să petreacă, Și urice pre dânsă să-ș facă. Slugile tale ce-s cu credință Să-ș descălece-ntr-înșă sămânță, Ce iubiră preasvântul tău nume Decăt binele tot de pre lume.

PSALMUL 69

Doamne,-ntr-agiutori să-m iei aminte* , Să mi-auz de sârg, Dumnezeu svinte. Cine-m cearcă răul, rău să pață, Să-i lovască răceala din față. Să să-ntoarcă de sârg cu ocară Ceia ce mă pășcăiesc în țară. Și direpții s-aibă voaie bună, Să să veselească depreună. Și toț ceia ce te, Doamne, cearcă, Bucurie deasă să nu-i treacă. Și să-ț aibă pururea a zăce : „Mărit să fii, Doamne, cu ferice! “ Și ceia ce-ț iubăsc de izbândă, Să le vie pururea dobândă. Iară eu, ce sunt mișel și meser, Să ies, Doamne, de la tine vesel. Că-m ești agiutori și sprejineală, Și vin, Doamne, fără de pesteală.

* 5 perechi.

PSALMUL 70

Cătră tine am nedejde, Doamne, cându-s în primejde. Și să nu-m vie sminteală, Preste veci să

duc stideală. Și cu a ta dreptate Să mă scoț din greutate. Și te pleacă de mi-ascultă, Să mă scoț din grije multă. Să-m hii Domn și sprejineală, Și stâncă despre năvală, Și razăm, și năzuință, Și să-m hii și mântuintă, Să mă scoț de mâna strâmbă
Și să-m iei răul din gârbă. Că tu-m ești, Doamne, răbdare, Doamne, cu nedejde tare,
De la vrâstă de pruncie Îm ești razăm și tărie. Din maică-mea din mătrice M-ai închegat, și ți-voi zăce Cântare nepărăsătă, Că sunt a mult de prohită. Ce tu-m ești agiutori tare, Și-m vei umplea de cântare Rostul, de ti-oi lăuda-te, De slavă, de bunătate Și de mare cuviință, Toată zua cu credință.

Nu mă urni-n bătrânețe Dintr-a tale ieftinețe. Când virtutea mi s-a stinge, Mă rog, Doamne, de m-
ii¹ strânge. Și de ceata cea zlobivă, Ce ți să pune-mprotivă, De-m străjiuiesc bietul suflet Și mă grăiesc cu rău cuget, Să dea-n goană după mine, Zăcând că-s urnit de tine: „Bine că ne-au venit toană, Blămaț să-l luăm în goană, Să-l apucăm fără gloate, Că de-acum nu-i cine-l scoate“. Ce mă rog, Dumnezeu svinte, Să le scurtez din cuvinte Și să le dai război iute, Să-m fii agiutori din frunte, Să le pui răceala-n față, Și de spate să-i ia greață. Și să pieie cu ocară, Să le margă vestea-n țară. Aceia ce mă vinează, Și mă pârsă să mă piarză, Cu rușine să să-mbrace Și să n-aibă-ncătro face. Carii cearcă să mă prinză, Răutatea să-i cuprinză. Iară eu hie-n ce vreme

¹
mă vei.

Lângă tine nu m-oi teme, Ce ți-voi adaoge cântec, Din zúori de când mă mânec. Și rostul meu preste țară Ît va striga de-adevară, Toată zua cu priință Ț-va spune de mântuintă, Că cu scrisul n-am vârtute Să iau sama de oști multe. Ce ți-voi intra cu tăcere, Doamne,-n svânta ta putere, Că de ce ți-voi țânea minte, De-adevărate cuvinte Dintr-a ta svântă scriptură,
Ce mi-au dat învățătură, De la vârstă cuconească, Și de-acum să să vestească, Ce ți-voi spune de ciudese, De minuni, de semne dese. Și-n vârstă de căruntețe, Și până la bătrânețe, Să nu mă laș, Doamne svinte, Neluât de tine-aminte, Până când voi putea spune De brațul tău, de minune, Preste rude să să tinză Și de veste toț să prinză De sâla ta de cea svântă, De-adevară fără smântă, Doamne, și până la nalturi, De sa știe-n toate laturi,

Ce mi-ai făcut minuni mare. Cine-i ca tine de tare Și să-ț hie deprotivă 'N hire bună, milostivă? Când te-ai arătat cu scârbă, Mi-ai lăsat răul în gârbă. Ce iarăș mi-ai datu-mi viață, Când te-ai întors cu dulceață. Și m-ai scos de la prăpaste, Ce-m vinisă cu năpaste, Ivindu-te cu mărire, De m-ai scos de la pierire. Că te-ai întors cu priință, De mi-ai trimis mângâință. Și din prăpaste adâncă M-ai scos și m-ai pus pre stâncă. Pentr-aceea, Doamne svinte, Ît voi țânea și eu minte Și te voi lăuda-n gloate, Prin năroadele prin toate. Cu vase ce-s de cântare, Adevara ta cea mare, Și-ntr-alăute cu strune Ț-voi cânta cu viersuri bune. Că svinția-ta ești Domnul Lui Izraël ș-a tot omul. Și mi s-a bucura rostul Cu sufletul meu cu totul, Pentr-a ta răscumpărare, Cântându-ț dulce cântare. Și limba mi s-a deprinde
Toată zua grăind pilde De svânta ta adevară, Și toț pizmașii din țară Să le pui răceală-n gârbă, Aceia ce-m cearcă scârbă.

PSALMUL 71

Doamne, dă-ț giudețul la-mpăratul , Dă-ț și dreptatea și tot sfatul, Să ți-l țâie hiiu-său ce are, Să domnească, să hie crai tare, Să-ț giudece lumea-n dreptate, Să n-aibă mișei strâmbătate. Pacea-n lume ca munțai să crească, Dreptatea dealuri să-ș ivască. Să-ș facă mișeilor giudețe, Asupriții să-i ia cu blândețe, Pre clevetnic și pârsă să plece, Și puterea strâmbilor să sece. Și să custe ca soarele craiul, Și ca luna să-i hie lung traiul. Și să-ncreacă preste rod de rudă, Că s-a pogorî fără de trudă În fătare ca roua pre lână Și-n pământ ca picătura lină. 'N zâle-i dreptatea va da rază, Pre mulțame de pace să șază,

* 5 perechi.

Până când să va rădica luna, Ca să-mpărătească totdeauna, De la mare și până la mare, 'N tot pământul domn cu așezare. Etiopii nainte-i să cază, Să să-nchine și-n pace să șază. Și pizmașii lui țărână vor linge, Când la-nchinăciune-i să vor strânge. Împărații de pre Marea Albă Îi vor veni cu daruri la treabă. Și din ostrove de la toț craii Daruri îi vor aduce cu aii. Împărații arăpești și Sava l-or da daruri și-i vor prăvi slava. Și i să vor închina toț craii, Toț păgânii slujindu-i cu aii. Că mișelul l-a scoate din sâlă, Și de cei săraci îi va fi milă. Și cu mâna sa cu cea-ndurată Le va da prin suflet craiul plată. Prin camătă și pentru tot prețul Le va scoate capul cu giudețul. Și va fi cinstit svântul lui nume 'Nainte-le, de să va ști-n lume. Că va costa cu crăie dulce, Și arapii aur i-or aduce.

Pentru dânsul făgadă vor face, Toată zua i-or ura cu pace. Bișug mare să rodească-n țară, Să să suie și preste hotară.

Să să nalțe spicul ca Livanul,

Să le prisosască pre tot anul. Și vor înflori de la cetate Ca iarba, sătui de bunătate. Fericitu-i va fi svântul nume, În toț vecii, și slăvit în lume, Că mainte de soare trăiește Numele lui, de să proslăvește. Și cu dânsul îș vor ura bine Neamurile lumii, cum să vine. Și păgânii cu toțai vor zăce Să trăiască craiul cu ferice. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, De ciudese ce faci preste minte, Blagoslovit să-ț aibi svântul nume, Preste veci slăvit să fie-n lume. Și să-ț umple slava-n tot pământul, Și să-ț fie, Doamne,-ntreg cuvântul.

PSALMUL 72

Cātu-i Domnul de cu bunătate^{*} Lui Izráil, de nu stă departe De la cei cu inemă direaptă, Ce sânt cu știința cea curată. Iară mie mai să strămutară Picioarele, de să lunicară. Puțân de n-am smintit din cărare, Să mă scap în gios cătră pierzare.

* 5 perechi.

Că râhnii pre cei fără de lege Și pre cei răi năroc ce le merge, Cât de moarte ei nu bagă samă, Și de boală cu lesne să-ntramă. Și cu oamenii n-au osteneală Să ia băți pentr-agoniseală. Pentr-aceea căci le prisosește

Bogăția carea-i sămețește,

Că sunt îmbrăcaț din strâmbătate

Cu vicleșug de păgânătate.

Le-a ieși strâmbătatea ca săul Ce l-au adunat cu de tot răul. Să desfetează și să dezmiardă În strânsură strâmbă și de pradă. Năslesc de grăiesc de ce le place, Cu vicleșug să facă nepace. Strâmbătatea în sus răsunară, Să s-auză tutinderea-n țară. Ș-au pus în ceri gurele de cască Și-ș trag limba pre pământ să pască. Pentr-aceea își va-ntoarce Domnul Cătră sine pre-ai săi, pre tot omul. Și zălele li s-or afla pline, Cându-i va lua Domnul cu sine. Și de-ntreabă neștine de Domnul : „Cum ia sama și ști de tot omul? Dară are și Cel de Sus minte, Să ia sama de toate cuvinte?” Că aceștia ce-s cu sămeția. Ce i-au întăritu-i bogăția, Le pare că va fi stătătoare, Să-ș petreacă tot cu sărbătoare. Ce eu, iarăș, am zâs și voi zăce : „Oare hi-m-va cândva vro ferice, Căce-m este inema direaptă, Și mânule-n știință spălată?” Toată zua cu rane pre spate, Și clevetnicii stau deoparte, Demineată de la mânecușuri Până-n sară ce mărg la culcușuri. Ce eu le-am zâs destule cuvinte, Și iarăș li-oi zăce, Doamne svinte. Și tu, Doamne, ți-ai dat giurământul Cu hiii tăi să stea cât pământul. Și de-aceasta a cunoaște m-pare Și mi-i trudă de-aș intra mai tare În svânta ta, Doamne, svințitoare, Să-nțăleg giudețul din scrisoare, De sfârșitul fietecărúia, Că nu li s-a veghea nimăruia. Și pre-aceștia ce fac strâmbătate Îi vei da să pață răutate. Cu mândria lor îi vei da-n râpă, Și ș-vor pustii casa, de pripă. Vor pieri cu totul și s-or stânge Cu fărădelegi cu ce ș-vor strânge. Când s-or deștepta din ce-ș visază, Bine ce ș-au visat să nu-ș vază. Să le lepez obrazul departe, Doamne, dintr-a ta svântă cetate. Că-ntru mine inema mă arde Și căldura din rărunchi îm scade.

De batgiocurit într-acea oară, Ca un dobitoc ții-s de pohoară. Sunt cu tine-n tot ceas pre-ndemână, Și tu mă ții de dreapta mână Pre sfatul tău, de-m ești și povață, Să mî iei în slavă și-n dulceață. Că eu altă pre pământ n-oi cere, Numai ce-m dă-n ceri să te-aib avere. Că de-aceasta mi-i inema sacă, Și trupul, miselul, ce-a să facă? Ești-mi, Doamne, inemă și parte, Și avere strânsă de departe. Cari să de tine depărtează, Îi vor duce de pripă să-i piarză. Vei răspierde pre cine s-abate De la tine, Doamne, spre păcate. Oară eu m-oi lipi lângă tine, Că-m esti, Doamne, nedejde spre bine. Și voi ieși fără de zăbavă, De ți-voi mărturisi svânta slavă, Și hiica Sionului să vază Hvala ta, din poartă-ș, lăsând rază.

PSALMUL 73

A ce, Doamne, ne-ai urnit departe^{*}, Ne-ai părăsât și nu ne ții parte? Turmei tale te-ai întors cu scârbă, De o ai lăsat cu rău în gârbă.

^{*} 5 perechi.

Adu-ți, Doamne, de turmă aminte, Ce ți-ai agonisit de mainte, Cu toiagul ce ți-i de moșie, Ce-ai scumpărat să-ți fie-n vecie, Și muntele ce-ai ales, Sionul, De-ai făcut lăcuință cu omul. Ce să-ți rădici mâna ta cea svântă Pre pizmașii ce vin de fac smântă Cu vicleșug în svânta ta casă, Să-i despoaie veșmânt de mătasă. Că să lăudară-n sărbătoare Să-i puie veșmânt de strecătoare, Să o umple de steaguri, de semne, Să dărâme ca-n dumbravă lemne, Cu săcuri unșorii să-i oboară, Să-i dezbrace aur cu ozoară, Și ușile cele aurate, De ciocane, zac pre gios călcate. Beserica ta, Doamne, cea scumpă, Aprinsără cu foc să o rumpă, Și sălașul svântului tău nume Îl huliră păgânii în lume, Și cu rudele lor să-nvitară Să-ți oprească jărtvele din țară. Că să vorovăsc, Dumnezău svinte, Cu sfat rău, cu deșerte cuvinte: „Să-i oprim de-acum să nu cuteze 'N țară lui Dumnezău să-i sârbeze, Nice să mai lăsăm să să-ndemne Să să mai rădice-ntr-înșii semne. Proroci încă n-au să le gâcească, Să poată de noi să să păzască“.

Dară până când, Doamne, pizmașul Îl vei lăsa de-ți strică sălașul? Și svântul tău nume l-întărâtă Pizmașul cu gura cea urâtă. A ce ți-întorci mâna de la arme, De nu-ți laș dreapta să-i destrame? Ce tu, Doamne svinte și-mpărate, Dintr-a ta bătrână bunătate În mijloc ți-ai pus izbânda-n lume, De ți să vestește svântul nume. Tu ai încheat marea-n vârtute, Când o ai despărțat cu vânt iute, De ți-ai deșchis oamenilor cale, Și nu s-au udatu-să prin vale. Tu ai bătut zmeii preste moale Cu marea ce-ai lăsat ca din foale. Pre chitul ce gonii să-nghiță l-ai zdrobitu-i capul, să să sâmță, Și l-ai dat tiópii¹ să-l mănânce, Să nu poată să să mai rădice. Tu ai dat fântână apătoasă În pustie din piatră vârtoasă. Cându-ți era oștile-nsătate, Le-ai adăpat cu părau de lapte.

²

Tu ai săcat apa Iordanul, În vremea sa, când varsă la anul, Și ți-ai trecut oamenii cu lesne, De le-au agiuns apa pre la glezne.

¹ Pronunțat ti-o-.

² Pronunțat l-or-.

De la tine zua luminează, Și noaptea cu stelele dă rază. Tu ai tocmi luna de dă zare, Și soarelui i-ai dat de răsare. Tu i-ai dat pământului frămsețe, De l-întoarce vara-n tinerețe. Primăvara-i de tine făcută, Să plodească roua roadă multă. Și să-ți aduci aminte de turmă, Pizmașul să nu i să ia-n urmă, Și să-ți facă numelui ocară Nebunii ce-s pre-aproape de țară. Nice să dai gadinilor voaie Să-ți facă oițelor nevoaie. Sufletele cele ovilite De la tine să nu să uite, Nice să-ți laș, Doamne, giurământul Ce l-ai făcut să stea cu pământul. Că cetele cele-ntunecate Casa ș-au umplut de strâmbătate. Și să nu-ți laș smeriții să pață Rușine și mustrare cu greață, Că mișeii ți vor vesti-n lume Și-ți vor făli cinstitul tău nume. Pentr-aceea, Doamne, te rădică Cu giudeț, să-ți aibă toț de frică, Și-ți ado aminte de ocară Ce brodesc nebunii până-n sară. Nu uita de glasul cel de r ugă A mișeii tăi în vreme lungă, Când pizmașii tăi ce ni-s cu greață l-ai lăsatu-i în sus de să naltă.

PSALMUL 74

Mărturisi-ne-vom, Doamne svinte^{*}, Denaintea ta cu rugămintे Și vom chema preasvântul tău nume De-l vom vesti tutinderea-n lume. Când voi lua de la tine vreme, A giudeca drept nu m-oi teme. Că pământul s-au șters de să roade, Și de pre dâns să topăsc năroade. Ce eu l-am întăritu-l de toarte, De-am așezat năroadele toate. Păcătoșii i-am oprit de poarne, Și greșiții să nu scoată coarne : „Nu vă rădicareț coarne búori, Nice vă rădicaț gura-n núori, De grăiț spre Domnul strâmbătate, Cu vicléșug, cu nedereptate“.

Că nu veț ști oare despre soare Vine Domnul, să vă dea strânsoare? Au vă vine de la scăpătate, Când va lua sama de păcate? Au doară vă vine despre munte, Când s-a ivi ca un fulger iute? Că Dumnezău giudecă-n tărie Și nimărui nu-i cu fățarie. Pre uni-i pogoară și-i smerește, Pre altâi îi rădică și-i crește. Că păharul este îndemână

* 5 perechi.

În tot ceasul la Domnul amână, Cu vin prísne și plin de diresuri, Din carele dă plată-ntr-alesuri. Și dintr-însul într-alt va derege, Să bea drojdii cei fără de lege. Iară eu în veci m-oi bucura-mă Și m-oi veseli fără de samă, Când îți voi cânta, Dumnezău svinte, Cu Iacov dvorindu-ț denainte, Când sulița strâmbilor cea lungă O voi frânge, să nu dea să-mpungă. Și dreptul ș-a rădica steagul, De va bate strâmbii cu toiagul.

PSALMUL 75

Știut este Dumnezău în jidovime^{*} Și i-i svânt numele mare-n zrailime. Locul său cel svânt cu pace și-l așază, Din Sion lăcașul lui sloboade rază, De-ngrozește pre păgâni să nu să miște, Arc și suliță, și scutul să-ș rădice. Minunat strălucești, Doamne, de la munte, De-ngrozăști pre toț păgânii în oști multe. Că le dai spaimă prin somn când dor m cu dulce, Cât dobânda cea de-amână nu-ș pot duce.

Că de-a ta, Dumnezău svinte, căutătură Pier pizmașii de să fac ca nește zgură.

* 6 perechi.

Carii scapă de războiul tău, fug tare, De-i oboară-n fugă somnul de călare. Dară cine nu s-a teme, Doamne svinte, De-a ta groază ce-i vestită de mainte? Și tu, Doamne, de demult ți-ai dat cuvântul Că ești Domnul ce-a să giudece pământul. Cu tăcere toată lumea stă de-așteaptă Pre giudeț ce le vei face să ia plată. Și atunci pre toț blânzâi vei alege De-i vei scoate dintre cei fără de lege. Pentr-aceea vă luaț sama tot omul, De vă rugaț cu tot gândul cătră Domnul. Și ferit să nu vă scape gând din minte, Ce să prăznuiț în rugă cu herbinte. Și când vă rugaț spre Domnul cu făgadă, De ce grăiț să pliniț fără tăgadă. Și veniț cu pominoace pregiur Domnul, Boierime și prostime, cu tot omul. Și cu frică staț la rugă să vă ierte, Când de suflet va-mpărțî să nu vă certe. Că Dumnezău decât craii mai rău bate, Și vă luaț toț aminte de păcate.

PSALMUL 76

Am strigat cu glasul meu, Dumnezău svinte, Și mă rog să-m înțălegi de rugămintे. Cătră tine-n zî de grije strig cu jele, Cu mâni tinse-n vremea nopții, prin greșele Și prin spaimă să nu-m vie-nșelăciune,

Să mă mângâi, mă rog, Doamne,-n slăbiciune. Că mișelul meu de suflet te chitește Și de tine pomenind să veselește. Nevoit-am ș-am slăbit din bietul suflet, Lăsând somnul și odihna, stând în cuget.

De mânăneală n-am putut grăi cuvinte,
Cugetat-am și de zăle de mainte,

De pre veci, de mi-am luat învățătură,

Și mă noaptea chitiia¹ -n svânta scriptură. Să izbește bietul suflet de scâncește Pentru Domnul de mult veci ce zăbăvește. A ce, Doamne, ne-ai urnit așe departe, De nu-ntorci precum ne-ai fost cu bunătate? A ce, Doamne, îți laș mila de-i tăiată Și direapta ți-ai închisu-ți cea-ndurată? Vei să-ți umpli pre tot rodul graiuri svinte, Ce te-ntoarce cătră noi cu-ndurăminte. Și să nu-ți uiți de-a tale ieftinețe, Să-ți întorci mânia svântă spre blândețe. Că eu, iarăș, de ce-am zâs acmu voi zâce Că dereapta ta le schimbă cu ferice. Și de lucrurile tale eu ții minte, De ciudese din ceput, Dumnezău svinte. Și prin lucrurile tale m-oi deprinde, Din cepăturile tale luând pilde. Dumnezău, din svântul tău sălaș faci cale, Când stolesti cătră război oștile tale. Cine-ți este, Doamne svinte, deprotivă De mărire și de hire milostivă?

¹

chitiia.

Tu ești Domnul din ceput ce faci ciudese,
De te-arăți în oastea ta cu semne dese.
Că tu, Doamne, ți-ai luat-ți oastea-n brațe,
Când i-ai scosu-i din șerbie și din lațe

Pre toți fiii lui Iacov din Eghiptet,
Că le-ai auzât de muncă și de țăpet. Când te-ai pogorât la dânș într-acea țară, Toate apele cu sânge să-nchegară.
Și cu urlate ploi mare vărsa tare, De herbea undele-n bezne ca-n căldare. Și din nouri mergea hreamă și săgete, Să-ngrozască eghiptenii, să să certe. Glasul tunetului tău trăsniia-n roată, De-ți lumina fulgerile lumea toată. S-au strămutat de cutremur tot pământul, Când ai tăiat cale-n mare cu cuvântul, De-ai uscat într-însă vaduri în vânt mare, Că tu, Doamne, ai făcut cărări prin mare. Și nu laș să să cunoască a ta urmă, Când-ți treci prin fundul mării svânta turmă, Cu Moisei și cu Aron ce-ai pus povață, Să o poarte pre pășiune cu dulceață.

PSALMUL 77

Oamenii miei, să-m luați aminte Legea ce v-am dat, și la cuvinte. Să vă plecați, ce-am zâs să-nțelegeți, Cuvinte din rostu-mi să culegeți. Că din rostul meu voi scoate pilde
Și ciumilituri, ce voi deschide, Din bătrâni luând începătură, Precum ați înțales din scriptură. Și părinții voștri cu poveste V-au spus-vă de-ați prins toți de veste. N-au putut cuconii lor s-ascunză De cătr-âlte roduri, să n-auză, Fala Domnului să o grăiască, Minuni și puterea să-i vădească. Și au pus lui Iacov mărturie, Să-i stea legea-n Zrail cu tărie. Ce ne-au dat părinților credință, Să-și învețe fiii să să sâmtă, Și să ia-nvățătură nepoți, Cuconii lor să știe cu toți. Pre Dumnezău nedejdea să-și puie Și faptele Domnului să spuie, Și poruncile lui să le cerce, Să nu fie ca părinte ce-i fece, Rod ce mânia și să-ntărită, Rod cu strâmbă inemă de smântă. Ce nu stă cu Domnul în credință, Și la suflet nu va să să sâmtă. Fiii lui Efreem ce bat cu arce
Dederă dos la război de lance,
Că cu Domnul n-ș țin giurământul,
Nice-i feresc legea și cuvântul.

Bunătatea Domnului uitară Și ciudese ce-au făcut în țară, Prin Eghiptet ce le-au făcut Domnul Minuni mare de-au văzut tot omul,

În Tanéos, în loc de câmpie, Când le scotea moșii din șerbie. De-au desfăcut marea să-i petreacă, Să le dea moșie să le placă. Când au potprît marea ca-ntr-un foale, De i-au trecut preste-arină moale. Și zua le-au pus nouri povață Prin pustie de-au mărș fără greață. Iară noaptea le-au ținut lumină Cu stâlp de foc, ca de zi senină, Au despîcat piatra în pustie,

De i-au adăpat cu apă vie,
C-au slobozât izvoară din stâncă,
Cu părauă cu apă adâncă.

Ce ei preste bine îi greșiră, Și la loc de secetă-i cântiră, Ispitind pre Dumnezău prin gânduri Și cerșindu-ș bucate cu rânduri. Și pre Dumnezău îl clevetiră, De grăiră asupră-i cu pâră : „Dară poate Domnul să găteze Mese-n pustii să ne ospeteze? C-au lovit cu toiagul în stâncă, De-au purces dintr-însă ap-adâncă, Și părauăle s-apătoșară, De băură toț și s-adăpară. Dară putea-ne ne va da și pâine, Să ne facă masă și pre mâine?” Pentr-aceasta s-au mâniat Domnul Cu urgie mare spre tot omul Și ș-au slobozât într-înșii focul, Prin izrailime prin tot locul. Pentru căce n-avură credință, Să le dea Dumnezău mântuință. Și nuoră ceriul ca de ploaie, De l-au deșchis de-au vărsat pohoaie. Că le-au plouat să mănânce mană, Pâine din ceri, îngerească hrană. Și le-au trimis de sațau merinde, Fănină de grâu cu unt în stride. Mânca omul pâine îngerească, Ce-i hrăniia Domnul să-i crăvască¹, Rădicat-au despre-austru vânturi, De le-au adus crăsteii² cu câduri, Că slobozî-n puterea sa livă, Vânt ce nu-i stă nemică-mprotivă, Și le-au plouat pécie destulă, Să le fie inema sătulă. Ca arina mării sta de multe Pasări pregiur tabără nezmulte, De mâncară și să săturară, Și gingășitura nu-ș uitară. Și nu căuta că li-i gura plină, Ce poftiia pepeni și slănină. Și le-au trimis Dumnezău urgie, De muriia să nu mai rămâie. Și din ceia ce-s aleș de frunte Căzură mult ca de război iute. Și nemică nu să folosâră

¹ Ar putea fi citit și cârvască.

² Ar putea fi citit și crăsteii.

Dintr-atâta, ce iarăș greșiră. Că nu vrură să stea cu credință, Din ciudesele lui să să sâmță. Zălele ș-trecură fără treabă, Și aii să dusără cu grabă. Cându-i ucidea să-i concenească, Căuta pre Dumnezău să-l găscască. Și s-întorcea mânecând spre Domnul, Cătră rugă, părăsându-ș somnul,

Țâind minte că Domnul le-agiută, De le tinde mila sa cea multă. Și numai din gură l-îndrăgiră, Și cu limbile sale-i mințără. Inema de dâns le sta departe, Și-n tocmală-i n-avea dereptate. Ce Domnul li-i cu ieftinătate, De le șterge din toate păcate, Stâmpărând urgia să nu-i arză Și mânia oprind să nu-i piarză, Văzând Domnul că-s carne și sânge, Și ca de vânt cu lesne s-or stânge. Cât l-au mâniatu-l în pustie Și l-au îngânat prin apă vie! Întorcând și ispitind pre Domnul, Și cutezând lui Dumnezău omul, A-l mânia ș-a nu țânea minte De zî ce i-au scosu-i de mainte Cu mâna sa de la greutate, Scoțându-i și țâindu-le parte. Ca și în Eghipet cu ciudese Și cu minuni Domnul ce dedese,

În eghipteni făcând arătare Și-n Taneos, în câmpul cel mare. Apele sta cu sânge-nchegate, Și fântânele toate-ncruntate. Le-au prăvălit izvoarăle-n sânge, Să n-aib-a bea-n sete ce-i va strânge. Muște cănești le-au trimis să-i pișce, Și-ntr-așternut broaște să le mișce. Cu gândacii i-au sterpit de poame, Cu lăcusta i-au băgat în foame, Și cu smida le-au făcut scumpete, Și viile le-au întors în sete. Murii le-au bătutu-le cu brumă, Și de dobitoc n-au rămas urmă, Că le-au ucis grindina și focul, De le-au pierit averea cu totul. Slobozând asupră-le urgie, Cu îngeri cumplit și cu mânie, De ș-au făcut mânii cărare

Ș-au slobozât într-înșii pierzare, De le era-n tot ceas moartea-n hoarbă Cu dobitoc cu totul să-i soarbă.

De n-au scăpat frunte de prăsâlă, Ce le-au pierdut feții fără milă, Din Eghipet de prin toată țara, De le-au mârș preste lume ocară De țara lui Hâmos, să să sâmță, Când i-au curățâtu-i de sâmbânță. Și ș-au pornit oamenii ca turma Spre pustie, de i-au luat urma. Și le-au fost povață cu nedejde,

De n-au purtat frică de primejde. Și pizmașii s-au necat în mare, Ce-au mârș după dâns cu război

tare.

Și i-au băgat în mägura svântă, De direapta lui agonisită. Și le-au gonit păgânii din față, Să petreacă-n țară fără greață. Ce le-au împărțat Domnul pre soarte, De-au așezat neamurile toate,

Împărțându-ș orașe și sate Cu hotară largi și desfătate. Și nu să lăsară de ispită De-a cercarea hirea lui cea svântă. Și tocmai Domnului lăsară Și din giurământ să lepădară, Ca părinții lor de rătăciră Și ca arcul cel strâmb să suciră, Mâniind pre Domnul cu movile, Cu idóli ciopliț cu dălt, cu pile. Și văzându-i Domnul ce lucrează, I-au urnit din ochi, să nu-i mai vază, Pre Izráil cu toată sămânța, Căce ș-au defăimatu-ș credința. Și ș-au părăsātu-ș Domnul cortul Din Silóm, de l-au urnit cu totul, Sălașul său ce da-n lume rază Și l-au strânsu-l Domnul, ca să-i piarză. Și le-au dat țaria lor în pradă, De ș-au făcut limbile-ntr-înș nadă. Că i-au dat pizmașilor pre mână, De căzură-n sabie streină. Și stătu de Domnul părăsătă

Ocina lui, căce-i fu urâtă. Tinerii lor au pierit de-arsură, Și góvile nejelite fură. Preuțai de sabie pieriră, Și văduvile lor nu-i jeliră. S-au uitat într-înșii și prohodul, Văzându-să-n jele cu tot rodul. Și Domnului i să fece milă,

Văzând că le fac pizmașii sâlă. Și ca din somn sări Domnul rumăn, Ca de vin ce-i aburit și șumăn,

Și dede-n pizmaș cu război iute, De le cădea buci de pre șezute. Și să pomenește de ocară Ce le-au trimis Domnul preste țară. Și-ș fece căutare pre sălașe, Să le vază ce-s de drăgălașe, Să-ș aleagă-ntr-înse lăcuință, Să-i slujască toate cu credință. Și la Iosif¹ nu vru să-ș aleagă. Nice la Efrem odihnă largă. Ce ș-au ales mai drag la liuda Să-ș Dumnezău încuscreze ruda. Și ș-au ales muntele Sionul Să petreacă-n lume cu noi Domnul. Și ș-au zidit într-înș svânta casă, De scripește cu lucoare deasă, Ca un corn de inorog dând rază, De li-i drag tuturor să o vază. Că stă bine și dă cuviință,

¹

Pronunțat Iosif.

'Ntemeiată în veci cu credință. Ș-au ales pre David a sa slugă, După turmă să nu stea să mulgă, Nice să-mble după fătătoare, 'N zî de lucru și de sărbătoare. Și l-au pusu-l pre Iacov să pască Și preste Izráil să crăiască. Și-i păscu cu inemă curată Și cu-nțălepciune strecurată, Purtându-i ca oile-n pășune, Pre-nvățături și năravuri bune.

PSALMUL 78

Doamne svinte, păgânii veniră^{*} În țara ta de o răsăpiră Și svânta ta casă o spurcară, Ce da cuviință preste țară,

Și feceră Ierusalimul Ca o cramă când i să ia vinul. Trupurile zac pre gios căzute A slugilor tale ce-s crezute, Și carnea lor o mănâncă hiara Și pasările din toată țara. Sângele le stă vărsat ca apa, Și nu-i nime să margă cu sapa Să le-astroace, și să le îngroape N-au cu milă nime de pre-aproape,

⁵

¹ perechi.

¹

Pronunțat I-e-.

Ce zac prin oraș și dinafară, De suntem vecinilor ocară. Și toț megieșii ni să strâmbă Și ne-ngână, văzându-ne-n scârbă. Dară până când, Dumnezău svinte, Ț-vei porni mânia cea fierbinte, Cu urgia cea nestâmpărată, Ce-i ca focul preste noi vărsată? Mută-ț, Doamne, pre păgâni mânia Și preste dânș Ț varsă urgia, Carii nu vor de tine să știe, De numele cel svânt în vecie. Și preste crăii să-ț lățăști ura, Ce n-or să-ț asculte-nvățătura. Că mîncară pre Iacov cu totul Și l-au pustii preste tot locul. Și nu pomeni, Dumnezău svinte, De-a noastre greșele de mainte, Ce de sârg să ne vii cu blândețe Să ne-ntâmpini, și cu ieftinețe. La a noastră grea mișelătate Să ne-agiutorești cu bunătate, Că tu ne ești Domn de mântuință, Și te rugăm, Doamne, cu credință, Pentru slava svântului tău nume, Să ne trimiț izbăvință-n lume. Și ne de greșele curățește Cu numele tău ce

să slăvește, Să nu ne păgânii pâșcăiască : „Unde-i Domnul să vă folosască?” Ce să prinză și păgânii limbă Că tu, Doamne, nu ne ești cu scârbă.

Și le vei da pizmașilor plată,

Între ochii noștri,-n zî curată, Pentru sângele svânt ce vărsară

A slugilor tale de prin țară. Suspinile celor din obede

Naintea ta, Doamne, să vor crede. Cu mărirea svinteloru-ț brațe

Cruță fiii celor prinș în lațe, De i-au omorâtu-i fără vină,

Și-i apleacă cu svânta ta mână. Vecinilor să le dai simbrie

De șapte ori în sân cu urgie, Și să li să-ntoarcă cu ocară,

Să le margă vestea preste țară. Să-i cuprinză de toate părț scârbă,

Pentru căce stau de ți să strâmbă. Iară noi ce-ț suntem turm-aleasă

Și poporeni de svânta ta casă, Ne vom ruga ție, Doamne svinte,

Și preste veci ți vom ținea minte. Și vom spune preste rod de rudă

Lauda ta în veci fără trudă.

PSALMUL 79

Cela ce paști pre Izráil, a ta turmă^{*}, De-ndereptez pre Iosif¹ într-a ta urmă,

^{*} 4.4.4. ¹ Pronunțat Iosif.

Cela ce șez pre heruvimi, te ivește Denaintea lui Efreim de te oștește. Și Veniamin în frunte să te vază, Cu Manásii, în război cum sloboz rază. Și te scoală cu putere de ne-agiută, Să nu him făr-agiutori în grije multă. Și ne-ntoarce cătră mila ta cea svântă, De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă, Că tu, Doamne, cu puterea ta cea mare Baț războaie ca cela ce ești Domn tare. Dară pre noi până când vei fi cu scârbă Și pre robii tăi ne laș cu rău în gârbă? Nu ne-ascuț în greutate mișea rugă, Ce ne laș cătră pedeapsă-n vreme lungă. Ne-ai hrănit-ne cu pâine de plânsură Și ne-ai adăpat în lacrimi cu măsură. Laș de suntem megieșilor de pradă Și pizmașilor de price și de svadă. Doamne,-ntoarce cu puterea ta cea svântă, De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă. Din Eghipet ți-ai mutat vie buiacă Să rodească vin și strugurii să-ț placă. Curățât-ai denainte-i toț păgânii, Când ai răsădit, ș-ai zmult din cale-i spinii. I-ai lățatu-i rădăcinele cu jancuri, De s-au plodit prin pământ în toate laturi. Toate dealuri de frunza ei să umbrează Și cu vițele ei chedrii să-nfrâmșază. Cu curpenii pân-în mare să lățește Și până-n văi cu mlădițe odrăslește. Dară căce, Doamne, lași gardul să-i cază

Și nu caț ce-i fac drumeții și-i lucrează? O scurmară vierâi cei graș de la luncă, Și zâmbrii o pasc și-n coarne o aruncă. Ce te-ntoarce din ceri, Doamne, de-ț vez via, Că-i stricată ș-au umplut sălbătăcia. Să deregi ce-ai pus cu mâna ta cea svântă Și să-ț pui într-însă om fără de smântă. De arsuri să o ferească, de răsăpă, Sloboz, Doamne, groaza ta să-i piarză-n pripă. Dă-ț cu omul tău direapta ta cea mare Și cu fii de om voroavă pre-așezare. Iară noi, Dumnezău svinte, cu dulceață Lângă tine ni-om lipi să ne dai viață. Și ți-vom striga svântul nume-n greutate, Să te-ntorci, Doamne, spre noi cu bunătate. Și să-ț ivești fața ta cea luminată, Să ne fie țara-n pace așezată.

PSALMUL 80

*

Bucurați-vă, direpții toț, de Domnul, Ce agiută lui Iiacov ș-a tot omul. Bateț tâmpăna și zăceț în lăute, Și cântaț cântări frumoase-n viersuri multe. Bucinaț cu veselie-n sărbătoare, 'N lună noauă, să s-auză pre supt soare. Că lui Izrail porunca ce-au dat Domnul Și tocmala lui Iiacov ști tot omul.

^{*} 4. 4, 4.

I-au pus Domnul cu Iósif¹ mărturie, Cându-l scotea din Eghipet din șerbie, De la oameni ce nú le știa pre limbă. Și i-au descărcatu-i sarcina din gârbă, Și de coșuri ce lucra de rogojină, Și de scârbă ce ducea-n țară streină. Te-am izbăvit, zâce Domnul, din nevoaie Și ți-am datu-ț să-ț petreci viață pre voaie. Ș-am grăit cu tine-n holbură de pară Și cu apa te-am cercat, de să ști-n

țară. Ce să mi-ascultați voi, oameni, ce voi zăce, Și tu, Izrail, să nu te pui cu price. Să ferești să nu te ia cu-nșelăciune Vrun domn proaspăt, să-i slujești cu-nchinăciune. Că Dumnezău nu ți-i altul fără mine, Eu te-am scos de la Eghiptet cătră bine. Cască-ț gura cât ți-i voia, să te sature, Că te voi umplea, să nu cerci bine-n laturi. Ce oamenii miei nu-m bagă-n samă graiul, Iacov nú va să-i fie cu mine traiul. Pentr-aceea i-am lăsat în volnicie Și să-ș umble-n gândul lor, și-n buiecie, Că de-ar hi vrut oamenii miei să m-asculte, Izráil răzleț să nu-mble-n cărări multe, Iară eu pre toț pizmașii lor cu mâna l-aș smeri, să hie-ntocma gios cu tina. Ce lui Dumnezău pizmașii vor să-i mință, Că le-au dat în vreme lungă să să sâmță, Mâncând mana decât jemna mai frumoasă Și sugând miere din piatra cea vârtoasă.

¹
Proniınțat l-ó-.

PSALMUL 81

Dumnezău stătu-n zbori mare * De dumnezăi, de domni tare, De-i muștră pentru giudețe, Bănuindu-ș, schimbând fețe, Și le grăiește cu scârbă : „A ce faceț lege strâmbă, În voie căutând vegheată A vinovaț pentru plată? Iacă vă zăc să-nțălegeț Și pre nime să n-alegeț, Să vă părăsăț colacii Și să giudecaț săracii. A mișei să țănêț parte În giudeț cu dereptate, Strâmbilor să nu daț voaie, Și mișeilor nevoaie“. Ce ei nú vor să să sâmță, În giudeț s-aibă știință, Că lumina nú li-i dragă, Și prin tunerec aleargă, Pământul din rădăcină Turburând în zî senină. „Ce să lăsaț buiecia, Să vă căutaț giudecia, Că v-am pus în rând cu mine Dumnezăi, și să știț bine

* 4, 4.

Că de nu mi-ț țanea svatul, Vă s-a-ngreuia păcatul, Și cu moartea cea de pripă Veț muri și veț da-n râpă“. Ce te scoală, Doamne,-n slavă Și să vii fără zăbavă, De ți-vei giudeca pământul Precum ți-ai datu-ț cuvântul, Că ți-i ție de moșie Dată lumea cu vecie.

PSALMUL 82

*

Dumnezău svinte, cine să-ț fie Deoprotivă-n trai și-n tărie? Nu tăcea málcom, Dumnezău svinte, Nice hii moale-n grai și-n cuvinte. Iacă dau chiot de să răsună Cine-ț vor răul toț depreună. Și toț pizmașii ș-au datu-ș coaste, De-au rădicatu-ș cap preste oaste. Să voroviră să dea năvală 'N svânta ta țară, cu rea tocmală. „Blămaț să-i pierdem, zăsără-n scârbă, Să nu rămâie de dânșii limbă. Și de Izráil de-acmu nainte Să nu să știe, nice aminte“. Cu a lor ceată cu cea zlobivă

* 5, 5.

Toț să giurară să-ț stea-mprotivă. Edóm din șatră abia așteaptă Să vie Zmáil cu oaste lată. Moáv¹ și Agar la săhăidace, Ghevál și Amon gâtează lance. Amalehiții ferecă pușce, Filistimenii praștii s-arunce. Tirul cu oaste stă și el gata, Asúr cu dânșii vine cu spata. Și stau cu toțâi lui Lot s-agiute,

Svânta ta țară să o strămute.

Ce le dă, Doamne, spaimă să fugă,

Să obosască de goană lungă.

Când le-a veni somnul cel dulce, Ca Madiámul² rău să-i apuce. Și le fă, Doamne, ca lui Sisara, Să nu să-ntoarcă să-ș vază țara. Și ca lui Ávim să li să facă, 'N părăul lúi Chis, și să nu-i treacă. Ca la Aéndor pologi să zacă, Muștile múșini într-înș să facă. Le fă boierii ca Óriv și Ziv, Zevéi și Sálman, să zacă toț stârv. Carii grăiră să-ț prade-n țară Și-n svânta casă ce ți-i de sfară, Răpezți-i, Doamne, din deal ca roata Și-i prăvălește să-i calce gloata.

Ca măciulia fulgi să le cază

¹

Pronunțat Mo-áv.

²

Pronunțat -di-á-.

Și ca pădurea focul să-i arză. Din față vicol sî-i prăvuiască, Din dos pojarul să-i ocolească, Și de deasupra să-i baț cu smidă, Când vor da fuga, să dea-n osîndă. Să li s-auză ocară-n lume, Să țâie minte svîntul tău nume. Pață rușine și grea ocară, Și să le pieie vestea din țară, Ca să cunoască că tu ești Domnul Și ești deasupra preste tot omul.

PSALMUL 83

Cătu-s de iubite și de drăgălașe Șirurile tale cele de sălașe! O, Dumnezeu svinte, că eu nice-n visuri, Nice-n deșteptate nu-ț uîț de șiruri, De le duce dorul mișelul meu suflet, Și curțale tale nu-m mai ies din cuget. Cândva de-aș vedea-mă să-ț prăvăsc în față, Să-m bucuri și mie sufletul de viață, Inema și trupul să stea-n gânduri bune De Domnul de cîl viu, cîț să nu poci spune. Ca o vrăbiuță ce să încuibază 'N streșină de casă deaca să-nsărează, Și ca turtureaua de cuib ce-ș gătează, De de-abia așteaptă cu pui să să vază, Așe mi-i de grije să te vîz mai tare, O, Dumnezeu svinte,-n jîrtve la oltare.

Că Dumnezeu tu-m ești, și de-mpărățiaie Nime nu-i ca tine cuvîntul să-ș țâie. Ferice de-acela cine lăcuiește În svînta ta casă de te proslăvește. Ferice de omul ce-i ești sprejineală Și te-are nedejde la ceas de năvală. Acela ș-va face scara-n spițe-ntreagă, De-a sta fără grije cu inemă largă. Când va veni mare valea de plîsoare, Când Domnul va face giudeț și strîsoare, Când va-mpărți Domnul dar și bunătate, Când va da certare celor cu păcate, Atunce direpții tâlniș bun vor face Între lucruri svinte de înger cu pace. Și-n Sion atunce Domnul s-a ivi-să, Când va hi nainte-i toată lumea strînsă. Atunci, Doamne svinte, să mi-auz de rugă Și să nu mă lepez, a ta mișea slugă. Ce-ai pus cu liacov giurămînt de pace, Și cu noi creștinii milă îț vei face. Caută, Doamne svinte, de-ț vez însămnatul Și-i prăvește-n față, precum ț-ai dat svatul. Și-n zua aceea ce este-nsămnată, Carea va sa custe vreme nencetată. Că mai bună este o zî să petreacă În curțale tale și zâsa să-ț facă, Să să tăvălească în svînta ta casă, Decât mii de zăle-n corturi de mătasă, 'N rînd cu păcătoșii sălașul să-i fie. Petrecînd cu dînșii viață-n volnicie. Că tu, Doamne svinte, spre milă ești gata

Și cu dereptate vei împărți plata. Și le vei da slavă, dar și bunătate Cine ț-au slujitu-ț, Doamne,-n dereptate Ș-au umblat în cale fără de mînie, Nu le vei opri-le, Doamne, din simbrie. Pentr-aceea, Doamne, ferice de omul Ce ț-i cu nedejde, de nu-l prinde somnul.

PSALMUL 84

lubitu-ț-ai, Doamne, țara cea dorită , Ce o părăsăș de-ț era urâtă, Și ț-ai întors prada lui iacov iubitul, De i-ai dat pre mîna să-ș țâie pămîntul. Oamenii tăi, Doamne, le-ai șters de păcate, Din ce ț-au greșitu-ț, să fie iertate. Și ț-ai împlînzătu-ț din toată mînia, Ț-ai datu-ț în laturi de pre dînș urgia. Întoarce-ne, Doamne, cătră mîntuință, Vez de slăbiciune și de neputință. De-i țânea mînie preste vreme lungă, N-a rămînea rudă cu rod să s-agiungă. Ce te-ntoarce, Doamne, cătră noi cu bine. Să să veselească oamenii de tine. Și mila ta, Doamne, spre noi o ivește, Ne dă și putere de ne mîntuiește. Să vîz și de mine Domnul ce va zăce, Va grăi de mine Domnul cu ferice.

* 6, 6.

Va zăce de țară că va sta cu pace, Și inemă bună svinții îț vor face. Dă, Doamne, izbîndă căror ț-au de teamă, S-aibă de la tine bine fără samă. Și dă-n țara noastră slava ta să crească, Mila ș-adevărul pre toț să tâlnească, Și cu dereptatea pacea-n gloate multe 'N brațe să să strîngă și să să sărute. De gios adevăra în sus să dea rază, Din ceri dereptatea să caute să vază. Dă, Dumnezeu svinte, a ta bunătate. Să ne dea pămîntul roadă-n dereptate. Nainte-ț să margă dereptatea svîntă, Și-ț vei pune-n cale pașii fără smîntă.

PSALMUL 85

Pleacă-ți, Doamne, urechea cea svântă Și să mi-ascuți la vreme de smântă, Că-s în lipsă și în ticăință. Cruță-mi sufletul în cuviință, Că ți-s slugă, Doamne, și mă scoate Spre nedejde, din scârbele toate. Miluiește, Doamne,-n zî de scârbă, De-m descarcă nevoia din gârbă. Mișelul meu suflet veselește, Că de tine pre tot ceas chitește. Că-m ești, Doamne, bun și cu răbdare, De tinz spre toț mila ta cea mare. Și mi-ascultă, Doamne, mișea rugă, Denainte-ț glasul meu s-agiungă. 'N zî de grije, când strig cătră tine, Mă rog, Doamne, să-mi răspunz cu bine. Că nu-ț este nime deprotivă Dumnezău, cu hire drăgostivă, Lucrurile tale te arată Cătu-ț este mila de-ndurată. Toț păgânii vor veni din lume Să să-nchine svântului tău nume, Că ești slăvit, Doamne, și ești mare, Și ciudese faci ca un Domn tare. Du-mă-n calea ta cea adevară, Ca să nu-ț ies din porunci afară. Să să veselească fără samă Inema mea, Doamne,-ntr-a ta teamă. Mulțămăscu-ț cu inemă-ncreagă, Slăvindu-ț svânt nume fără tagă, Că mi-ai datu-mi milă și izbândă, Scoțându-mă de la grea osândă, Ce-m vinisă, Doamne, cu năpaste, Și m-ai scos din iad de la prăpaste. Doamne, călcătorii cei de lege După mine sunt gata s-alerge. Și mișelul meu suflet cercară, Și de tine-n samă nu băgară. Ce tu, Doamne svinte și-ndurate, Ierț cu milă pre toț de păcate. Caută, Doamne, și mă miluiește Și din greul meu mă izbăvește. Și-m trimite izbândă la treabă, Că-ț sunt slugă și ficior din șarbă. Fă de mine sămn bun să dea rază, Să crepe pizmașii stând să vază. Că tu, Doamne, mi-ai datu-mi putere, 'N zî de grije să te-aib mângâiere.

PSALMUL 86

Urzăturile lui ce-a să-ș facă casă^{*} Sunt în măguri svinte cu pădurea deasă. Poarta din Sionul i-i Domnului dragă Decât toată țara lui Iacov cea largă. Ce-aș grăi de tine, o, cetate svântă, Ce te-au urzât Domnul de stai fără smântă? Să-ț aduci aminte și pentru Raáva, Și de Vavilónă, ce-ț iubiră slava. Că și Palestina, Tirul, sărăcinii, S-or spune din tine-n fală toț creștinii, Ș-a zâce tot omul: „Mi-i maică Sionul, Și-ntr-însă s-a naște om născut de Domnul“. Că-i urzât de dânsul din ceri, din nălțame, Și va lua sama Domnul de mulțame, Strigându-i din carte pre nume-n scrisoare.

Boieri și prostime, și crai de supt soare, Ce să vor răspunde din svânta cetate, Să să veselească-ntr-a ei bunătate.

* 6, 6.

PSALMUL 87

Doamne Dumnezăul mântuinții mele^{*}, Strig zua și noaptea să-m ierț de greșele. Mișeaua mea rugă nainte-ț să margă, Pleacă de mi-ascultă ruga-n scârbă largă. Că mi-au umplut răul sufletul să-m soarbă, Mi-i viața pre-aproape cu iadul în hoarbă, Cu cea de-atocma ce pogoară-n râpă, Ce le vine moartea să-i înghiță-n pripă. Și mă feci ca omul ce nu-i să-i agiute, Slobod întru căi morț, în trupuri căzute, Ce dorm prin mormânturi, de arme rânite, Și sunt de la tine cu totul urnite. Mă băgară-n groapă dedesupt de toate, Unde-i întunerec și umbră de moarte. Ț-ai pusu-ț asupră-mi mânia ta svântă, Preste mine valuri trec de nu s-alintă. Depărtaș de mine toată cunoștința, Mă pusără-n greață din toată priința. Mă dederă ieftin în preț de vânzare, N-ăvui să mă scoată nime din pierzare. Ochii mi-au slăbitu-mi de mișelătate, Strigând toată zua să-m ierț de păcate, Rădicând spre tine mânule mișele, O, Dumnezău svinte, să-m ies din greșele. Au doară vei face ciudese cu morț,
titivm1027e, s

mă concenească. Mâniile tale preste mine-mblară, 'Ngrozările tale mă răsturburără Și mă-ncungiurără ca apa cu valuri, De sunt toată zua struncinat de maluri. Depărtaș de mine frațai și știuțai, 'N chinuri n-am pre nime din toț cunoscuțai.

PSALMUL 88

Mila ta, Dumnezău svinte , Voi cânta-n veci, țâind minte. 'N rod de rod voi spune-n țară De svânta ta adevară, Din rostul meu să-nțaleagă

¹

nu vei.

* 4, 4.

Toț preste lumea cea largă. Zâs-ai, Doamne, că s-a face Milă-n ceri să stea pre pace Și Ț-vei găta adevara Cu carea Ț-vei țânea țara : „Cu aleșii giurământul Mi-am pus, să-ș țâie cuvântul Și să să țâie de lege, Pre delaturi să n-alerge. M-am giurat cu a mea slugă, Cu David, în vreme lungă. Ț-voi găta pre veci sămânță, 'N rod de rod să stea-n credință, Și Ț-voi zidi să să vază Scaunul tău, lăsând rază“. Că de-a ta, Doamne, minune Ceriul va grăi ș-a spune, Și svânta ta adevară Vor ști toț svinții din țară. Cine poate sta să vază De pre nūori cum dai rază? Că de-atocma nu Ț-i nime, Nice gios, nice-n nălțame. Pre toț fiii ce-are Domnul Ești mai mare, și-n tot omul. Și-n tre svinții tăi dai sfaturi, De dai frică-n toate laturi. Doamne, Dumnezău puternic, Cine-Ț este Ție vrednic? Oastea ta Ț-i, Doamne, lată, Ș-adevara ta te-arată.

Tu Țâi marea de nu neacă Și zâci holburii să tacă. Tu smerești chitul din mare, De i-ai pus belciug prin nare. Oștile lui cele late Zac în mare stârv necate. Ceriurile și pământul Tu le-ai făcut cu cuvântul. Și lumea cu de ce-i plină Ai urzât cu svânta-Ț mână. Vântul de la miazănoapte Și vântul lîvei ce poate? Că cu porunca ta svântă Toate vânturi să alintă. Cu neguri este Tavorul, Ermónul i-i nalt pogorul. Abi-aștaptă să te vază, De pre dâșii să dai rază, Cu brațul tău cu cel tare, Cu puterea ta cea mare. Stânga ta și cu direapta Le rădică de dă plata. Cu giudeț în dreptate Pre pizmașii tăi vei bate, Că spre-aceasta Ț-este gata Scaunul, să-mpărțăști plata. Mila și cu adevara Ț-va lumina-n toată țara. Ferice de-aceea breaslă Ce Ț-au știutu-Ț de haslă, Că vor merge cu lumină

La fața ta cea senină, Și cu preasvântul tău nume Vor vedea zî bună-n lume. Și cu svânta-Ț adevară Să vor nălța preste țară, Și să vor fâli cu tine Oștile, că le porț bine. Și cu voia ta cea bună Ne vei da pre steag cunună. Că cu a ta sprejineală Dăm pizmașilor năvală. Că tu ne ești împăratul, Și protivnic nu Ț-i altul. De pre-atunci, Dumnezău svinte, Ț-ai dat svintele cuvinte Fiilor tăi, când visară Că li-i pune domn din țară : „Mi-am alesu-mi om pre voaie Și-i voi da steag pre războaie, Că mi-afai direaptă slugă Pre David, ce-am dat să-l ungă Cu oloi de-mpărăție Și i-am dat țara să-m țâie. Mila mea de sprejineală Îi va fi-n ceas de năvală, Și brațul meu cătră luptă Îi va da putere multă. N-a putea să să rădice Nice un pizmaș să-i strice, Nice să să ispitească Neprietin să-l mânănească,

Că-i voi tăia de la față Pre pizmaș ce-i sunt cu greață. Mila mea și dreptatea Cu dâns va hi-n toată partea, Și cu numele meu steagul Îș va-nălța-n tot șireagul, Că cu mâna lui v-agiunge Și preste mări de va-mpunge. Preste ape cu direapta Va-ngrozî pre toț cu spata Și tată mă va striga-mă, Cu dragoste fără samă, Dumnezău îm ești și hfală, Și folos de sprejineală. Și-l voi pune pângă-ntr-altăi, Mai sus de toț împărațai. Mila mea i-stă-n veci cruțată, Tocmala cu dâns legată Cu giurământ de credință, Să hie-n tre noi priință. Și-i voi pune-n veci să-i custe Sămânța, și-n zâle multe Ca ceriul să-i hie traiul Și să șază-n scaun craiul. Fiii lui di-or ieși-n laturi Din tocmala mea, din sfaturi, Și-m vor spurca dreptatea, Însoțând păgânătatea, Și din poruncă să-ș iasă, Le voi da certare deasă Și-i voi bate cu toiege,

Căce ș-or ieși din lege. Și cu varga îi voi bate, Prin strâmbătăț și păcate. Iară mila mea cea mare Va țânea cu dâșii tare. Nice-m voi stric-adevara Ce-am grăit când i-am dat țara, Ce-m voi țâne legătura Și cuvânt ce-am zâs cu gura. Odată-m giurai cu svântul Să-m Țâi cu David cuvântul,

Sămânța-n veci să-i trăiască, În scaun să-mpărătească, Ca soarele să dea rază Scaunul lui ce-a să șază Denainte-mi, și ca luna Să crăiască totdeauna. Și-n ceri am pus mărturie Credincioasă cu vecie“. Dar-acum l-dedeș afară Și-l părăsâș cu ocară. Ce ți l-ai pomăzuitu-l, Acum mai rău l-ai urātu-l. Tocmala cea așezată Șerbului tău stă stricată, Și svinția-i stă spurcată Pre pământ și răsturnată. Gardurile dezgrădite, Turnurile răsăpite, De-l jecuiesc cu ocară Drumeții ce trec prin țară.

Și megieșii să strâmbă, Văzându-l că este-n scârbă. l-ai rădicatu-i asupra Mână de pizmaș de-l surpă, Și ceia ce i-s cu scârbă

l să suie toț în gârbă.

l-ai tâmpit de nu-i tăioasă

Spata lui cea oțaloasă

Și l-ai lăsatu-l de smântă În război cu arma frântă. Curățâia cea cu slavă l-ai stricatu-i de-i grozavă, Și scaunul cel cu pace l-ai oborât gios de zace. l-ai dat vreme-npuțanată, Zăle-n viață rușinată. Până când, Dumnezău svinte, Cu mânia cea fierbinte, Ce ți-ai aprinsu-ț ca focul, De ne-ai depărtat cu totul? Ț-ad-aminte ce mi-i statul Și să-m ierț, Doamne, păcatul. Au doară fără de treabă Ne-ai zidit hirea cea slabă? Că nu este om să custe Și de moarte să nu guste, Sau cu iadul s-aibă hoarbă Sufletul să nu i-l soarbă. Unde este, Doamne svinte, Mila ta cea de mainte. Ce ți-ai datu-ț giurământul

199

Cu David să-ț stea cuvântul Și svânta ta adevară, Când l-ai pusu-l crai în țară? Caută, Doamne, de ocară A toț șerbii tăi din țară Care-am sprejinit în poală, A păgâni mulț ce să scoală, Și pizmașii ce mustară Craiul ce l-ai pus în țară, Și-ș arată urâciunea, Împutându-i schimbăciunea. Preste veci să fie Domnul Blagoslovit de tot omul Și preste veci să trăiască, 'Ntr-așezământ să crăiască.

PSALMUL 89

Doamne, tu ne-ai fost scăpare 'N rod de rod și razăm tare. Pân-a nu să face munte Pre pământ, cu dealuri multe, Pân-a nu face pământul, Nice lumea cu cuvântul, Ce-ai umplutu-o de gloate, Ești mainte decât toate. Nu-ntoarce, Doamne, pre omul Să-l cuprinză-n jele somnul,

* 4, 4.

C-ai zâs să să-ntoarcă-n tină Tot omul de supt lumină. De i-ar fi viața de lungă 'Ntr-o mie de ai s-agiungă, Naintea ta este scurtă Ca cea zî de ieri trecută. Și ca strajea cea de noapte Îi sunt zălele lui toate. Ca nește șegi, fără treabă, l să trec aii cu greabă, Ca otava ce să trece De soare și de vânt rece, De demineață-i cu floare, Sara-i veștedă de soare, A doua zî să usucă, Ca-n cuptori când o aruncă. Așe cu lesne ne arde Urgia ta și ne scade, Că ne-ai pus greșala-n față Denainte-ț de ni-i greață. Și de svânta ta lumină Veacul nostru ne-nstreină.

Zălele noastre le neacă

Urgia ta și le sacă.

Aii ni să trec cu grabă,

Ca o painjină slabă. Șeptezăci de ai ni-i custul, Sau optzăci, de-a hi cu multul, Și-i ducem mai mult cu jele Și cu trudă și voi rele. Această lume deșartă

Ne-mblânzește și ne ceartă Cu primejde și cu boale, Pre toț oamenii potoale. Nime n-a scăpa să iasă Din urgia ei cea deasă, Ca să-ț știe toț direapta Cu carea vei să dai plata. Și ceia ce duc pedeapsă Din ferecături să iasă. Și te-ntoarce, Doamne svinte, De te-ndură ca mainte. Și le hii cu mângâiere Pre robii tăi ce-s cu jele. Împlému-ne demineață De milă și de dulceață Și ne bucurăm cu bine 'N toate zăle de la tine, Pentru zălele scârbite Cu trai rău ce-am dus mainte, C-acumu-ț cauț pre toată sluga De-i ascult cu bine ruga. Și fiii lor cătră viață Să le fii, Doamne, povață. Și preste noi să lucească Lucoare dumnezăiască. Și cu svânta ta direaptă În tot lucrul ne-ndireaptă.

PSALMUL 90

Cui i-i voia-ntr-a sa viață Să petreacă fără greață, Acela pre Domnul s-aibă Agiutori hie-n ce treaba, Cu Dumnezău să petreacă 'N casă și zâsa să-i facă. Și cătră Domnul va zâc: „Tu-m ești stâncă și ferice Și tu-m trimiț agiutoriul Cu bine, cu de tot sporiul. Și pre tine mi-i nedejde, Doamne, hie-n ce primejde“. Acela te-a mântui-te De sâlță, de lănci cumplite, De vânători încordate, De cuvinte turburate.

Și te-a umbri după spate, Supt a sale áripi late. Dereptatea lui cea svântă

Te-a-ncungiura fără smântă. Și noaptea nu ti-i spărie-te, Nice zua, de săgete. Nu ti-i teme de langoare, De vânt rău, nice de soare. Nu-ț-va ieși-n tâmpinare Drac de-amiază să te sparie.

* 4, 4.

Vor zăcea stârvuri căzute De-a stânga ta mii și sute, Și zăci de mii din dreapta Vor cădea tăiaț cu spata. Iară tu n-ii¹ avea frică Să te-atingă rău nemică. Și cu ochii tăi de față Vei prăvi fără de greață Pre păcătoș cum iau plată, De pre vina lor, dreptă. Iară ție cu nedejde Ț-va fi Domnul în primejde. Și la loc de greutate Ț-va da de sus bunătate. Răul nu-ț-va veni-n poală, Nice pre trupul tău boală. Că Domnul va da-nțelege În toate căi ce vei merge, Îngerii să te păzască Și-n mâni să te sprejinească, De piatră să nu-ț atingă Piciorul, să-ț facă tângă. Pre vasilisc și aspidă Vei umbla ca pre omidă. Și-i călca leul și zmăul

Și nu te v-atinge răul. Că Ț-va fi Dumnezău stâncă Și nu ti-i teme nemică,

Că te va coperi-n lume,

¹

nu vei.

Că i-ai știut svântul nume. Și Ț-va auzi de rugă, Să nu hii în scârbă lungă. Și cu slavă te va scoate De greutățile toate. Și cu lungime de viață Îi vei prăvi-n svânta față.

PSALMUL 91

*

Bine este a tot omul Să dea-n viață cu Domnul Și să-i cânte svântul nume, Ce este nalt preste lume. Și din zúori până-n sară Să-ț vestească mila-n țară, Ș-adevara ta cea svântă Să o strige fără smântă, Să o cânte-ntr-alăute 'N zăce strune,-n viersuri multe. Că-m feceș inemă bună, De mă bucur depreună În svintele tale fapte Ce-ai lucrat cu bunătate. Să-ț fie, Doamne, mărite Lucrurile și slăvite! Adânca ta-nțelepciune Nime nu va putea spune.

* 4, 4.

Omul fără minte-ntreagă Nu va putea să-nțeleagă De svintele tale fapte, Ce-s de mâna ta lucrate, Când păcătoșii cu toană leșiră ca iarba,-n goană, Și cu cei fără de lege Să-ntărâtără s-alerge, Ce să pieie cu ocară, Să le iasă vestea-n țară. Iară tu, Dumnezău svinte, Ești tot mare ca mainte. Și vor pieri cu ocară Toț pizmașii tăi din țară, Și ceia ce-s fără lege De pre pământ să vor șterge. Iară steagul meu s-agiungă Ca inorogul să-mpungă, Și la vrâsta cea bătrână Să petrec cu viață lină. Și pizmașii de departe Să nu cuteze să-m caute, Nice să poată să-m strice, Când vor vrea să rădice, Ce să pieie cu ocară, Cu vicleșug ce lucrară, Să li s-auză de nume, Când vor pieri de pre lume. Și dreptul să-nflorească Ca finicul și să crească, Și ca chedrul în Livanul

Să rodească în tot anul. La Dumnezău să să prinză 'N casă și floare să-ș tinză, Cu prăsade ultuite Preste curțile lui svinte, Să rodească-n dreptate Dulceață și bunătate. Și la vrâsta cea bătrână Să petreacă viață lină Și să spuie preste gloate Bunătățile lui toate, Că-i Domnul cu dreptate Și la dâns nu-i strâmbătate.

PSALMUL 92

Domnul stătu crai în lume, Că i s-au vestit svânt nume, Pentru veșmânt de podoabă Ce s-au îmbrăcat la hoarbă. Și s-au încins cu tărie Pre-așezământ de crăie. Ș-au pus lumii sprejineală, Ca să stea fără sminteală. Scaunul tău, Doamne svinte, Este gata de mainte, De la veci de când te-aștaptă Pre crăie așezată. Părauăle tare strigă Toată lumea să să strângă,

Și apele cele mare Rădicară urlet tare, Cât din țărmuri dau afară, De răsună preste țară. Minunată-i unda mării, Ce-i mai mare craiul țării, Că pre tot craiul potoale, Ca spuma mării cea moale. Și tu, Doamne și crai svinte, Îț ești crezut pre cuvinte, Și casa ta este svântă, De custă-n veci fără smântă.

PSALMUL 93

Dumnezău-i pre giudețe Domn, de nu alege-n fețe, Ce tuturor le-ndrăznește De-i ceartă și-i dojenește. Rădică-te, Doamne svinte, Cu giudeț, ca de mainte, Și făloșilor dă plată Pre giudecare direaptă. A ce laș strâmbii în voaie, De fac celor buni nevoaie Și grăiesc fără săială, De-ș scot strâmbătatea-n fală? Ceia ce iubăsc nepace

* 4, 4.

Și zăc rău de ce le place, Gloata ta o iau în sfadă, Țărâi tale fac dosadă. Pre văduvă și săracul Li-au tăiat viața și veacul. Nemeritii tăi din țară l-au omorât cu ocară. Și zăsără că nu-i vede Domnul din scaun ce șede, Nice-i va lua aminte Dumnezău, ca de mainte. Ce să vă luaț de samă Voi, oameni, de-ț asculta-mă, Și buieci să-nțăleagă Cândva cu mintea cea-ntreagă. În cap ce ne-au pus auzul Și ochiul întreg ca bulzul, Au n-aude și să vază Pre tot omul ce lucrează? Cela ce dă-n limbi certare, Au nu va face căutare? Cela ce ceartă și-nvață S-aibă omul minte-n viață. Ce tu, Doamne, le știi toate Gândurile de prin gloate, Că sunt strâmbे și deșerte, Și-i vei pune să să certe. Ferice va fi de omul Carele l-va certa Domnul Și-i va da de va-nțălege Să-i cunoască svânta lege,

Și de zăle ce-s cumplite Să să poată lua minte, Până când s-a săpa lacul Păcătoșului cu dracul. Că Domnul n-a lăsa-n smântă Gloata sa din țară svântă, Și de dâns n-a hi streină Ocina lui cea bătrână. Pân-a-ntoarce adevara 'N scaun să-ș giudece țara, Lângă dânsă din direapta Ș-or lua direptii plata. Cine-m-va țanea departe Pre vicleni să-i putem bate? Sau cine va ieși-n față Cu mine, fără de greață, Preste cei fără de lege Să oștim până-i vom șterge? Că de nu mi-ar părți Domnul, Puțân spori mi-ar face omul, Și cu inemă amară M-ar sorbi iadul din țară. Ce când văz că mi să strâmbă Piciorul, să-m facă scârbă, Mila ta, Doamne, mi-agiută La durerea mea cea multă. Și-ntr-inemă mângâiere M-ești, Doamne, fără scădere, Sufletul de-m veselește Și de jele m-potolește. Scaunul strâmbi ce ți-i greață

Să nu-l cruț în trai de viață, Să-mpletească greu de ură Și să dea rea-nvățătură. Vânătoarea ș-vor întinde Și pre cel drept vor prinde, Sângele cel fără vină Să-l dea pre mână streină, Cu giudeț de fățarie Să-l verse de mărturie. Ce tu, Doamne, fără smântă Să-m hii sufletului vântă, Și să-m hii și sprejineală, Doamne,-n vreme de năvală. Și le vei da, Doamne, plată Pre fără legea lor faptă, Și dup-ă lor viclenie Vei pierde-i, să nu să știe.

PSALMUL 94

Veniț cu tot depreună Să ne facem voaie bună, Să ne bucurăm cu Domnul Și să-i strigăm cu tot omul, Că ni-i Domn și mântuintă, Și să-l rugăm cu credință. Să-i tâmpinăm svânta față Cu rugă și cu dulceață, Și cu psalomi de cântare Să-i strigăm cu glasuri mare.

Că mare Domn este Domnul Și-mpărat preste tot omul, Și din hotarale toate l să-nchină țări și gloate. Că-i este lumea pre mână, Cu pământ și cu ce-i plină, Și munțai cu dealuri nalte Supt cuvântu-i sunt plecate. Și marea cu nalte valuri A lui este-n toate laturi. Și-i de mâna lui lucrată Toată laturea uscată. Veniț să-i cădem cu jele, Să ne ierte de greșele. Naintea lui să ne strângem Și-ngenuncheaț să ne plângem, Că el cu svânta sa mână Ne-au făcutu-ne din tină. Și svinția-sa ni-i Domnul, Că-i suntem a lui tot omul, Și de turmă oi iubite, De mâna lui socotite. Pentr-aceea voi, tot omul, De veț auzi pre Domnul Grăindu-vă cu blândețe, Să lăsaț inemi sămețe Și să nu staț cu mânie, Cum aț făcut în pustie. Când mi-aț făcutu-mi ispită Să mi-aflaț hirea cea svântă, Cu părinții ce vă fece,

Ispitind la izvor rece. Ispitiră și văzură, Și-n credință nu stătură. Patruzăci de ai în sălă Le-am arătat a mea milă, Pân-am urât acea rudă, De i-am lăsat să-mble-n trudă, După inemă sămață,

Rătăcind fără povață. Că ei nu vrură să margă În calea mea, să-nțaleagă. Pentr-aceea m-dedi cuvântul Și-m voi țânea giurământul : „Țara mea să nu o vază, Deaca nu vrură să crează“.

PSALMUL 95

Cântaț Domnului cu cinste Cântec nou, ca de mainte, Și-i cântaț din tot pământul, Să vă margă-n sus cuvântul. Cântaț și-i zâcêț ferice Domnului, și să-i rădice Toț cu cinste svântul nume, Să-l auză preste lume. Să-i strigaț și veste bună, Den zî în zî depreună, De svânta lui mântuire, Și la păgâni să daț știre